

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

38. Z. 115. 1713. 11. 18.
L V C I A N I
S A M O S A T E N -
S I S D I A L O G O R V M
S E L E C T O R V M
LIBRI DVO · GRÆ ·
CO L A T I N I .
 S V M

Cum gratia & priuilegio Cæsareæ Maiestatis.
I N G O L S T A D I I
EX OFFICINA TYPOGRAPHICA
DAVIDIS SARTORII
Anno Domini M. D. XCIII.

*Balthasar Froger est possessor.
 remanescat in hac*

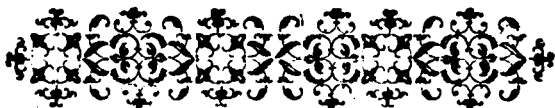
ru
ti
iu
pe
qu
tu
hu
lee
nu
pr
fat
rac
us

TYPOGRAPHVS LECTORI S.

D V o s hosce ^{Luciani} Dialogorum se-
lectorum libros eo cōsilio excuden-
dos suscepimus, vt iuuentus Græca-
rum literarum studiosa sine morum honesta-
tisq; periculo illo autore posthac vteretur, cu-
ius alioqui dictionem ad Græcum sermonem
perdiscendum cū primis aptam doctissimus
quisq; iudicauerit. Quantum enim detrimen-
tum adolescentium animis afferant ij, qui vel
hunc, vel alios id genus autores sine rerum de-
lectu in lucem edunt, aut legendos propo-
nunt, nostrorum temporum perquam corru-
ptiores, quorum incauta lectio parens est,
satis declarant. Habenda igitur potior virtutis
ratio, neque committendum vnquam, vt illi-
us iacturam, vel maximæ eruditionis prætex-
tu, iuuentus faciat. Vale amice le-
ctor, & nostris conati-
bus faue.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

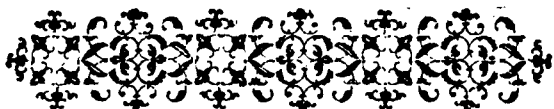
ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΒΙΒΛΙ-

ΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Ω πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τῷ καταράτῃ ξένῃ,
ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ὀπιχειρή-
σας. Ποσ. τίς δ' ἐὶς τὰ πρῶτα γλμήσας, ὦ Πολύφη-
με; Κύ. τὸ καὶ πρῶτον. Οὐτὶν ἑαυτὸν ἀπεκάλει. ἐ-
πεὶ δ' ἐδύεφuge, καὶ ἐξῶ λῶ βέλγας, Οδυσσεύς ὀ-
νομάζεσθαι ἔφη. Ποσ. εἶδ' αὖ ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσι-
ον, ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλεε. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπραξεν, εἰ-
δὲ πάνυ ὀρθαρῆς ὢν; Κυ. κατέλαβον ἐν τῷ αὐ-
τῷ ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνασρέψας, πολλὰς πινὰς ὀπι-
βυλεύοντας δηλονότι τῷ ποιμένι. ἔπει δ' ἐθήκα
τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέτρα δ' ἐστὶ μοι παρμεγέθης,
καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσαι, ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δέν-
δρον ἀπὸ τῷ ὄρεος, ἐφάνησαν δὲ ποκρύπτειν αὐτὰς
πειρώμενοι, ἐγὼ δ' ἐσυλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ
εἰκός

L V C I A N I S A - M O S A T E N S I S D I A - L O G O R V M L I B E R

primus.

C Y C L O P I S E T N E P T V N I.

O pater qualia passus sum ab execrabili isto hospite, qui me inebriatum excacavit somno gravatum aggressus. *NEP.* Quis verò est, qui isthac facere ausus fuit, Polypheme? *CYP.* Principio quidem se ipsum Neminem vocabat, postquam autem effugit, atque extra tela, ut dicitur, fuit, Ulyssem nominari se aiebat. *NEP.* Novi, quem dicis, Ithacensis est, ex Ilia autem nauigabat. Sed quo pacto hac peregit, cum alioqui non ita audax atque animosus sit? *CYC.* Deprehendi in antro, e pascuis domum reuersus, multos quosdam, insidiantes videlicet gregibus. Posteaquam autem apposui foribus operculum, (saxum autem quoddam mihi est perquam magnum) atque ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de monte mecum ferebam, visi sunt abscondere sese parare. Ego verò comprehensos ipsorum quosdam, re-

εἰκὸς ἰὺ, κατέφαγεν ληστὰς ὄντας· ἐνταῦθα ὁ πανερ-
 γότατος ἐκείνῳ, εἴπε Οὐτίς, εἴπε Οδυσσεὺς ἰὺ, δι-
 δλωσί μοι πῶς φάρμακον τι ἐγχείας, ἥ δ' οὐ μὲν καὶ
 εὖοσμον, ὅππῃ βλευτότατον δὲ καὶ παρὰ χωδίστα-
 τον. ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περὶ φέρεσθαι πι-
 ὄντι, καὶ τὸ ἀπὸ ἡλαιον αὐτὸ ἀνεσρέφετο. καὶ ἔκ' ἐτι
 ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην. τέλει δ' ἔς ὕπνον κατε-
 σπάρθην. ὁ δ' ἐπέξυσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώ-
 σας γέ, προσέτι ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα καὶ
 ἀπ' ἐκείνης τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. Ποσ. ὡς
 βαθυὸν ἐκοιμήθης ὦ τέκνον· ὅς ἔκ' ἐξέτορες μετα-
 ξὺ τυφλάμεν. ὁ δ' οὖν Οδυσσεὺς πῶς διέ-
 φυγεν· ἔτι γὰρ αὖ εὖ οἶδ' ὅτι ἐδιωγῆθ' ἀποκινήσας τὴν
 πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. Κυ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὡς
 μᾶλλον αὐτὸν λαβοίμι ἐξίοντα καὶ καθίσας παρὰ
 τὴν θύραν, ἐδήρων τὰς χεῖρας ἐκπέσους, μόνον
 παρὲς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομίην, ἐντειλάμεν
 τῷ κριῶ, ὅποσα ἐχρὴν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῶ.
 Ποσ. μανθάνω, ὡς ἐκείνοις ὅτι γέ εἰλαθεν ὑπε-
 ξελθὼν σε. ἀλλὰ τῆς ἄλλης γέ κύκλωπας ἔδρει ἐ-
 πιβοήσασθαι ἐπ' αὐτὸν. Κύ. σὺν ἐκαλέσας, ὦ πάτερ,
 καὶ ἦκον. ἔπει δ' ἐείροντο τὸ ὅππῃ βλεπόντος τὸ ὄνομα,
 καὶ γὰρ ἐφών, ὅτι Οὐτίς ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰσθέν-
 τες με, ὥχοντο ἀπίοντες. ἔγωγε κατεσφίσατό με ὁ
 κατάρχαι, τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἰωῖάσε με,

par erat, denorauī, ut qui prædones essent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Ulysses fuit, dat mihi bibere, infuso quodam veneno, dulci illo quidem & fragranti, ceterum ad insidias struendas præsentissimo, & maximè turbulento. Nam statim omnia videbantur mihi, posteaquam bibissem, circumagitari, & antrum ipsum inuertebatur, & prorsum apud me amplius ipse non eram. Postremo autem somno correptus iacui. Ille verò exacuto veſte, eodemque igne succenso, insuper etiam excacauit me dormientem. Et ex eo iam tempore cacus tibi sum Neptune. NEPTVN. Ut altè nimis dormiſti ô fili; qui non intereā exilueris, cum excacareris. Ulysses igitur ille quo pacto effugit? Non enim, sat scio, potuit dimouere saxum, à foribus. CYCLOP. At ego amoni ipsum, quo facilius illum comprehenderem inter egrediendum. At collocato me ipso ad fores, extentis manibus venabar, solis dimissis in pascua ouibus, & arieti negotio dato, quamam ipsum agere, pro me oporteret. NEPTVN. Intelligo rem, sub illis latuit te, clam se subducens. At ceteros certè Cyclopas conueniebat te innocare contra ipsum. CYCLOP. Conuocaui illos, pater, atque etiam venerunt. Sed postquam me interrogassent insidiatoris nomen, atque ego dicerem Neminem esse, insanire me arbitrati, relicto me iterum discesserunt. Ita imposuit mihi execrabilis, nomine. Et quod maximè mihi doluit,

ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, εἰ δὲ ὁ πατήρ Φη-
σιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. Ποσ. Ἰάσσει ὦ τέκνον. ἀ-
μυνῶμαι γάρ αὐτόν, ὥς μάθη, ὅτι εἰ καὶ πῆξωσιν
μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδυνάτον, τὰ γούῳ τ' ὑπερέον-
των τὸ σῶζεν αὐτὰς καὶ ἀπολλύναι, ἐγὼ ἐμοὶ πρὸ-
σεσι. πλεῖ δ' ἐῖπι.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ

ΠΡΩΤΕΩΣ.

Αλλὰ ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ Προτεῦ, ἐκ ἀπίθα-
νον, ἐναλίον γε οὐκ ἔστι, καὶ δένδρον ἐπὶ φορητόν, καὶ ἐς
λέοντα ὅποτε ἀλλαγῆς, ὁμῶς εἰδὲ τὸ ἐξω πίσε-
ως. εἰ δ' ἐκ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάτῃ οἰ-
κουῖται, τὸ πᾶν θαυμάζω, καὶ ἀπίστω. Πρω. μὴ
θαυμάσης ὦ Μενέλαε. γίγνομαι γάρ. Μεν. εἶδον
καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γάρ πρὸς σε,
ζοητείαν τινα προσάγειν τῷ πρᾶγματι, καὶ τὰς ὀφ-
θαλμὰς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς εἰδὲν τοιᾶ-
ντο γιγνόμενον. Πρω. καὶ τίς αὖ ἡ ἀπάτη Ἰπὶ τῶν ἔ-
τως ἐναργῶν γήοιτο; ἐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλ-
μοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησά ἐμαυτόν; εἰ δ' ἐκ ἀπι-
στῆς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντα-
σία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσαμένη, ἐπειδὴ αὐτὸ πῦρ
γῆρωμαι, προσένεγκέ μοι ὦ γηραιότατε τὴν χεῖρα.

contumeliosè obiecta mihi clade hac, ne pater quidem. Neptunus, inquit, leuabit te hoc malo. NEPTUN. Confide fili, ulciscar enim ipsum, ut sentiat, etiamsi cecitatem oculorum, mederi impossibile sit, nauigantes certè tamen, seruare vel perdere, penes me esse. nauigat autem adhuc.

MENELAI ET PROTEI.

AT in aquam conuertere Proteu, incredibile adeò non est, marinus utiq; cum sis; etiam arborem fieri, tolerabile; præterea & in leonem aliquando muteris licet, tamen neque hoc supra fidem est. Quod si autem, & ignem fieri te possibile est, cum in mari habites, hoc omninò miror, neque adducor, ut credam. **PROT.** Ne mireris Menelae, fieri enim soleo. **MENE.** Vidi & ipse, veruntamen videris mihi (dicitur enim hic apud te) prestigias quasdam adhibere rei, atq; intuentium oculos decipere, cum interim ipse nihil tale fias. **PROTE.** Et quam adeò deceptio in rebus sic manifestis fieri queat? An non apertis oculis vidisti, in quam multa ipse me transformauerim? Quod si verò non credis, & res hac tibi falsa videtur, nempe apparentia quadam inanis ante oculos obuersans, posteaquam ignis factus fuero, applica mihi, heus generose tu, manum.

εἴση γάρ, ὀρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε μοι πρόσ-
 σεσιν. Μεν. ἔκ' ἀσφαλῆς ἡ πέτρα ὧ Πρωτέϊ. Πρω. σὺ
 δέ μοι Μενέλαε διοκῆς ἔδρ' ἐπολύποιω. ἐωρακέναι
 πῶποτε, ἔδ' ὃ πάχει ὁ ἰχθυὺς ἔτος εἰδέναί. Με. ἀλ-
 λά τὸν μὲν πολύποιω εἶδρον. ἂ πάχει δέ, ἢ δέως αὖ
 μάθοιμοι παρά σ'· Πρω. ἐπεὶ αὖ πέτρα προσελθὼν
 ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχηται κατὰ
 τὰς πλεκτάνας, ἑκείνη ὁμοιον ἀπεργάζεταί· ἐαυτὸν,
 καὶ μετὰ βάλλει τὴν χροῶν, μιμνέμεν· τὴν πέ-
 τραν, ὡς αὖ λάθ' ἔχ' αἰλίας, μὴ διαλλάττων, μηδὲ
 φανερός ὢν διὰ τῆτο, ἀλλ' εἰκῶς τῷ λίθῳ. Μεν. Φα-
 σὶ ταῦτα. τὸ δέ σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὧ Πρωτέϊ.
 Πρω. ἔκ' οἶδ' α, ὧ Μενέλαε. τί νι αὖ ἄλλω πιευσείας,
 τοῖς σεαυτῆ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; Με. ἰδὼν εἶδρον.
 ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα πρᾶσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ
 γίγνεσθαι.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

Εὖ γε ὧ δ' ἐλφῖνες, ὅτι αἰεὶ φιλαύθρως ἐσσε, καὶ
 πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνῆς παρθένου ἔπ' ἱππὸν ἰοῦν ἐκ-
 μίσαιτε, ὑποδρεζάμενοι δ' ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ
 τῆς μητρὸς ἐμπεσόν. καὶ νυνὶ σὺ τὸν κηδερωδὸν τῆτον
 τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον
 αὐτῇ

*Nimirum senties, videar ne tantum ignis, an & v-
rendi vim habeam, MENEL. Periculosum est ex-
perimentum hoc Proteu. PROTE. At tu Me-
nelae videris mihi neque Polypum vidisse unquam,
neque etiam quid pisci huic accidere soleat, scire.
MENEL. Verum Polypum ipsum quidem vidi:
qua verò accidunt illi, libenter ex te cognouerim.
PROT. Cuiunque saxo accedens, acetabula sua ap-
plicuerit, atque affixus inhaerit cirrammentis, illi
seipsum similem efficit, mutatque colorem, imitando
saxum, quo videlicet lateat piscatores, nihil ab illo
variens, neque manifestus existens ob hoc, sed assimi-
latus lapidi. MEN. Ferunt hac. Sed tuum hoc multò
magis omnem opinionem excedit Proteu. PROT.
Nescio, Menelae, cui nam alteri facile credas, qui
tuis ipsius oculis non credas. MEN. Videns equi-
dem vidi, sed tamen res ipsa monstro similis est, eun-
dem videlicet ignem atque aquam fieri.*

NEPTUNI ET DELPHINVM.

Laudo, rectè facitis Delphines, quod semper
amantes hominum estis. Nam & olim Inonis
filium in Isthmum portastis, exceptum à Scironiis
scopulis, unde cum matre precipitatus fuerat. Et
nunc tu citharædo isto Methymnensi, cum ipso
ornatu & cithara recepto, in Tanarum enatasti,
neque

αὐτῇ σκευῇ καὶ κηλάρῃ. ἔδ' ἐπειδίδες, κακῶς ὑπὸ τῶν
ναυτῶν διπολούμενον. Δελ. μὴ θαυμάσης ὡς Πόσει-
δον, εἰ τὰς αἰθρώπας εὖ ποιῶμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ
αὐτοὶ ἰχθύες γινόμενοι. Ποσ. καὶ μέμφομαι γε τῷ Διο-
νύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, θάλεον
χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τὰς ἄλλας ὑπηγάγετο. ὅ-
πως γὰρ τὰ μετὰ τὸν Ἀρμόνα τῶτον ἐγλύετο ὡς θελ-
φῖν; Δελ. ὁ Περικλῆς, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ
πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τεχνῇ. ὁ δὲ πλε-
τίσας παρὰ τῶν τεράνων ἐπεθύμησε πλεύσας οἴκαδε
εἰς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλεῖστον καὶ ἐπι-
βάς πορθμεῖς τινὸς κακῆργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πο-
λυὺν ἄγων χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον
τὸ Αἰγαῖον ἐγλύεντο. ἐπιβλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦ-
ται. ὁ δὲ, ἡκροώμενος γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκά-
φει, ἐπεὶ πάντα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τίς σκε-
υὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσσοις τινα ἐπ' ἐ-
μαυτῷ, ἐκόντα εἰσάσσετε ῥίψαι ἐμαυτὸν. ἐπετρέψαν οἱ
ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἦσε πάνυ λιγυ-
ρῶς, καὶ ἐπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα παντως
διποθάνεμεν. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναγόμενος
αὐτὸν, ἐξ ἐνηξάμην ἔχων εἰς ταίναρον. Ποσ. ἐπαμνῶ
τῆς φιλομυσίας. ἄξιον γὰρ τὸν μοῖθον
ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς
ἀπροάσσεως.

ΠΟΣΕΙ-

neque passus es indigne à nautis perdi illum. DELPHIN. Ne mireris Neptune si hominibus benefacimus, nam & ipsi ex hominibus pisces facti sumus. NEPTVN. Atque equidem ob id reprehendo Bacchum, quod vos navali praelio superatos ita transformavit, cum deberet captivos solum in deditio-
nem accipere, quemadmodum & ceteros in potestatem redegit. Sed quo pacto, cum Arione hoc, quod accidit, sese habet? DELP. Periander iste, puto, delectabatur homine, ac sæpe illum ad se accersebat artis gratia. Ille autem dives iam factus à tyranno, concupluit, navigando in patriam Methymnam videlicet, spectandas ibi diuitias suas exhibere. Ac consensa ad traiciendum navi hominum quorundam sceleratorum, posteaquam cognitus est, multum auri secum ferre, ubi ad medium ferme Ægeum perventum fuit, insidiari illi nauta cœperunt. Ille verò (nam auscultabam omnia iuxta nauigium natando) quoniam iam hoc vobis ita visum est, inquit, ac me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentem finite precipitare me ipsum. Concesserunt nauta. Tum ille assumpsit ornatum, & cecinit omnino lene, & cecidit in mare, tanquam statim omnino moriturus. Ego verò excepto atq; imposito illo, enataui unà cum ipso in Tanarum. NEPT. Laudo studium erga Musicam tuum, dignam enim mercedem retulisti ipsi pro eo quod auscultaras.

NEPTV.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ

Νηρηίδων

ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

Τὸ μὲν γενὸν τῷ τοῦ ἐς ὃ ἡ παῖς κατεχρή, Ελλήων
 τὸς ἀπ' αὐτῆς καλεῖσθαι. τὸν δὲ νεκρὸν, ὑμεῖς ὡς Νηρηί-
 δες παραλαβόντες τῇ Τρωάδι περὶ νεκρῶν, ὡς πε-
 φεῖται ὑπὸ τῶν ὀπιχωμένων. Νηρ. Μπρὰ μὲν ὡς Πόσει-
 δον. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπὶ ὠκυμένῳ πελάγῳ περὶ τῆς
 θω. ἐλεγκμένης αὐτῆς οἰκίστα ὑπὸ τῆς μητρὸς πη-
 γονθῆσαν. Πόσ. τὸ μὲν ὡς Ἀμφιτρίτης. ἔτι μὲν
 ἀλλῶς καλὸν ἐνταῦθα τὸ καὶ αὐτῆς τῇ ψαμμῶ
 αὐτῆς ἀλλ' ὅπερ ἐφίλω, ἐν τῇ Τρωάδι, ἐν τῇ Χερρό-
 νησῳ περὶ αὐτῆς. ἐκείνο δὲ παραμυθίων ἐστὶ αὐτῆς, ὅ-
 τι μετ' ὀλίγον τα αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ περὶ αὐτῆς, καὶ ἐμπερὶ
 τῆς ὑπὸ τῆς Ἀθμαντος οἰκισμένης ἐς τὸ πελάγος
 ἀπ' ἀκρὸς τῆς Κιθαρῶνος καὶ καθότι κατὰ δῆκει ἐς τὴν
 θάλασσαν, ἐχέου καὶ τὸν μὲν ὀπί της ἀγκυλῆς. Νη.
 ἀλλὰ καὶ κείνῳ σῶσαι δέήσει, χαρῶν μένος τῷ Διο-
 νύσῳ. προφὸς γὰρ αὐτῆς καὶ πῆτι ἡ Ἰνώ. Πό. ἔκ ἐξελῶ
 ἔτω πονηρὰν ἔσσαν. ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαρισεῖν, ὡς
 Ἀμφιτρίτη, ἔκ ἀξίον. Νη. αὐτὴ δὲ ἄρα τί παθῆσαι
 κατέπεσεν ἀπὸ τῆς κριῆς; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξ. ὁ ἀσ-
 φαλῶς ὀχεῖται; Πό. εἰκότως. νεανίας γὰρ καὶ διώα-
 ται αὐτῆς πρὸς τὴν φορὰν. ἡ δὲ, ὑπὸ αἰθερίας ἐπι-
 βάσαι ὀχήματος παραδόξῃ, καὶ ἀπιδῆσαι ἐς βάθος ἀ-
 χανῆς.

NEPTVNI ET
NEREIDVM.

FRetum hoc quidem angustum, in quod puella delapsa, submersa est, Hellepontus ab ipsa vocetur. Cadaver autem ipsum, vos Nereides acceptum, in Troadem auferte, ut ibi ab incolis sepeliatur. **NEREID.** Nequaquam, Neptune, sed hic in cognomini pelago sepeliatur. Misерemur enim ipsius, ut qua miserabilia maxime à nouerca passa fuerit. **NEPTVN.** At hoc quidem, Amphitrite, fas non est, neque etiam alias honestum: hic illam alicubi sub arena iacere: Sed quod dixi, in Troade, in Chersoneſo mox sepelietur. Illud autem pro solatio ei erit, quod paulò post eadem, ipsa quoque Ino patietur, & precipitabitur, perſequentem illam Athamante, in pelagus ex summo Citharone, quàm in mare porrigitur, una cum filio, quem in vlnis gestabat. **NER.** Sed & illam ſeruare conueniet, gratiam hanc Baccho faciendo. Educauit enim illum Ino, eademque nutrix illius fuit. **NEPT.** Non decebat, adeò prauā. Sed tamen Baccho non gratificari, Amphitrite, indignum foret. **NER.** Sed quid accidit huic, quod ex ariste decedit? frater autem eius, Phryxus tuto ualitur? **NEP.** Merito, adoleſcens enim est, & contra impetum obſiſtere poteſt. Illa uerò, eo quod inſueta eius rei erat conſenſo uidelicet vehiculo nouo & inopinato, & deſpiciendo in profundum immenſum

χανές, ἔκπλαγεῖσαι, καὶ τῷ θάμβει ἅμα χεθεῖσαι,
καὶ ἱλιγγιάσαισα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πῆψεως, ἀ-
κρεχτὴς ἐχήμεν τῶν κεράτων τῶ κριῖ, ὧν τέως ἀπαί-
λητος, καὶ κατέπεσεν εἰς τὸ πέλαγος. Νη. ἔκουῦ ἐχελῶ
τὴν μητέρα τὴν Νεφέλλω βοηθεῖν πηλίκῃ; Ποσ. ἐ-
χελῶ, ἀλλὰ ἡ μοῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνατω-
τέρα.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ

ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

ΔΕΐξαι με ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα, καπύσ-
βεσόν με τὰ τραύματα. Θάλ. τί τῷτο ὦ Ξάνθε; τίς
σε κατέκαυσεν; Ξαν. Ἡ Φαῖσος. ἀλλ' ἀπὸ πυθράκωμαι
ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. Θάλ. διὰ τί δέ σοι ἐνέ-
βαλε τὸ πῦρ. Ξαν. διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος. ἐπεὶ
γὰρ φονεύοντα τὰς Φρύγας, ἰκέτευσα, ὅδ' ἐκ ἐπαύ-
σατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττε μοι
τὸν ροιῶ, ἐλεήσας τὰς ἀθλίους, ἐπῆλθον, ὅτι κλύσαι
θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόχοιτο τῶν ἀνδρῶν, ἐνταῦ-
θα ὁ Ἡ Φαῖσος, ἔτυχεν γὰρ πλεσιόν τῶν ὧν, πᾶν ὅσον,
οἶμαι, πῦρ εἶχε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτῃ, καὶ εἶποθι ἄλλοθι,
φέρων, ἐπῆλθε μοι, καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πελέας, καὶ μυ-
ρίκας, ὥπλησε δὲ καὶ τὰς κακοδαίμονας ἰχθύς, καὶ τὰς
ἐγχέλυας. αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσας ποιήσας,
μικρὸν δὲ ὅλον ζῆρὸν εἴργασαι. ὁρᾷς δ' οὐκ ὅπως
διά-

sum, perculsa animo, & pauore pariter attonita, præterea et vertigine correpta, præ vehemētia & impetu volatus, retinere cornua arietis amplius non potuit, quibus se eo usq; sustentauerat, atque ita in mare decidit. *NER.* An non igitur matrē ipsius *Nephele* decebat opem ferre cadenti? *NEPT.* Decebat sanē, sed *Parca* quam *Nephele* multò potentior est.

XANTHI ET MARIS.

*S*uscipe me, ô *Mare*, grauiam enim passus sum, extingue mihi vulnera. *MAR.* Quid hoc rei est *Xanthe*? quis te deussit? *XAN.* *Vulcanus*, sed in carbones profusus redactus sum miser, & efferuesco.

MAR. Cur autem iniecit tibi ignem? *XAN.* Propter filium *Thetidis*. Postquam enim occidentem illum *Phrygas*, supplex deprecatus sum, ille autem ab ira nihil remisit, sed occisorum corporibus etiam obstruxit mihi alueū, ego misertus miserorum, occurri, ut aquis inūdarem atq; innouerem illum, quo eo periculo absterretus, ab occisione virorum cessaret. Ibi igitur *Vulcanus*, (aderat enim prope fortē existens) uniuerso igne, quantum, opinor, usquam habebat, quantumque & in *Ætna*, & si quibus aliis locis illius est, allato, processit obuiā, ac exussit equidem ultimos, & *myricas*, assauit autem & infelices pisces & anguillas. Me verò cū efferuescere fecisset, parum abfuit, quin totum aridum ac siccum reddiderit. Vides

διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἐκκαυμάτων; Θάλ. θολερὸς ὦ
 εἰμίτε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός. τὸ αἷμα μὲν, ἀπὸ τῶν νε-
 κρῶν, ἡ θερμὴ δὲ, ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆς πυρός. καὶ εἰκότως ὦ
 εἰμίτε, ὅς ἐστι τὸν ἐμὸν υἱὸν ὥρμησας, ἐκ αἰδέσθεις ὅ-
 τι Νηρηίδος υἱὸς εἰμι. εἰ. ἐκ ἐδὴ οὐκ ἐλεῆσαι γείτονας
 ὄντας τὰς Φρύγας; Θάλ. τὸν Ἡφαιστον δὲ ἐκ ἐδὴ
 ἐλεῆσαι, Θεοὶ δὲ υἱὸν ὄντα τὸν ἀχιλλέα.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ, ΖΕΥΣ.

Παύσαιθε ὦ Ἀσκληπιέ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες
 πρὸς ἀλλήλους ὡς περ ἀνθρώποι. ἀπρεπὴ γὰρ ταῦ-
 τα, καὶ ἀλλότρια τῆς συμποσίης τῶν θεῶν. Ἡρακλ. ἀλλὰ
 ἐθέλεις ὦ Ζεῦ τρυφὴν τὸν Φαρμακία προκατακλί-
 νεσθαι με. Ἀσκλη. νὴ Δία, καὶ ἀμύμων γάρ εἰμι. Ἡρα-
 κατὰ τί ὦ ἐμβρόντητε; ἡ δίοτι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν,
 αἰ μὴ θέμις παύσῃται, νυνὶ δὲ κατ' ἔλεον αὐτοῖς ἀτα-
 νασίας μετείληφας; Ἀσκλη. ὅτι ἐλεῆσαι γὰρ καὶ σὺ
 ὦ Ἡράκλεις ἐν τῇ οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὄνει-
 δίσεις τὸ πῦρ. Ἡρακλ. ἔκωκω ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται
 ἡμῖν, ὅς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα ἐκ-
 καταίρων τὸν βίον, θνήσκον καταγωνιζόμενος, καὶ
 ἀνθρώπων ὑβριστὰς τιμωρόμενος. σὺ δὲ ριζοτό-
 μος εἰ καὶ ἀγυρτής. νοσέσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χεῖ-
 ρισιμῶς.

nimirum quo pacto exustionibus istis deformatus sim. MAR. Turbidus es, ô Xanthe, & calidus, ut consentaneum est. crnore, à cadaveribus, calore autem, ut ais, ab igne veniente. Ac merito Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, nō veritus, quod Nereidis filius ille esset. XAN. An non igitur decebat miseri me Phrygum, vicinorum adeo meorum? MAR. Vulcanum verò an non contra decebat miseri Achillis, Theridis adeo filij?

IOVIS, ÆSCVLAPII, ET HERCVLIS.

DEsinite ô Æsculapi et tu Hercules, contendere inter vos iurgtis, perinde ut homines. Indecora enim hæc, et aliena à conuiuio Deorum. HER. Ac viâ, ô Iupiter medicamentarium istum priore loco accumbere, quâ me? AES. Quid ni, per Iouem melior quoque enim sum. MER. In quo igitur, ô attonite, an quòd te Iupiter fulmine aliquando percussit, eo quod quæ nefas erat, feceras, nunc autem ex misericordia iterum immortalitatis particeps factus es? AES. Oblitus verò etiâ tu es Hercules, quod in Oeta conflagrasti, quandoquidem mihi ignem obiicis? HER. Nequaquam equalia atque similia sunt quæ uterque in vita egimus, ut qui ipse quidē Iouis filius sim, tantos autem labores sustinuerim, expurgata vita, deuictis bestiis et hominibus cōtumeliosis vindicta ac pœna affectis, Tu verò radi-
cū incisor es et circulator, agrotatib. fortassis hominib.

συμ^{αυτῶν}Θ' ἔπι^{αυτῶν}θησεν τῶν Φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ ἔ-
 δεγ^{αυτῶν} ἔπι^{αυτῶν}δ' ἐιγμέν^{αυτῶν}Θ'. Ἀσκλη. εὖ λέγεις. ὅτι σ' τὰ
 ἔγκαυματα ἰάσασθαι, ὅτε πρῶτον ἀνῆλθες ἡμί-
 φλεκτ^{αυτῶν}Θ', ἔπειτα ἀμφοῖν διεφθαρμένους τῷ σώμα-
 τι, τῶ χιτῶν^{αυτῶν}Θ', καὶ μετὰ τῷ τοῦ πυρός. ἐγὼ δ' ἐ-
 καὶ μὴ δὲν ἄλλο, ὅτε ^{μετὰ} ἐδέχλευσα ὥσπερ σὺ, ἔπει-
 ἐξ αἰνόνερα ἐν Λυδία, πορφύρεθ' ἀνδεδυκώς, καὶ
 παρόμεν^{αυτῶν}Θ' ὑπὸ τῆς ὀμφαλῆς χρυσῶ σπινθάλω.
 ἀλλ' ἔγ' μελαγχολήσας ἀπέκλεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν
 γυναῖκα. Ἡρακλ. εἰ μὴ παύσῃ λαιδορῶμενός μοι, ἀν-
 τικά μαλ' αἰσῇ, ὥς ἔπολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανάσια,
 ἔπειτα ἀράμενός σε, ῥήψω ἔπι κεφαλὴν ἐκ τῶ ἔρα-
 νῶ, ὥς τε μὴδ' ἐν παμόνῳ ἰάσασθαι σε τὸ κρανίον σπιν-
 θριβέντα. Ζεὺς. πᾶντα δέ, Φημί, καὶ μὴ ἔπιταράτ-
 τετε ἡμῖν τ' ἔκωσθαιαν, ἢ ἀμφοτέρως δόποτέ μ' ἴσμεν
 ὑμᾶς τῶ συμποσίῳ καὶ τοῦ ἐυγνωμον ὧ Ἡρακλῆς προ-
 κατακλίνεσθαι σ' τοῦ ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρότε-
 ρον δόποτέ μιν ὄντα.

ΑΡΕ·ΩΣ ΚΑΙ

ΕΡΜΟΥ.

Ηκιστος ὦ Ερμῇ, οἷα ἡ πείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὥς ὑ-
 περοπλικά καὶ ἀπίθανα; ἢ ἐμελήσω, Φησὶν, ἐγὼ μὲν
 ἐκ τῶ ἔρανος σείραν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἢ δόποτέ μ' ἴσμεν
 μαθεῖν-

utilis medicamenta adhibendo , virile autem nihil quicquam opere prestitisti. *AB S.* Rectè dicis. quoniam & inustiones tuas curavi , quando nuper ascendisti , ad nos seminuſtulus corpore utrinque corrupto ac perduto , & à tunica , & poſt illam , etiam à flamma. Ego verò etiamſi nihil aliud , tamen neque ſerviui , quemadmodum tu , neque exercui lanificium in Lydia , purpuram indutus , & ab Omphale verberatus ſandalio aureo , neque verò etiam inſaniens , occidi liberos & uxorem. *HERC.* Niſi deſinas conuiſiari , ſtatim admodum ſenties , quod non multum tibi profutura ſit immortalitas. Quoniam ſublatus hinc , è cœlo præcipientem dabo te , ut ne ipſe quidem Pæon curauerit te , diminuto atque effracto tibi cerebro. *I V P.* Deſinite , inquam , & ne pœrturbate nobis conuerſationem hanc , aut ambos hinc ablegabo vos è conuiuiio. Quanquam etiam æquum eſt ò Hercules , priore loco accumbere *Aeſculapium* , quippe qui & prior mortuus eſt.

MARTIS ET MERCVRII.

AUDISTIN' *Mercuri* , cuiuſmodi nobis minatus ſit *Iupiter* , quàm ſuperba , quamque dictu abſurda ? Ego , inquit , ſi voluero catenam ex athere demittam , unde ſi vos ſuſpenſi me vi
C 3 detrahete

μαθέντες, κατασπᾶν βιάζομαι με, μά τι πονήσε-
 τε. ἔ γάρ δὴ κατελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσωμι ἀνελ-
 κύσαι, ἔ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γλῶττιν ἅμα καὶ τὴν
 θάλασσαν συναρτήσας μετεωρῶ, καὶ τὰλλα, ὅσα
 καὶ σὺ ἀκήκας. ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἐν ἀπάντων ἀ-
 μείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, ἔκ αὖ ἀρνηθείην. ὁμῶ
 δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν, ὡς μὴ καταβαρῆσεν
 αὐτὸν, καὶ τὴν γλῶττιν, καὶ τὴν θάλασσαν προσλά-
 βωμεν, ἔκ αὖ πρὸς θείην. Εὐμ. ὦ φημι ὦ ἄρες. ἔ γάρ
 ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ὁπο-
 λαύσωμεν τῆς φλυαρίας. Αἰρη. οἷοί γάρ με πρὸς
 πάντας αὖ ταῦτα εἰπεῖν, ἔχι δὲ πρὸς μόνον σε, ὃν
 ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμεν. ὁ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξε
 μοι, ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπῆλῆς, ἔκ αὖ διυναίμεν
 σιωπῇσαι πρὸς σε. μέμνημαι γάρ ἔ πρὸ πολλῶ, ὅ-
 ποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστέν-
 τες, ἐπεβέβλευσαν ξυνοδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παν-
 τοῖσι γλῶττιν διεδίως, καὶ ταῦτα, τρεῖς ὄντας. καὶ εἰ μὴ
 γὰρ ἡ Θέτις καταλεήσασα, ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον
 Βερέων ἑκατόγχερα ὄντα, καὶ ἐδίδετο αὐτῷ κε-
 ραυνῶ καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ, ἐπῄει μοι γε-
 λᾶν ἐπὶ τῇ καλλιρρήμοσυνῇ αὐτῇ. Εὐμ. σιώπα, ὦ-
 φημι. ἔ γάρ ἀσφαλὲς ἔπαι λέγειν,
 ἔπε ἐμοὶ ἀκέραια τὰ
 τοιαῦτα.

detrahere conemini, luseritis operam. nunquam enim me deorsum trahetis. Contra ego vos, si velim, in altum attrahere, non vos modò, verum etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum in sublimem sustulero. Ad hæc alia permulta, quæ tu quoque audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ita præstantiorem eum esse viribusque superiorem, hæc quaquam negauerim. verum unum tam multis pariter in tantum antecellere, ut eum ne pondere quidem vincere queamus, etiamsi terram ac mare nobis adiunxerimus, id neutiquam crediderim. *MER.* Bona verba *Mars*. Neque enim sat tutum est ista loqui, ne quid fortè mali nobis conciliemus petulantia. *MAR.* Putas verò me apud quemlibet hæc dicturum? imò apud te solum id audeo, quem lingua continentis esse sciebam. Sed quod mihi maximè ridiculum videbatur, tum cum hæc minitantem audirem hæc queam apud te reticere. Etenim memineram, cum non ita multò antè, *Neptunus*, *Iuno* ac *Pallas*, mota aduersus eum seditione, machinarentur comprehensum illum in vincula coniicere, quantoperè formidaret, utque in omnem speciem sese verterit, idq; cum tres dūtaxat essent *Dij*. Quod si *Thetis* misericordia cōmota, *Briareum* centimanū illi auxilio non accersiuisset, ipso pariter cum fulmine ac tonitruo victus esset. Hæc reputanti mihi ridere libebat eius magniloquentiæ iactantiæq;. *ME.* Tace, bona verba, neq; n. tutū est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

DIOGENIS ET POLLVCIS. — DIOGENES.

 Pollux, commendo tibi postquam celerrimè ascenderis (tuum enim est, ni fallor, cras reuiuiscere) ut, sicubi videris Menippum, canem illum, inuenies autem ipsum Corinthi, circa Craneum, aut in Lyceo deridentem contententes istos inter se Philosophos, dicas illi, Menippe, inquit, mandat tibi Diogenes, si satis ea, quæ super terram sunt, derisisti, ut & huc ad inferos descendas, ubi multò plura, quæ rideas, habiturus es. Illic enim ambiguo tibi adhuc risus fuit, & frequens illud obiici potuit, Quis enim omninò scit, quæ post vitam futura sint? Hic autem, non defines constanter atque perpetuò ridere, quemadmodum ego quoque nunc facio. Et maxime postquam videris, diuites istos ac satrapas & tyrannos ita humiles & obscuros esse, solumque eiulatu ab aliis dignosci. Tum quod & molles & ignaui sunt, ^{memorantur} reminiscentes eorum quæ in vita geruntur. Hac illi quæso ut dicas, & ut, præterea etiam perâ veniat impletâ multo ^{magis} lupino, & sicubi in trivio positam inueniat Hecates cœnam, aut ouum ex lustratione relictum, aut simile quippiam. POL. At renuntiabo hac, ô Diogenes. Sed quomelius illum agnoscere queam, cuiusmodi facie est? DIOG. Senex est, caluaster, pallio indutus lacero, &

μω ἀναπεπταμένον, καὶ τῆς ὀπιπυχαῖς τῶν ῥα-
 κίων πικίλων. γελαῖ δ' αἰεὶ καὶ τὰ πολλά τὲς ἀλα-
^{συρταῖς}ζονας τῆς τῆς φιλοσόφης Ἐπισκοπῆς. Πολ. ῥάδιον
 εὐρεῖν ὁπό γε τῶν. Διο. βέλει καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκεί-
 νης ἐντέλωμα π τῆς φιλοσόφης Πολυ. λέγει, ἔ-
 βαρὺ γὰρ ἔδε τῶ. Διο. τὸ μὲν ὅλον, πᾶσι δὲ αὐ-
 τοῖς παρεγγύα ληρῶσι, καὶ πρὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι,
 καὶ κέραια φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους πι-
 ῖται, καὶ τοιαῦτα ἀπὸ ἐρωτῶν διδάσκουσι τὸν νοῦ.
 Πολ. ὦ ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσας,
 κατηγορεῖται τῆς σοφίας αὐτῶν. Διο. σὺ δὲ οἰμώ-
 ζειν αὐτοῖς παρ' ἐμὲ λέγει. Πολυ. καὶ ταῦτα, ὦ Δία-
 γενες, ἀπαγγελάω. Διον. τοῖς πωλοσίοις δὲ, ὦ Φίλτα-
^{τον}Πολυδεύκιον, ἀπαγγελε παῦτα παρ' ἡμῶν, τί ὦ
 μάταιοι τὸν χρυσοῦν φυλάττετε; τί δὲ πρωρεῖο τε αὐ-
 τὰς λογιζόμενοι τὰς ῥάκας, καὶ τάλαντι ὀπί τάλαν-
 τοις σιωπῆντες, ἔς χρῆ ἑνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἢ κειν
 μετ' ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.
 Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγει. Μεγίλλω
 τῷ κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιῷ, ὅτι παρ'
 ἡμῶν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη, ἔτε τὰ χαροπὰ, ἢ μέλανα
 ὀμματὰ, ἡ ἐρύθηρα ὀπί τῶ πρὸς ὅπως ἐπὶ ἐστὶν ἡ νεύ-
^{μα}ρα ^{καὶ αὐτῶν}αὐτῶν, ἢ ὥμοι καρτεροί, ἀλλὰ πάντα μία ἡμῶν
^{καὶ αὐτῶν}κονίς φασί, κράνια γυμνὰ τῶ κάλλους. Πολυ. ἔχα-
 λεπὸν ἔδε ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τὰς καλὰς καὶ ἰσχυρὰς.

Διο.

vento cuius peruiro, præterea & diuersorum pannorum assummentis variegato. Ridet autem semper, ac plerumque arrogantes istos Philosophos acerbè perstringit. POL. Facile erit inuenire illum, ex his utique signis. DIOG. Vis ne ut ad ipsos quoque philosophos illos aliquid tibi mandem? POL. Mandes licet, non enim graue hoc mihi fuerit. DIOG. In uniuersum, adhortare illos, ut desistant à nugis suis, neque de toto contendant; neque cornua sibi mutuo affigant, neque crocodilos faciant, neque huiuscemodi sterilia atque ieiuna interrogare, animum instituant. POL. At indoctum me & ineruditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. DIOG. Tu verò plorare illos meo nomine iube. POL. Et hac nuntiabo illis. DIOG. Diuitibus autem, o lepidissimum caput, hac nostro nomine annuncies quæso. Quid, o vani, aurum custoditis? Quid autem cruciatis vos ipsos, cogitantes usuras, et talentum aliud super aliud accumulantes, quos non plus quàm unum obolum habentes, venire huc paulò post oportet? POL. Dicentur & hac ad illos DIOG. Sed & formosos istis et robustis diceas, Megillo puta Corinthio, et Damaxeno palastrita, quod apud nos neque flaua coma, nec cærulei nigri-ne oculi, neque rubor faciei, amplius vllus est, neque præterea nerui intenti & robusti, neque humeri laborum tolerantes, sed omnia unus pulvis, ut aiunt, nobis, caluaria forma nudata scilicet. POL. Non molestum erit, hac ad formosos & robustos illos dicere.

DIOG.

Διο. καὶ τοῖς πένησιν ὧ Λάκων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχ-
θόμενοι τῷ πρᾶγματι, καὶ ἀντιφέροντες τὴν ^{παρρησίαν} ~~λαρεί-~~
~~αν~~, λέγε μή τε δακρυαῖν, μήτ' οἰμῶζεν. ^{παρρησίαν} ~~διηγούμε-~~
~~ν~~ ^{ἵνα} τὴν ἐνταῦθα ^{ἰστορίαν} ~~ιστορίαν~~. καὶ ὅτι ^{ἵνα} ~~ὄψονται~~ τῆς ἐκεῖ
πλησίους ἔδεν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις
δὲ τοῖς σοῖς, ταῦτα εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμᾶ ^{ἵνα} ~~ἱστορίαν~~ ^{ἵνα} ~~ἱστορίαν~~.
λέγων ἐκτελεύσας αὐτὰς. Πολυ. μηδὲν ὧ Διόγηνες
πρὸς Λακεδαιμονίων λέγε. ἔγωγάρ ^{ἵνα} ~~ἀνέξομαι~~ γε. ἂ δ' εἰ
πρὸς τῆς ἄλλης ^{ἵνα} ~~ἐφηθά~~, ἀπαγγελῶ. Διο. ^{ἵνα} ~~ἐάσομεν~~
τέττας, ἐπεὶ σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς ^{ἵνα} ~~πρὸς~~ πον, ἀπένεγκε
παρ' ἐμᾶ τῆς λόγους.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑ-

ΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΚΡΟΙΣΟΣ.

Οὐ φέρομεν, ὧ Πλάτων, Μένιππον ^{ταῖς} ~~τῆτον~~ τὸν
κυῖα ^{ἵνα} ~~παρρησίαν~~ ^{ἵνα} ~~παρρησίαν~~ ὥστε ἡ ^{ἵνα} ~~ἐκεῖνον~~ ποι κατὰσῃσιν, ἡ
ἡμεῖς ^{ἵνα} ~~μετοικῶμεν~~ εἰς ἕτερον ^{ἵνα} ~~τόπον~~. Πλού. τί δ' ὅ-
μας ^{ἵνα} ~~λεῖνον~~ ἐργάζεσθαι, ἐμόνεκρος ὢν; Κροῖσος. ἐπει-
δὲν ἡμεῖς οἰμῶζομεν καὶ στένομεν, ^{ἵνα} ~~ἐκεῖνον~~ ^{ἵνα} ~~μεμνημέ-~~
~~ναι~~ τῶν αὐτῶν, Μίσθας μὲν ^{ἵνα} ~~ἐπὶ~~ τῷ χρυσίῳ, Σαρδία-
νάπαλ ^{ἵνα} ~~δὲ~~ τῆς πολλῆς ^{ἵνα} ~~πρυφῆς~~, ἐγὼ δὲ τῶν θη-
σαυρῶν, ^{ἵνα} ~~ἱστορίαν~~, καὶ ἐξουσιάζει ^{ἵνα} ~~ἀνδράποδα~~ καὶ κα-
τάρματα ὑμᾶς ἀποκαλῶν. ἐπίστε δὲ καὶ ^{ἵνα} ~~ἀδῶν~~, ^{ἵνα} ~~ἱστορίαν~~
ταράττει

DIOG. Etiam pauperibus, ô Lacon, dicas licet, (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopiam lugent) ut neque lachrymentur, neque plorent, exposita illis aequalitate hac, qua hic est, & quod videbunt, eôs qui illic divites sunt nihilo meliores, quàm sese hic esse. Lacedæmoniis autem tuis, hac si videtur, nargine meo obiicias, molles & enervatos ipsos esse dictitans. **POL.** Ne de Lacedæmoniis, Diogenes quisquam dicas. non enim feram. Sed quæ ad ceteros mandasti, ea illis renūciabo. **DIOG.** Missos igitur faciamus hos, quando tibi ita videretur. In verò ad illos quos antea dixi, sermones hos meos deferas.

PLUTO, SEV CONTRA MENIPPVM.

CRDESVS.

Non poterimus ferre Pluto, Menippum hunc canem, cohabitantem nobiscum. Quæ propter aut illum hinc amotum alio loco colloca, aut nos hinc alio commigrabimus. **PLVT.** Quid autem vobis mali adeò facit, quando eodem modo mortuus est ac vos? **CROB.** Postquam nos ploramus & ingemiscimus, illorū reminiscentes, quæ apud superos habuimus, utpote, Midas hic auri, Sardanapalus autem multa voluptatis, ego verò thesaurorum, irridet, & cum cōviciis exprobat ea nobis, mancipia & piacula nos vocitando. Interdum autem etiam cantando, con-

turbas

ταραχῇ τῶν ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς, καὶ ὅλας, λυπηρὸς ἐστὶ
 Πλου. τί ταῦτά φασι, ὦ Μένιππε; Μέ. ἀληθῆ ὡς
 Πλάτωνι μισῶ γὰρ αὐτὰς ἀγενεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄν-
 τας· οἷς ἐκ ἀπέχουσι βιώναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ὀπο-
 θανόντες εἰς μέμνηται, καὶ πεινῶνται τῶν αὐτῶν.
 χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτὰς. Πλου. ἀλλ' ἐχρή-
 λυτοὶν γὰρ καὶ μικρῶν ^{πικρῶν} σερουμενῶν, καὶ σὺ μω-
 ραίνεις ὡς Πλούτων ^{ἐμῶν} φίλων, ὡς τοῖς τέτων ^{ἐμῶν} σε-
 ναχοῖς; Πλου. ἔδωκα μὲν, ἀλλ' ἐκ αὐτῶν ἐβελήσασιν
 καταστρέφειν ὑμᾶς. Μέ. καὶ μὲν ὦ κακίστοι Λυδῶν, καὶ
 Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὡς οὐδ' ἐ-
 π' αὐτοῦ μένου. ἐνθα γὰρ αὐτῶν ἦτε, ἀχλαυθίσαντες ἀνι-
 ῶν, καὶ κατὰ δὸν, καὶ καταγελῶν, Κροῖ. ταῦτα οὐχ ὕ-
 βρεις; Μένι. οὐκ. ἀλλ' ἐκείνα ὕβρεις ἐγώ, ὅτε ἐ-
 ποιῆτε, προσκυνοῦσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀν-
 δράσιν ἐντροφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ
 μνημονεύοντες, τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων
 ἀφροσύνη. Κροῖ. πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων
 κλημάτων. Μισθ. ὅσα μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σαρ. ὅσης δὲ
 ἐγὼ περὶ φθός. Μέ. εὐγε αὐτῶν ποιῆτε. ἀδύναστοι μὲν
 ὑμεῖς, ἐγὼ δὲ, τὰ γὰρ οὐδ' αὖτε, πολλάκις σκυέ-
 ρων, ἐπάσσομαι ὑμῖν. πέπλη γὰρ αὐτῆς

τοιαύτης οἰμωγαῖς ἐπα-

δόμενον.

— 550 —

ΜΕΝΙ-

turbat ploratus nostros, & in summa, valde nobis molestus est. PLV. Quid hac audio de te, Menippe?

MEN. Vera Pluto. Odi enim ipsos, ignavi ac perditissimi adeo cum sint: quibus non satis fuit vixisse male, sed etiam mortui, insuper cogitatione atque animo illis inhererent, quæ apud superos sunt. Delector itaq, agrè ipsis faciendo. PLV. Sed non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. MEN. Etiam tu deliras Pluto.

co, qui gemitus istorum tuo quoque calculo approbas. PLV. Haud quaquam, verum nolim vos discordes ac seditiosos esse mutuo. MEN. At verò, ô pessimi Lydorum, Phrygum, & Assyriorum, ita de me cognoscite, ut qui neq, unquam desiturus sim. Nam quocunque abieritis hinc, eodem sequar agrè faciendo, cantando atque irridendo vos. CROES. An non hac contumelia est?

MEN. Non, sed illa contumelia erant, quæ vos facere solebatis, quando ex adorari vos volebatis, & hominibus liberis pro libidine abutebimini, neque tam mortis quicquam memores eratis. Proinde plorate nunc, omnib. illis despoliati. CROE. Multis certè, ô Dy, & magnis possessionibus. MI. Quanto equidem ipse auro? SAR. Quanta verò ego voluptate? MEN. Rectè sanè, ita facite, lugete vos quidem, ego verò tritum illud, Nosce te ipsum, identidem connectendo, vobis occinam, decet enim hu-

iusmodi ploratus, si crebro
illis accinatur.

ME

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟ-

ΓΟΥ, ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Σ Φῶ μέν τοι ᾧ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ
 ὄντες οὐκ οἶδ' ὅπως χαῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντις
 δοκέετε, καὶ οἱ μάτοχοι τῶν ἀνθρώπων, θεοὺς ὑμᾶς
 ὑπελήφασιν εἶναι. Τρο. τί οὐκ ἡμεῖς αἱτιοί, εἰ
 ὑπὸ ἀγῶνας, ὁκῆνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάσ-
 σι; Μένι. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδιδάξαρον, εἰ μὴ ζῶντες, καὶ ὑ-
 μεῖς τοιαῦτα ἐπεράτευσθε, ὡς πὰ μέλλοντα περὶ
 δότες, καὶ περὶ πῶν διωάμενοι τοῖς ἐραμένοις. Τρο.
 ᾧ Μένιππε, Ἀμφίλοχ' ἔμην οὐτ' ἂν εἶδῃν, ὅτε
 αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτῶ. ἐγὼ δ' ἐγὼ εἰμὶ, καὶ
 μαντεύομαι, ἵνα τις κατέλθῃ παρ' ἐμέ. σὺ δ' εἰσὶς
 οὐκ ἔπιδεδημηκέναι λεβαλῆϊα τὸ παράπαν. οὐ
 γὰρ ἡπίστες σὺ τούτοις. Μέν. τί φῆς; εἰ μὴ ἐξ Λεβά-
 δειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐξελθὼν τῆς ἀφῆρας, γε-
 λοῖως μάλα ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, ἐσπευσάω διὰ τοῦ
 σπινθὸς ταπῆντος οὐτος ἐς τὸ ἀπὸ λῆμιον, οὐκ ἂν ἐδωά-
 μην εἶδεναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ ζη-
 τεῖα διαφέρων. ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἡ-
 ρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. ἐξ ἀνθρώπων τι καὶ θεοῦ
 σῶψετον. Μέν. ὁ μήτε ἀνθρώπος ἐστίν, ὡς φῆς, μήτε
 θεός, καὶ σὺ ἀμφότερον ἐστίν; οὐκ οὐκ ποῦ σε τὸ θεοῦ
 ἐκῆν

MENIPPI, AMPHILO-
CHI, ET TROPHONIL

MENIPPVS.

VOs nimirum Trophoni atque Amphiloche, cum sitis mortui, tamen haud scio quonam modo phanis estis donati, vatesque credimini, ac stulti mortales. Deos esse vos arbitrantur. TRO. Quid? an nobis igitur imputandum, si per inscitiam illi de mortuis huiusmodi opinantur? MEN. Atqui non ista fuissent opinati, ni vobis, tum cum viueretis eiusmodi quaedam portentosa ostentassetis, tanquam futurorum fuissetis praescy, quasque praedicere potuissetis si qua personarentur. TROPHO. Menippe, nouerit Amphilochus hic, ipse praese se respondendum esse. Caterum ego Heros sum, vaticinorque si quis ad me descenderit. At tu videre nunquam omnino Lebadiam adisse. neque enim aliqui ista non crederes. MEN. Quid ais? equidem nisi Lebadiam fuisset profectus, ac linteis amictus, ossam ridicule manu gestans, per angustum aditum in specum irrepsissem, nequaquam fieri potuisses, ut te defunctum esse cognoscerem perinde atque nos, solaque praestigiatura reliquos antecellere. Sed age per ipsam diuinandi artem, quid tandem est Heros? neque enim intelligo. TROPH. Est quiddam partim ex homine, partim ex Deo compositum. MEN. Nempe quod neque sit homo quemadmodum audio, neque Deus, verum pariter

ἐκείνο ἡμίταιμον ἀπελήλυθε; Τρο. χαῖ, ὦ Μένιππε,
ἐν Βοιωτία. Μέν. οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέ-
γεις. ὅτι μὲν τοι ὁλβίος εἰ νεκρὸς, ἀνελευθερὸς ὄρω.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜΗΣ.

Λογισώμεθα, ὦ πορθημεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποια μοι
ὀφείλεις ἤδη, ὡς καὶ ἔγωγε, ὡς καὶ ἔγωγε, ὡς καὶ ἔγωγε,
τῶν. Χά. λογισώμεθα, ὦ Ερμῆ. ἀμεινον δ' ἄρ' ὡς ἔγωγε
ὡς αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονεσέρον. Ερμ. ἀγκυραν ἐν-
τειλαμένῳ σκομισσά πεντε δραχμῶν. Χά. πολλοῦ
λέγεις. Ερμ. νῆ τὸν Ἀργεῖα τῶν πέντε ἀντισταλέων, καὶ
πρωτῆρα δύο ὀβολῶν. Χά. τίς πεντε δραχ-
μᾶς, καὶ ὀβολοὺς δύο. Ερμ. καὶ ἀκέραιον ὑπὲρ τοῦ ἑστίου
πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλα. Χά. καὶ τούτῃς
πῶς τιθεῖ. Ερμ. καὶ κεραιὴν ὡς ὅτι πωλάσῃ τοῦ σκα-
φιδίου τὰ ἀνεωρότα, καὶ ἡλῆς δὲ, καὶ καλωδίων, ἀφ'
οὗ πλὴν ὑπὲρ ἑποίντας, δύο δραχμῶν ἀπαντᾷ.
Χά. εὖ γε ἄξια ταῦτα ἀνίστα. Ερμ. ταῦτά ἐστιν, εἰ μή-
τι ἄλλο ἡμᾶς δέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πῶς δ' οὐκ
παῦτ' ἀποδώσῃ. Φῆς, Χά. νῦν μὲν ὦ Ερμῆ ἀδυνά-
τον. ὡς δὲ λαμβάνεις ἢ πολεμῶ κατεπεμψῆς
στράξιτιναις, ἐνέσται τόπῳ ἀποκερδίσταται ἐν τῷ πάλῳ
ἢ περὶ λογιζόμενον πᾶν πορθημῆα. Ερ. νῦν οὐκ ἐγὼ
κατῶ.

utramque, Ergo dimidia illa tui, ac diuina pars, quo nunc recessit? TROPH. Reddit oracula Menippe, in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas Trophoni, nisi quod illud plane video, te totum esse mortuum.

MERCVRII, ET CHARONTIS.

MERCVRIVS.

Rationem supputemus, portitor, si videtur, quantum mihi debeas iam, ne denuo aliquando de co inter nos contendamus. CHA. Supputemus. M. Sati-
us enim est, mature id agere, deinde & minoris ne-
gocij. ME. Anchoram ut mandaras, comparavi ti-
bi quinque drachmis. CHA. Caro dicis. MER. At per
Plutonem, quinque emi illam, & praterea lorum, quo
remum alligares, obolis duobus. CHA. Pone quinque
drachmas, & obolos duos. MER. Et pro acu ad resar-
ciendum velum quinque obolos ego exolui. CHA. Eti-
am hos appone. MER. Et ceram ad oblinendas nau-
gy rimas tibi emi, & clauos praterea, & funiculum,
unde Hyperam facisti, omnia hæc duabus drachmis.
CHA. Recte, laudo, hæc vili emisti. M. Hæc sunt,
quæ tibi exposui, nisi quid reliquum sit quod me su-
git inter computandum. Quando autem hæc reddi-
turum te promittis? CHA. Nunc quidem, Mercuri
non possum. Si vero pestis aliqua, aut bellum, confertos
& frequentes huc dimiserit aliquos, licebit mihi tum
allucrari aliquid falsa supputatione in multitudine
exigendo portoria. MER. Proinde ego nunc sede-

καθεδούμα, τὰ κακίστα εὐχόμεν^Θ γενέσθαι^ω αὐ
 ὑποτάσσουσι, καὶ ἀπολαύοιμι. Χάρων^ε ἐστὶν ἀλλῶς ὡς Ερ-
 μῆ. νῦν δ' ὀλίγοι ὡς ὅρας ἀφικομένται^ε ἡμῖν. εἰρήνη
 γάρ. Ερμ. ἀμείνον ἔτως, ἐκ καὶ ἡμῖν παρτίτεται τοῦ
 πατρὸς τοῦ Ὀφθαλμοῦ. πολλὰ ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὡς Χά-
 ρον οἶδα οἱ παρτίγοντο, ἀνδρεῖοι ἀπάντες, αἵμα-
 τ^Θ ἀναπέω, καὶ τραυματῆαι οἱ πολλοί. νῦν δὲ ἡ
 Φαρμακὸς τις^ε τῶν παίδων ἀποθανόντων, ἡ τῶν
 γυναικῶν, ἡ τῶν τρυφῶν ἐξωδυνῶς τῶν γαστράων, καὶ
 τῶν σκελῶν, ὡς γὰρ ἀπάντες, καὶ αὐγυνεῖς, εἰς ὅ-
 μοιοι σκείνοιντο, οἱ δὲ πλείοσι αὐτῶν διαχρηματῶν
 κέσιν, ἔπιβέβηκοντες ἀλλήλοις, ὡς εἰκασι. Χάρ.
 πάντῃ γὰρ περὶ ποτῆται ἐστὶ ταῦτα. Ερμ. ἔκου^ε εἰ
 γὰρ ἀμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαγνῶν τὰ
 ὀφειλόμενα παρὰ σ^ε.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΕΡΜΟΥ.

Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πᾶν γεγενησέτα λέγω,
 τὸν πλεονεξιστὴν Εὐκράτην, ὡς παῖδες μὲν ἔχουσιν, οἱ τὸν
 κληρὸν δὲ θηρώντες, πέντακισμυδρί; Ερμ. ναί, τὸν
 αἰκυωνιον Φῆς. τί οὖν; Πλού. σκεῖνον μὲν ὡς Ερμῆ
 ζῶ εἶσιν ἔπι τοῖς ἐγγενήκοντα ἐπεί, ἀβεβίωκέν,
 ὀπιματῆσιν ἀλλὰ τοσούτοις, εἴγε διόν τε λῶ, καὶ ἐπὶ
 πλείων.

bo, pessima quaque ut eueniant precando, ut inde fructum aliquem capiam. CHA. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, vides, ad nos descendunt. Pax enim est. MER. Satiusest ita esse, etiamsi ob hoc abs te prorogatur nobis debiti istius solutio. Verum enimvero prisci illi, Charon, nosti quales aduenire solebant, quam fortes atque animosi omnes, cruore madidi, et vulnerebus pleni plarique. Nunc autem, aut veneno aliquis a filio interfectus, aut ab uxore, aut praenimia voluptate, tumefacto ventre & cruribus adueniunt. Relinquit enim omnes, & ignavi, neque similes prioribus illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarum causa veniunt, factis, ut videtur, mutuo sibi infidiis. CHA. Omnino enim expetibiles illi sunt. MER. Proinde neque ego videar peccare gravius aliquid, si vel acerbius abs te exigam, ea quae mihi debes.

PLUTONIS ET MERCURI.

SENem ne nosti, istum aetate omnino confectum dico, Eucratem diuitem, cui liberi quidem nulli sunt, hereditatis autem captatores plus quam quingenta millia. M. Novi, Sicyonium illum dicis. Sed quid postea? PLUT. Vivere illum quidem, Mercuri sine, ultra eos nonaginta annos quos aetate peregit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit.

πλεῖον. τὰς δὲ γε χολακὰς αὐτὸς χαλῶναι τὸν νέον, καὶ
 Δαίμονα, καὶ τὰς αἰχλὰς κατὰ πᾶσας ἐφεξῆς ἀπαν-
 τας. Εἰμ. ἀποποιῶ αὐτοῦ εἴ τι τοῖς τεχν. Πλου. ἔμε-
 νοῦ, ἀλλὰ δικαίωτατον. τί γὰρ σκείνοι παύοντες, ὁ-
 χοντάμην δὲ ποιοῦντες σκείνομεν; ἢ τῶν γνησμάτων αὐτίποι-
 οῦνται, ὅθεν περὶ σκόντες. ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μακάρι-
 ον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχομένοι, ὁμῶς ~~παύοντες~~
 ἐν γὰρ τῷ φανερῷ καὶ νοσητῷ, ἃ μὲν βλεπόντων,
 πᾶσι προέχεται. ἴσθιν δὲ ὁμῶς ~~τοῖς νοσητῶν~~, ἵνα
 φαισθῇ καὶ ὁλως, ποικίλη τις ἡ χολακία τῶν ἀνορῶν.
 διαπαντὰ ὁ μὲν ἐσὼ ἀταγὰς. ὁ δὲ, περὶ ἀπιτα-
 σαι αὐτὸν ματῶν σπιχανόντες. Εἰμ. γελοῖα πείσυν-
 τα, παντῶν οὐκ ὄντες. πολλὰ κακῶς ἐν μαλα διαβε-
 κολεῖ αὐτὰς, καὶ ἐπελπίει καὶ ὁλως, αἰετῶν ὄντων ἐ-
 θικῶς, ἐρρωτάμην πολὺ μάλλον τῶν νέων. οἱ δὲ, ἡδὴ τὸν
 κληρὸν ἐν σφίσι δινημένοι, βροσκόνται, ζωὴν μα-
 καρὴν πρὸς αὐτοὺς πέντε Πλου. ἔκουσθε ὁ μὲν ἀ-
 ποδυσσόμενος τὸ γῆρας μάτρωτο λέως ἀνηβησιν τῷ.
 οἱ δὲ μεσῶν τῶν ἐλπίδων τὸν οὐερόπολιν ἔχοντες
 πλεῖστον δὲ πολὺν, ἡκέτωσαν ἡδὴ κακοὶ κακῶς
 δὲ ποιοῦντες. Εἰμ. ἀμείλιχον Πλεῖστον μετελευσ-
 σαι γὰρ σοὶ ἡδὴ αὐτὸς κατ' ἐναεξῆς. ἐπὶ δὲ οἱ μὲν
 εἰσι. Πλου. κατὰ πᾶσα. ὁ δὲ περὶ περιφειεῖνα-
 σον, ἀντὶ γέροντος αὐτοῦ προ-ν.

γῆρας γνόμενος

atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & ceteros abripe huc ordine omnes. ME. Atqui absurdum hoc videri queat. PLVT. Haudquaquam, imo iustissimū. Quam enim ob causam illi adeo optant illum mori, nisi quia pecuniam illius ambunt, nulla propinquitate iuncti? Quod autē omnium sceleratissimum est, interea cum talia precantur, tamen observant & colunt manifestē utique illum. Ac qua egrotante illo, apud se consultant, nemo ignorat: attamen sacrificaturos sese promittunt, si conualescat denuo: & in summa varia quedam adulandi ratio illorum hominum est. Quamobrem ipse quidē immortalis sit, illi autem pra ipso abeant, frustra hiantes. MER. Ridicula patientur, scelerati cum sint. Sed tamen & ille admodum scite lactat illos, & spe pascit inani. & in summa semper morituro similis, multo vultidior est, quam quāvisquam iuuenis. Illi autem hereditate inter se diuisa, pascuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo precipientes. PLV. Proinde ipse exuta senectute, quē admodum Iolauis ille, in iuuenem redeat. Illi autem in ipsa media spe, diuitiis illis, quasi per somnum spectatis, destituti abeant iam huc, mali male mortui. M. Alias res cura, Pluto, iam enim aduersam tibi illos, alium super alium ordine, septem autem, opinor, sunt. P. Deducas licet. Ille autem mittat singulos pra se, ex se ne iterum in adoles-

centem conuersus.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΠΑΡΤΩΝΟΣ

Τούτο, ὦ Πλάτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν ^{ἐν τῇ πόλει} περὶ αὐτῶν ^{ἐν τῇ πόλει} γέροντα ^{ἐν τῇ πόλει} ἐτι γέροντα ^{ἐν τῇ πόλει} Θασκρίτον ^{ἐν τῇ πόλει} Ζῶ ^{ἐν τῇ πόλει} ἐτι; Πλου. δίκαιοτάτον μὲν ^{ἐν τῇ πόλει} οὐκ ὦ Τερψίων, εἰ γὰρ ὁ μὲν ^{ἐν τῇ πόλει} ἐν, μηδὲνα ^{ἐν τῇ πόλει} ἀχομεν ^{ἐν τῇ πόλει} ὁ ^{ἐν τῇ πόλει} δὲ ποταγείν τῶν Φιλῶν. σὺ δέ, παραπέντα ^{ἐν τῇ πόλει} τὸν γέροντον ^{ἐν τῇ πόλει} ἐπεβλεύεις αὐτῶν, ^{ἐν τῇ πόλει} πείσμενων ^{ἐν τῇ πόλει} τὸν κληρὸν. Τερ. ἔ γάρ ^{ἐν τῇ πόλει} ἐξ ἡμεῶν γέροντα ^{ἐν τῇ πόλει} οὐκ, καμμηκῆ ^{ἐν τῇ πόλει} γρηγορά ^{ἐν τῇ πόλει} τῷ πλῆ-
 τῶ ^{ἐν τῇ πόλει} αὐτὸν δεινὰ μενον, ἀπελθεῖν τῶ βίβ, παραχω-
 ρησέντα ^{ἐν τῇ πόλει} τοῖς νέοις; Πλου. καὶ γὰρ ὦ Τερψίων νόμοθε-
 τῆς, τὸν μηκέτι τῷ πλῆτῳ γρηγορά ^{ἐν τῇ πόλει} δεινὰ μενον ^{ἐν τῇ πόλει}
 πρὸς ἡδονήν, ^{ἐν τῇ πόλει} δὲ ποταγείν. τὸ δέ, ἀλλῶς ἡ μάλα ^{ἐν τῇ πόλει} καὶ ἡ
 φύσις ^{ἐν τῇ πόλει} διατάξεν. Τερ. καὶ οὐκ ^{ἐν τῇ πόλει} πάντῃ ^{ἐν τῇ πόλει} αὐτῶν ^{ἐν τῇ πόλει} τὸ δια-
 τάξας. ἐξ ἡμῶν γὰρ τὸ πρᾶγμα ^{ἐν τῇ πόλει} ἐξ ἡς ^{ἐν τῇ πόλει} πῶς ^{ἐν τῇ πόλει} γινεσθαι, ^{ἐν τῇ πόλει} τ
 πρὸς οὐτερον, ^{ἐν τῇ πόλει} πρὸς οὐτερον, καὶ μετὰ τῶν ῥητῆς ^{ἐν τῇ πόλει} καὶ τῇ κλι-
 κῆ μετ' αὐτόν. ἀναστροφῶς ^{ἐν τῇ πόλει} δὲ ^{ἐν τῇ πόλει} μὴδ' αὖτως, ^{ἐν τῇ πόλει} μὴδ' εἰ
 Ζῶ μὲν ^{ἐν τῇ πόλει} τὸν ^{ἐν τῇ πόλει} πρὸς οὐτερον, ^{ἐν τῇ πόλει} ὁ δὲ οὐκ ^{ἐν τῇ πόλει} αὖτως ^{ἐν τῇ πόλει} ἐπὶ ^{ἐν τῇ πόλει} λοιπῶς
 ἔχοντες, ^{ἐν τῇ πόλει} μόλις ^{ἐν τῇ πόλει} οὐκ ^{ἐν τῇ πόλει} αὖτως, ^{ἐν τῇ πόλει} αὖτως ^{ἐν τῇ πόλει} τετράσιν ^{ἐν τῇ πόλει} ὅπῃ κεκυ-
 φότα, ^{ἐν τῇ πόλει} καὶ οὐκ ^{ἐν τῇ πόλει} αὖτως ^{ἐν τῇ πόλει} δὲ τῶς ὁφ-
 θαλμῶς ^{ἐν τῇ πόλει} μέσῳ ^{ἐν τῇ πόλει} οὐκ ^{ἐν τῇ πόλει} αὖτως, ^{ἐν τῇ πόλει} εἰς ^{ἐν τῇ πόλει} αὖτως ^{ἐν τῇ πόλει} εἰδόντα, ^{ἐν τῇ πόλει} ἐμψυχον
 τίνα ^{ἐν τῇ πόλει} ταφόν ^{ἐν τῇ πόλει} τῶν νεῶν ^{ἐν τῇ πόλει} καταγελῶμενον, ^{ἐν τῇ πόλει} δὲ ποταγείν
 σκεῖν ^{ἐν τῇ πόλει} δὲ καλῶς ἔς, ^{ἐν τῇ πόλει} καὶ ἐρραμενεσάτῃς ^{ἐν τῇ πόλει} νεανίσκῃς ^{ἐν τῇ πόλει} γα-
 ρ ^{ἐν τῇ πόλει} παλαιῶν ^{ἐν τῇ πόλει} τῶν ^{ἐν τῇ πόλει} ἡ το ^{ἐν τῇ πόλει} πλεοναύων ^{ἐν τῇ πόλει} εἰδέναι ^{ἐν τῇ πόλει} ἐ-

Ζῶ

DIALOGI,
TERPSIONIS ET
PLUTONIS.

33

 Istum ne hoc est, ô Pluto, me quidem è vita
fuisse, triginta cum sim annorum, Thucritum
verò senem nonagenarium, & ultra, adhuc viue-
re? PLUT. Iustissimum quidem ô Terpsion. Nam
& si ipse vivit, certè ad nullius tamen mortem affe-
ctus est: tu verò omnitempore illius hereditatem ex-
pectans, eum mori avidissimè cupiebas. TERP.
Nonne opus fuerat, cum senex sit, nequeatque do-
catro suis uti divitiis, locum dare iuvenibus? PLUT.
Nonas, ô Terpsio, statuis leges, cum ad voluptatem
divitiis uti nequeat, ipsum è vita decedere. Aliter
autem & Parca & natura statuisse videtur. TER.
Proinde hanc ob huiusmodi accusa ordinem, de-
cebat enim has res successionè graduque fieri, senem
primò, deinde qui in ea atate sequeretur, mori:
haudquaquam autem ordinem inverteri, aut vivere
senectute decrepitem, qui tres dumtaxat dentes
habet, cui vix deseruiunt oculi, qui curvatus
à quatuor famulis deducitur, deguttantes nares,
lipposque oculos habens, nihil denique voluptatis
degustans, haud aliter existens, quam animatum
quoddam sepulchrum, ab ipsa iuventute derisum: &
contra mori optimos atque robustissimos adolescen-
tes. Nam hoc perinde esse videtur, ac si flumina sur-

ρουῷ ~~πῶς~~ καὶ πῶς θνήσκειται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα
 μη ματῶν ἀν' ἐνὶ σὺν ἐθροῖς πευδόν, νῦν δὲ τὴν πα-
 ροιμίαν, ἡμᾶς τὰν βουῶν παλάκας ἐκφέρου
 λου. ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ σωετώτερα γί-
 νεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες, αἰ-
 λοτρίοις ὀπιχαίρετε, καὶ τοῖς ἀτεκνοῖς τῶν γερόντων
 εἰσποιεῖτε, φέροντες αὐτούς; τοιγοῦν γέλωτα ἐφ-
 λισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυπτόμενοι. τὸ καὶ πρᾶ-
 γμα τοῖς πολλοῖς ἡδίστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἀπο-
 θανεῖν ὄχεσθε, τοσούτο ἅπασιν ἡδὺν παραποθανεῖν ὑ-
 μᾶς αὐτῶν. καὶ νῦν γάρ ἵνα ταῦτῶν τέχνῳ ὀπινευή-
 κατε γερόντων ἐρώντες, καὶ μάλιστα, εἰ ἀτεκνοὶ εἶεν οἱ
 δὲ ἐντεκνοὶ, ὑμῖν ἀνέρασσι. ἔτι, πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρω-
 μένων σωέντες ὑμῶν τῶν πανουργίαν τῶν ἐρωτῶν, ταῦ
 καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες, μισοῦν αὐτούς πλάτ-
 τονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσιν. εἶτα ἐν ταῖς δι-
 αθήκαις, ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορή-
 οντες, ὁ δὲ, παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον,
 κρατᾷσι πάντων· οἱ δὲ, ὥστε πρὶς τὰς ὀδόντας, ἀ-
 ποσμυγνύτες. Τερψί. ἀληθῆ ταῦτα φῆς. ἐμὲ γοῦν
 Θῆκριτος πόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τιθνήζεσθαι δοκῶν;
 καὶ ὁπότε εἰσοίμι, ὥστε σένων, καὶ μύχιόν τι καθά-
 περ ἐξ ὧν νεοτῆς ἀπὸ λῆς ὑποκρῶζων, ὡς ἔγωγε ὁ-
 σον αὐτίκα οἰόμενός τῃ βίῃ σεν αὐτὸν τῆς σαρξὸς, ἐ-
 πιμαρὶν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλωντό με οἱ ἀντε-

ερασταί

sum deferantur. Aut saltem scire necesse foret, quando & senum quilibet obiturus esset, ne frustra quosdam colerent. Nunc verò illud accidit, quod proverbio dici solet, *Quadriga bonum sapiissime ducit* PLV. Hec quidem ô Terpsio, prudentius fiunt, quam tibi profectò videntur. Verùm & vos quid passi estis, quod rebus alienis gaudetis, & senibus filiis orbatis, vosmet tantopere in adoptionem traditis? quamobrem in devotum adducti, ab illis sepelimini, quod quidem plurimum sit pericundum. Nam quanto vos magis mori illos peroprat, tanto plus omnibus quàm gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem cogitatis, decrepitos cum amatis, praesertim si liberis sint orbati: qui verò liberos habent, illorum vobis non est cura. Atqui ex iis qui amantur plurimi, minimè vestri ignari astus, etiamsi ipsis liberos habere contingat, illos tamen odisse simulant, ut & ipsi habeant amatores. Inde iis in testamento exclusis, qui olim affectati sunt illos, liberi, sicuti profectò dignum est, omnem eorum substantiam consequuntur: at illi confecti dolore dentibus strident.

TER. Vera sunt hac qua dicis. Quantum enim meorum Thucritus deuoravit, cum semper eum mori putare. & quoties ad eum ingrediebar gemebat, & internum quiddam, perinde atque ex ovo pullus aliquis immaturus, stridebat. Unde quamprimum eum ad sepulchrum ductum iri existimans, multa illi dona mittebam, ut ne amuli muneribus me

pra-

ρασαὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ. καὶ τὰ πολλά ἔτι τὸ Φροντί-
 δων, ἀγρυπνῶ. σκείμην ἀρχιδμῶν ἕκαστα, καὶ δι-
 απάτην. ταῦτα γοῦ μοι καὶ τὸ δοποθάνειν αἵτια γε-
 γνήσθαι, ἀγρυπνίας, καὶ Φροντίδος. ὅσθι τοσῶτον μοι
 δέλεαρ καταπῶν, ἐφεστῇκει θαπτομένῳ πρῶτῳ ἐ-
 πιγελῶν. Πλού. ὦ γε ὦ Θέκριτι, ζῶης ὀπιμήκισον,
 πλετῶν ἅμα, καὶ τῶν ταύτων καταγελῶν, μὴ δὲ
 πρῶτερόν γε σὺ δοποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας
 τὰς κόλακας. Τερ. τὸ το μὲν, ὦ πλετῶν, καὶ ἐμοὶ ἤ-
 διον ἤδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεθνήσκειται Θέκρι-
 τος. Πλού. θάρρει ὦ Τερψίων. καὶ Φείδων θάρ, καὶ
 Μέλανθ, καὶ ὅλως ἅπαντες, παρελεύσονται αὐ-
 τὸ ἔτι τῶν αὐτῶν Φροντίσιν. Τερ. ἐπαμνῶ ταῦτα.
 ζῶης ὀπιμήκισον ὦ Θέκριτι.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ

ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

Σὺ ὦ Καλλιδημίδη, ὥς ἀπεθάνεις, ἐγὼ μὲν γάρ
 οὐκ ἀποθνήσκω, ὡς Δεινίας, πλεοντὲς ἱκανῶς ἐμφα-
 γῶν, ἀπεπνίγην. οἶδα. παρὴς γάρ δοποθνήσκοντι
 μοι. Καλ. παρὼν ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δέ εἰς μεν, πα-
 ραδοξόν περὶ γέρετο. οἶδα γάρ καὶ σὺ περὶ Πριάδωρον
 τὸν γέροντα. Ζη. ἔν αὐτῶν τῶν πλεοντῶν, ὡς σε τὰ πολ-
 λα ἔλεον σκεῖν; Καλ. σκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐφερα-

preclaris vincerent Plerumque etiam praenimia sollicitudine infirmis iacebam, singulis conuenerans, ac disponens. Eaque etiam causa interitus mihi fuit, circa & vigilia. Ille autem deglutito hoc illeceamento meo tanto, adstitit mihi, quando se peliebar pauld ante, irridens. PLV T. Euge o Thucrite, diutissime viuas, ~~et~~ & diutius abundans, & huiusmodi homines deridens, neque prius moriario, quam hos blanditores cunctos premittas. TER. Hoc quidem, & Pluto, perincundum mihi foret, si ante Thucritum Chariades vita decederet. PLV T. Boni animi sis o Terpsio, & Phido etiam, & Melanthus, & omnes penitus ipsum praecedent, suis ipsorum curis confecti. TER. Hec ego summo opere laudo, o Thucrite diutissime viuas.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

A Tu Callidemides, quo pacto interisti? Nam ipse quemadmodum Dinia parasitus cum essem, immodica ingurgitatione praefocatus fuerim, nosti, aderam enim morienti. CAL. Aderam Zenophantes. Porro mihi nouum quiddam atque inopinatum accidit. Nam tibi quoque notus est Ptoeodorus ille senex. ZENOPH. Orbem illum dicis, ac diuitem, apud quote assidue versari conspiciebam? CAL. Illum semper captabam, colebamque, id mihi pollicens.

licens fore, ut meo bono quamprimum moreretur. Verum cum ea res in longum proferretur, sene videlicet, vel ultra Tithonios annos vivente, compendiarium quandam excogitavi viam, qua ad hereditatem pervenirem. Siquidem empto veneno, pocillatori per sua seriam, ut simulatque Ptaodorus potum posceret, bibebat autem ~~admodum~~, praesentius in calicem iniiceret, haberetque in proptu, porrecturus illi. Quod si fecisses, iuxtaquando confirmabam, me illum manu-missuram. ZE. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. C. Ubi iam loti venissemus, puer duobus prae paratis poculis, altero Ptaodoro cui venenum erat additum, altero mihi: nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptaodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego prae paratum humi porrectus iacebam, suppositivum videlicet illiurloco synus. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non convenit amici malis illudere. ZE. Nam eleganter ac lepide tibi hac res evenit. Porro senex ille, quid interim? CAL. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sane conturbatus est. Deinde simulatque intellexit, id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risit & ipse. ZE. Verum non oportuit ad compendium illud divertere, siquidem venisset tibi populari, vulgataque viaticum certiusque, etiamsi paulo serius.

ΚΝΗΜΟΝΟΣ ΚΑΙ

ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

Τοῦτο σκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ο νεβρός τὸν λέ-
 οντα. Δα. τι ἀρσενικαὶς ὁ Κνήμων; Κνη. πάνυ γὰρ ὁ,
 τι ἐργασκώ; κληρονομον ~~ἀνταρ~~ καταλέλοιπα,
 καὶ σοφιστὴς ὁ ἀδλις, ὡς ἐβελόμην αὐτὸν μάλι-
 στε χεῖν τὰ μὰ, παραλιπών. Δα. πῶς τὸτ' ἐρλύετο;
 Κνη. Ερμόλαον τὸν πάνυ πλεόνον ἀπένον ὄντα, ἐγε-
 ράπευον ὅτι θανάτω ~~καίαν~~ ἐκ ἀηδὸς τὴν ~~θε-~~
~~ραπείαν~~ προσέτι ποδὲς δὴ μοι καὶ σφόν τὸτ' εἶ-
 ναι, θέσται διαθήκας πρὸς τὸ Φανερόν, ἐν αἷς σκεῖνο
 καταλέλοιπα τὰ μὰ πάντα, ὡς καὶ σκεῖνος ~~ζηλώσας~~, καὶ
 πρὸς αὐτὰ πρᾶξε. Δα. τί οὐκ ὁ σκεῖνος; Κνη. ὅ, τι μὲν
 οὐκ αὐτὸς ἐγέγραψε τῆς ἐαυτοῦ διαθήκας, καὶ οἷα
 ἐγὼ γοῦν ἀφ' οὗ ἀπέθανον, τὸ ~~τὸ~~ μοι ὁπίπεσον-
 τος, καὶ νῦν Ερμόλαος, ἐχέει τὰ μὰ, ὡς περ τις
 λαβρὰς, καὶ τὸ ἀγκυρόν τῷ δαίμονι συγκατα-
 πάσας. Δαμ. ἔμολον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν σε τὸν ~~α-~~
~~λίστα~~ ὡς σφίσμα κατεσώτησιν. ~~ἡμῶν~~
 ἴστας. Κνη. εὖκα. αἰμα-
 ζω τοι χαροῦν.

CNEMONIS ET
DAMNIPPI.

HQC illud est quod vulgo dici consuevit. Hi-
misteonem. DAM. Quid istuc est, quod
tecum stomachum Cnemone? CNE. Quid stoma-
chum rogas? Equidem, haec idem videtur quendam
propter quendam sententiam, videlicet astu detrusus mis-
ser, his quos maxime mea curiebam habere, praeter-
itis. DAM. Sed istuc quidnam euenit? CNE. Her-
molaum, nobilem illum diuitem, cum orbis esset
imminente morte captabam, asidens atque inservi-
ens. Neque ille grauatum officium meum admitten-
bat. Et interea illud quoque mihi visum est sci-
tum, consultumque, ut testamentum proferrem ac
proferrem, qui illum rerum mearum in solatium
habeat. Quod si fecerim, tunc in illis quod sum idem
faceret mea per meum exemplo. DAM. Sed quid
tandem ille? CNE. Quid ille suo in testamento scri-
pserit, id quidem ignoro. Ceterum ego repente at-
que insperato vita decessi, tecti ruina oppressus. Et
nunc Hermolaus mea possidet, lupi cuiuspiam in-
morem ipse huiusmodi scilicet pariter auulso. DAM. I-
mo non escam modo cum hama, quin etiam te quo-
que piscantem sanum visum. Itaque et hnam i-
stam, in tuum ipsius caput frangam. CNE.

Sic apparet, idque adeo
deploro.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΕΡΜΟΥ.

Ἀκούετε ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πρᾶγματα. μικρὸν μὲν
 ἡμῖν, ὡς ὁρατέ, τὸ σκαφίδιον, καὶ τὰ πάντα τὸν ἐστὶ
 καὶ διαρρέει τὰ πολλὰ· καὶ αὐτὰ πρῶτον ἐπὶ τὰ πρᾶτα, οἵ
 χήσεται περὶ τῶν πεν. ὑμεῖς δέ, τοσῶτοι ἅμα ἡκείτε,
 πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. Ὡς οὖν μετὰ τῶν
 ἐμὲ βήτε, δεδία μὴ ὑστερον μετένοησέτε, καὶ μάλι-
 στα ὁπόσοι νεὺν ἐκ τῆς ἐκείνου. Νεκροί, πῶς οὖν ποιή-
 σωντες, ἀπολοῦσμεν; Χαίρειν ὑμῖν φερόω· γυμνὰς
 ἐπὶ τῶν ἐν τῇ, πᾶσι τὰ πέντα πέντα ἐπὶ τῶν ἐν
 κατὰ ἀλμπαντες. μόλις γὰρ αὐ καὶ ἔτω δεῖται τοῦ υἱᾶς
 τὸ πορθεῖσθαι· οἱ δέ ὦ Ερμῆ, μέλησθε τὸ δὸς τῶν
 μὴ οὐδὲν παρὰ τὸ χροῖον αὐτῶν, ὅσα αὐ μὴ ἔχουσιν
 καὶ τὰ ἐπὶ τῶν, ὡς περ ἐφίε, ἀπορᾶλων. παρὰ
 δὲ τὴν ἀπορᾶσαν ἐφίε, διαφύλασσε αὐτὰς, καὶ αὐ-
 ναλάμβανέ, γυμνὰς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων. Ερμῆ
 δὲ λέγεις. καὶ ἔτω ποιήσωμεν. ἔπεισέ τις ὁ πρῶτος ἐ-
 σθιΜέ. Μένιπώ. ὅτι ἐγγὺς. ἀλλ' ἰὸς ἐπὶ τῶν, ὦ Ερ-
 μῆ, καὶ τὸ βακτερον, ἐς τὴν λιμνὴν ἀπορρῖφθῃ. τὸν
 πρῶτον δὲ ἐπὶ ἐκόμενα, δὲ ποιῶν. Ερ. ἐμβαινε ὦ
 Μένιπώ, ἀπορᾶν ἀρῶν καὶ τὴν προσορίαν ἔχε πα-
 ρὰ τὸν ὑπερνήτιον ἐφ' ὑψιλῆ, ὡς ἐπισκοπῆς ἅπαν-
 τας. ὁ καλὸς δὲ ἔτ' ἐστίν, τίς ἐστίν; Χα. Χαρμοῦλεως ὁ
 μετὰ-

CHARONTIS ET

MERCVRII.

AUDITE quo loco sint res nostrae. Equidem parua est nobis, quemadmodum videtis, & carissima nauicula, & quae undique perfluit: quod si in ~~aliam~~ partem se inclinaret, planè submersa peribit. Atqui vestram tam multi simul confluant, & singuli plurimas sarcinas afferunt. Quod si cum his nauiculam conscenderitis, vereor ne postea vos facti poeniteat, maxime verò eos, qui nandi sunt imperiti. **MERCVR. I.** Quid igitur faciendum erit, ut sine periculo nauigemus?

Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia quae superflua sunt, a latiore relinquere. Nam ~~si~~ vix capiet vos nauicula. Tibi, ~~videtur~~ Mercuri deinceps cura erit, nam ~~non~~ ex illis recipere, nisi nudus sis, & supellectilem abieceris. Itaque ad ipsas scalas te statuas, ipsosque cognoscito, & suscipito, nudosque ingredi cogito.

MERCVR. Rectè dictis, ~~ut~~ sic faciemus. Quis est ille primus? **MENTH.** Ego Menippus sum.

Ecce adrem perueni, & baculum in paludem abiectum, ~~verum~~ ~~relicti~~ quod pallium non acceperim. **MERCVR.**

Ingrederere o Menippe, optime, primumque apud gubernatorem ~~reus~~, locum accipe, in ipsa summitate, quo omnes possis intueri. Verum quis ille formosus est? **CHAR.** Charmolaus sum. **Me-**

μεγαλὸς. Ερ. ἀποῦ δι' οὐκ ἀλλος, καὶ τίς
 κόμην τὴν βαλάνην, καὶ τὸ δὴ τῶν παρῶν ἐρυθήμα,
 καὶ τὸ δερμα ὅλον, ἐχὼ καλῶς. εὐζών, εἰς δὴ βαι-
 νε ἤδη. ὁ δὲ τὴν προφθερίαν τοσὶ, καὶ τὸ διάδημα,
 ὁ βλοοσυρὸς, τίς ὦν τυγχάνεις; Δα. λάμπει.

Λάμπει. Ερ. τί οὖν ὦ Λάμπει, ποσὶν ἔ-
 χων πάρει; Δα. πούνην ἐξελύω ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἡκὺν τυ-
 ραννον, ἀνδρά. Ερ. τυραννον μὲν ἔδαμῶς, νεκρὸν δὲ
 μάλα. ὥς δὲ ποτὶς ταῦτα. Δα. ἰδὲ σοι, ὁ παῖς.

Πέρριπται. Ερ. καὶ τὸν τυρῶνα ἀπορρίψον ὦ Λάμπει,
 καὶ τὴν ἑτέραν. Δα. ἔλασθαι γὰρ τὸ προθμείον, συ-
 νειπῶν. Δα. ἔλασθαι γὰρ τὸ διάδημα ἑασὼν με ἔ-
 χην, καὶ τὴν ἐφθερίαν. Ερ. ἔδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα

ἄφες. Δα. εἴπ. τί εἴπ. πᾶν ἄρα ἀφῆκα, ὥς ὁράς. Ερ.
 καὶ τίς ὁμότης, καὶ τίς ἀνοίαν, καὶ τίς ὕβριν, καὶ
 τίς ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες. Δα. ἰδὲ σοι, φίλος εἰμι.

Ερ. ἐμβαινέ ἤδη. σὺ δὲ ὁ παῖς, ὁ πολὺσάρκ. Δα. τίς εἰς
 Δα. Δαμασίου ἀθλητῆς. Ερ. ναὶ εἰκας. οἶδα γὰρ σε

πολλὰς ἐν ταῖς παλαιοῖς ἰδών. Δα. ναὶ ὦ Ἑρμῆ.

ἀλλὰ πᾶσι βλάψαι με γυμνὸν οὐκ ἔστι. Ερ. ἔρμηνον ὦ
 βελίστε, ποσὶν τὰς σαρκας πείσεις λησέοντες, ὥς ἀ-

πίδου δι' αὐτάς, ἔπειτα τοσὶς τὸ σκαφ. τὸν ἑ-

περον πόδα, πᾶσι μόνον. ἀλλὰ καὶ τὰς σεφάντας
 τέττας ἀπορρίψον, καὶ τὰ κρηύματα. Δα. ἰδὲ σοι γυμ-

νός, ὥς ὁράς, ἀληθὺς εἰμι, καὶ ἰσχυροί, τοῖς ἄλλοις
 νεκροῖς.

garensis. MER. Exue igitur istam pulchritudinem, istam etiam densam comam, & genarum ruborem, adeoque totam cutem. Bene se res habet. expeditus es, ingredi nunc. Quis verò ille est purpuratus & diademate praeinctus, gravitatem quantum pra se ferens? Quis es tu? LAM. Lampichus sum.

Geloorum tyrannus. MER. Quid igitur cum tot sarcinis venisti? Lampichus. Nunc advenire conveniebat tyrannum? MER. Nequaquam tyrannum.

sed mortuum, itaque depone ista. LAM. Ecce abieci divitias. MER. Sed superbiam, o Lampichus, & fastum etiam abice, nam ista, si in naviculam coincident, vehementer gravabunt eam. LAM.

Igitur sine & diademate hactenus saltem & stragulum. MER. Nequaquam, imò & hac relinquit. LAM. Sine. Quid propterea vis? Nam omnia, ut vides, abieci. MERCVR. Crudelitatem etiam, & amentiam, & violentiam, & iracundiam,

atque his similia depone. LAMP. Ecce nudus sum. MERCVR. Ingredere nunc, Tu verò pinguis admodum & carnosus quis es? DAM. Damasias ego sum athleta. MER. Certè videris ille esse, scio enim te saepe in palastris à me visum. DAM. Ita est & Mercuri, velum accipe me, nudam existentem. MER. Nequaquam; & bene vir, nudus es tantà carne circumdatus, itaq; exue eā. Nanas si vel alterum tantum pedem

in navem sueris, submerges eam. Sed & coronas istas & praefectoria abiecit. DAM. En plane nudus sum, ut

vides,

νεκροῖς. Ἐρ. ἔτως ἄμφρον ἄβαρῇ εἶναι. ὥς τε ἐμβαλεῖ.
 καὶ σὺ δὲ τὸν πλεονεκτοῦν ἀποθέμεν. ὦ Κράτων, καὶ τὴν
 μαλακίαν δὲ προσέπι, καὶ τὴν τρυφὴν, μὴ δὲ τὰ ἐν-
 πάφια κόμιζε, μὴ δὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα.
 καταλίπε δὲ καὶ γῆν. καὶ δόξαν, καὶ εἰ ποτε σὲ ἡ πόλις
 ἀνεκέρουξεν, φερθήτην δηλονότι. καὶ ταῖς τῶν ἀνδριαν-
 τῶν ἐπιγραφῇ, μὴ δὲ ἐν μεγάλα ταφῇ ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν
 λεγεῖν. βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα. Κρα. ἔχ-
 ων μὲν, διποροῦν δέ. τί γὰρ αὖ καὶ παύσομαι. Ἐρ. βα-
 ρύει, σὺ δὲ οὐκ ἐπὶ τῇ βέλῃ, ἢ τί τὸ τροπαῖον τῆς
 το φέρεις; Κρα. σμικροῖς, ὡς ἔρρη, καὶ ἡρίσευσαι, καὶ ἡ
 πόλις ἐπὶ μὲν. Ἐρ. αὖ φες ἐν γῇ τὸ τροπαῖον, ἐν αὐτῇ
 γὰρ εἰς γῆν, καὶ εἴδεν ὅσων θεσπεῖον σέμνος δεῖται.
 ἀπόγε τῶν χημάτων, καὶ βαρύνομεν, ὅτι ταῖς ὀφρῦς
 ἐπὶ τῶν φρονέων, πᾶσι, ὅτι τὸν βαθυὺν
 ὡς γωνία καθεμένη. Μένι. φιλοσοφός τις, ὦ Ἐρ-
 μῆ, μάλλον δὲ γῆς καὶ πρατείας μεσός. ὥς τε ἐπὶ δυ-
 ον καὶ τῶν, οἷον γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ἐπὶ ἱμα-
 τῶν κρυπτομένα. Ἐρ. κατὰ δὲ σὺ τὸ χῆμα πρῶτον εἶ-
 πα καὶ ταῦτα πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσῳ μὲν τὴν ἀλαζο-
 νίαν καμῖ, ὅσῳ δὲ ἀμείλιαν, καὶ ἔρην, καὶ κeno-
 σοφίαν, καὶ ἐρωτήσεις διπορῆς, καὶ λογῆς ἀκανθώδεις,
 καὶ ἐνθάδε πολυπλοκῆς, ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μά-
 λα πολλὴν, καὶ λῆρον ἐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλιν καὶ μι-
 κρολογίαν. νῆ Δία καὶ χρυσίον γε τέτι, καὶ ἡδονὰς θανά-
 τος,

vides, & simili cum aliis mortua statua. MER. Si
 praeſtat leuem eſſe, itaque inſcende iam. Et tu, o Cra-
 to, diuitias abiice, praeſere molliciem & delicias, ne-
 que ſeras tecum epitaphia, neque maiorum bonorum
 dignitates. Retinque illa genus, & gloriam, item ci-
 uilitatem, de quib. ſcilicet bene meritus es, publica pra-
 conia, ſtatua inſcriptiones, & ſimiles, ne tibi magnū
 ſepulchrum conſtruant, neque haec grauata ſuauem
 moriam reuocentur. CRA. Inuitus certe, ſed tamen
 abiiciam. quid enim faciam? MER. Papa, quid tibi
 vis generari? aut quid iſtud trophaeum tecum circum-
 ferre? CRA. Quia vici Mercuri, & res praeclaras geſ-
 ſi, propterea ciuitas hoc me honore affecit. MER. Re-
 linque trophaeum in terra, apud inferos enim pax
 neque ullis armis opus eſt. Verum quid tibi eſt, ipſo ha-
 bitu grauitatem quandam pra ſe ferens, elatus et con-
 tractis ſuperciliis propter curas, longa barba, quis eſt
 ipſe? MENIP. Philoſophus quidam eſt. MER. Imo
 praſtigiator & nugarum plenus. Itaque, et hunc
 exue, videbis enim multū, eaque ridicula, ſub pallio-
 lo occulta eſſe. ME. Depone tu hunc habitū primum;
 deinde haec quoque omnia. O Iupiter, quantam ille ar-
 rogantiā, quantam inſcitiā, et quantum contentioni
 & inanis gloria, quantū quaſtionum dubiarū, quan-
 tum ſpinofarum diſputationum, et cogitationum per-
 plexarum, circumfert? imò quā multos vanos labores,
 & deliramenta non pauca, quantas itē nugas, et quā-
 tā curioſitatē. Sed per. Ione aurum & iam hoc, & vo-

δε, καὶ ἀναγλυπῆσαν καὶ ὀργλῶ, καὶ τευφλῶ καὶ μα-
 λακίαν. ἔλεληθε γὰρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπῃεις
 αὐτά, καὶ τὸ πνεῦρόν τοι δεδπόθῃ καὶ τὸν τύπον, καὶ τὸ
 οὐρανὸν ἀμεινῶ εἶναι τῶν ἄλλων, ὥς εἶγε πάντα ταῦτα
 ἔχων ἐμὲ λαίνοισι, ποῖα πενήτην τοιοῦτον δεξαίτο αὐτὸς;
 Φιλ. ὅποτί σε μοι τοῖνυν αὐτὰ, ἐπεὶ περ ἔτρω κελεύεις.
 Μέ. ἀλλὰ καὶ τὸν πῶγονά τε τὸν δπόθεσθω, ὦ Ἑρμῆ,
 βαρύνετε οὐκ, καὶ λαστον, ὥς ὀρᾷς. πέντε μῶνών τρεῖ-
 χες εἰσὶ τῶν λᾷχιστον. Ερ. εὖ λέγεις. δπόθε καὶ τῶν.
 Φιλ. καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται; Ερ. Μένιππε, καὶ τοσὶ
 λαβῶν πελεκίω τῶν ναυπηγικῶν, δποθεψὲ αὐτὸν
 ὅπικόν τοι τῇ ἀναβάθρᾳ χρησόμενον. Μέ. ἔκ ὧ
 Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδος γελοιότερον γάρ τῃ-
 το. Ερμ. ὁ πελεκυς ἱκανός. Μέ. εὐγε. αὐθρῶπινωτερον
 γάρ νυν ἀναπέφυκας. δποθέμενον αὐτῷ τὴν κινῶ-
 βραν. βάλει μικρὸν ἀφέλωμα καὶ τῶν ὀφρύων; Ερ.
 μάλιστα. ὑπερ τὸ μέτωπον γάρ καὶ ταύτας ἐπὶ ὤκον.
 ἔκ οἱδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνω αὐτόν. τί τῷτο; καὶ ὁ λα-
 κρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον δποδειλιάς
 ἔμθηθι δ' οὐῶ. Μέ. ἐν ἔπ τὸ βαρύντατον ὑπὸ μάλης
 ἔχει. Ερ. τί, ὦ Μένιππε; Μέ. καλακίαν, ὦ Ἑρμῆ, πολ-
 λὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύουσιν αὐτῷ. Φιλο. ἔκ οὐῶ καὶ
 σὺ ὦ Μένιππε, δπόθε τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησί-
 αν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γυμναῖον, καὶ τὸν γελῶτα. μό-
 νον τοῦ τῶν ἄλλων γελαῖς; Ερ. μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ
 ἔχει

luptatem, & impudentiam, iracundiam, delitias & mollitiem secum habet. neque enim latent me ista, etiamsi studiosè celas. ~~Quid~~ abiice mendacia & etiā & superbiam, & opintonē illam, qua existimas te prestantiorem esse omnibus reliquis. Nam si cum rebus omnibus ingrediaris, quā quinquere mis te acceperit? PHIL. Deponō igitur ea, quandoquidem sic iubes. MENIP. Sed & barbam hanc deponat, M. gravem equidē & hirsutam, ut vides, capilli sunt triū minarū minimum. MER. Benè dicis Depone & illam. PHI. Sed quis abradet? ME. Menippus ille securim accipiens, quibus naues fabricantur, eam resecabit, utetur autem scellis nā alibus, quibus superposita barba resecetur. MENIP. Nequaquam Mercuri, sed da mihi ferram, hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficit bipennis. MENIP. Euge, Humanior nunc appares, deposito hircino fœtore, visne ut parum etiā de supercilis auferam? MERCVR. Maxime: Nam has super frontem etiam attollit, neque scio quo seipsum extendat. Quid hoc rei est? Etiam ploras sceleste? & mortem times? ingredi i-
gitur. MENIP. Unum quiddam adhuc graui-
sum gestat sub alis. MERCVR. Quid Menippe. MEN. Adulationem, Mercuri; quā illi dum vi-
neret, multum profuit. PHIL. Igitur & tu Menip-
pe, tuam abiice libertatem, & loquendi audaciam,
letitiam, animi magnitudinem, et risum. An tu so-
lus alios omnes ridebis? MERCVR. Nequaquam, sed

ἔχε ταῦτα, καὶ Φα γὰρ καὶ πάντ' εὐφορεῖν ὄντα, καὶ
 πρὸς τὸν κατὰ πλοῦν ^{ἐκείνου} ῥήσιμα. καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀ-
 πόθ' αὐτῶν ῥημάτων τῷ ^{ἐκείνου} παρρησίᾳ ἀπεραιολογίας,
 καὶ ἀντιθέσεως, καὶ περισώσεως, καὶ περὶ ὁδοῦ, καὶ βαρ-
 βαρισμῶν, καὶ τ' ἄλλα βάρη τῶν λόγων. Πη ^{μὲν} ἰδὲ
 ἀποτίθεμαι. Εὐμ. εὐ ἔχει, ὥς τε λύε τὰ ἀπόγεια. τῷ
 ἀποβάθρῳ ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύρελον ἀνασπά-
 δω. πέτεσθον τὸ ἰστίον. ^{ἔτι} εὐ. τί με ὦ παρθεῖν τὸ πηδά-
 διον. εὐ. πᾶθωμεν. τί οἱ μὴ ζετῶ ^{ῥησιν} ματαιοί, καὶ μάλι-
 στα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν ^{ἐκείνου} πῶγωνα δεδιη-
 ῶμεν; φιλο. οἷός ὃ Εὐμῆ ἀθάνατον ^{ἐκείνου} ἔμμεν τὴν ψυ-
 χὴν ὑπάρχον. Με. ψευδὲς. ἀλλὰ γὰρ εἴκοιτε λυπεῖν
 αὐτόν. Ερ. τὰ ποῖα; Με. ὅτι ^{ἐκείνου} μηκέτι δέηται πολυτελεῖ
 δεῖπνα, μὴ δὲ ἐξαπατῶν τὰς νέας ὅτι τῇ σοφίᾳ, ἀρ-
 γύρεον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. φιλο. σὺ δὲ ὦ
 Μένιπω, ἐκ ἄχθῃ ^{ἐκείνου} ἀποθνήσκων. Με. πῶς, ὅς ἐπαυσε
 ὅτι τὸν θάνατον, καλέσασθαι μὴ δεινός; ἀλλὰ με-
 πεξὺ λόγων, ἐκραυγὴ τις ἀκούεται, ὡσπερ τινῶν ἀ-
 πό γῆς βράωνται; Ερ. γὰρ ὦ Μένιπω. ἐκ ἀφ' ἑνὸς γε
 χώρου, ἀλλ' οἱ μὲν ἐξ τῷ ἐκκλησίᾳ σινελθόντες,
 ἄσμενοι ^{ἐκείνου} γελῶσι πάντες ὅτι τῷ λαμπίχῃ θανάτῳ,
 καὶ ἡ γυνὴ αὐτῷ σινέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ
 τὰ ^{ἐκείνου} παῖδα νεόγνα αἰετῶς, ὁμοίως κακῆνα ὑπὸ τῶν παί-
 δων βάλλεται ἀφ' ὁμοῖς τοῖς λόγοις. ἀλλοὶ δὲ Δίοφαν-
 τον τὸν ῥήτορα ἐπαμύχανον ἐν Σικυῶνι, ὅτι βίβας λό-

retine ista, leuia enim sunt & planè facilia porta-
 tu, & ad nauigandum presunt. Tu verò Rhetor, ab-
 itice istam tantam verborum loquacitatem & anti-
 theses, & similitudines, item periodos & Barbaris-
 mos atque alia sermonis pondera. RHE. En abiicio.
 MERCVR. Benè se habent res. Itaque solve funem,
 arrollamus scalas, attrahatur anchora, expande ve-
 lū tuq; nauta clauum dirige. Simus hilares. quid plo-
 ratis o vos amentes? praesertim tu Philosophè, qui pau-
 lo antè tua barba spoliatus es. PHI. Quia existima-
 bam immortalem esse animam. MENIP. Menti-
 tur, nam alia sunt, qua videntur eum mœrore affice-
 re. MERCVR. Qualia? MENIP. Quia non am-
 plius tam opiparas cœnas habebit, nec manè deceptis
 adolescentibus sua sapientia, pecuniam accipiet:
 hæc sunt quæ illi dolent. PHI. An tibi molestum
 non est, Menippe, quod mortuus es? MENIP.
 quomodo posset esse molestum mihi, qui ad mortem
 festinavi, nemine vocante. Verum nonne clamor qui-
 dam interim dum nos confabulamur, exauditus
 est? veluti quorundam in terra vociferantium. ME.
 Certè Menippe, verum non vno tantum loco ex-
 auditur clamor, sed quidam in unum cœtum con-
 uenientes, cum voluptate derident mortuum Lami-
 dichum, & illius uxorem mulieres circumstrepunt,
 atque illius pueri nuper admodum geniti, multis la-
 pidibus à pueris obruuntur. Quidam Diophan-
 tum Rhetorem laudant in Sicyone funebres oratio-
 nes

γὰρ διεξόντα ἔπι Κράτωνι τάτω. καὶ νῆ Δία γέ, ἡ Δα-
 μασίη μήτηρ χαλκῦσαι, ἐξέρχεται τῷ Τηλέμαχῳ παύσαι
 καὶ ἐν ἔπι τῷ Δαμασίᾳ. σὲ δὲ ἔδωκε ὦ Μένιππε δα-
 κρύφ, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσθαι μόνον. Μέν. ἔδωκα μῶς,
 ἀλλ' ἀκρόαση τῶν χιμῶν μετ' ὀλίγον ὑπαίμενων οἰκ-
 τισον ἑταῖροί, καὶ τῶν κοράκιων τυπιομένων τοῖς πε-
 ροῖς, ὅπου αὐτὸν συνελθόντες ἰατρίαν με. Ερ. ὕναδάς ἐσ
 ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἔπει κατὰ πεπλευκαμένημεῖς, ὑ-
 μεῖς μὲν ἄπειτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθεῖα δ' ἐκεί-
 νῳ προΐοντες. ἐγὼ δὲ, καὶ ὁ πορθημεύς, ἄλλως μετε-
 λευκάμεθα. Μέν. εὐπλοεῖτε ὦ Ερμῆ. προΐομεν δὲ καὶ
 ἡμεῖς. τί οὐκ ἐπὶ καὶ μέλλετε; δικαστὴν δὲ δεήσει, καὶ
 τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, πρὸς καὶ καὶ γύ-
 ναις, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ἀεὶ καὶ ἐκ βίῃ.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

Μοίρεχον τ' πλῆσιον, ἐγίνωσκες ὦ Διόγρη, τὸν
 πάνυ πλῆσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ἐλ-
 κάδας ἔχοντα, ὃ ἀνείμους Αρκετάς, πλῆσιον καὶ αὐ-
 τός, ὡν τὸ ὁμηρικὸν ἐκείνο εἰώθη ἔπι λέγειν, ἢ μὴ α-
 νείμους ἢ ἐγὼ σε. Διο. τὸν ἔνεκα, ὦ Κράτης, ἔτερά-
 πτεον ἀλλήλους Κρα. τὸ κλήρον ἔνεκα ἐκάτερον, ἢ
 δικαίωται ἄντες. καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερόν ἐπί-
 ρεντο.

nes recitantem, de hoc Cratone. & per Ionem Damasia mater ululans, lamentationem inceptat und cum mulieribus pro Damasia. Te verò, Menippe, nemo est qui deploret, & tranquillius iaces solus. MENIPPVS. Nequaquam, nam hand ita multò post, audies canes miserabiliter latrantes propter me, & cornos alas concutientes quando ad sepeliendum me cõuenient. MER. Fortis es Menippe. Sed quia iam transfretauimus, abite vos recta per hanc viam, ad forum iudiciale. Ego verò & nauta alios transuectabimus. MENIP. Feliciter nauigate ô Mercuri, nos quoque progrediemur. Verum quid diutius moramini? Iudicium de nobis ferri oportebit, & quidem aiunt pœnas esse graues, rotas, vultures, & lapides. vniuscuiusque autem vita examinabitur.

CRATETIS ET DIOGENIS.

M O Erichum diuitem, noneras ne Diogenes? illum, inquam, supra modum diuitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naues onusta mercibus, cuius consobrinus Aristæas, cum ipse quoque diues esset, Homericum illud in ore solebat habere: Aut me confice tu, aut ego tete. DIOG. Cuius rei gratia sese captabant inuicem, Crates? CRAT. Hereditatis causa, cum essent aequales, uterq; alterũ captabant.

θεντο. Αριστέαν μὲν ὁ Μοίριχος εἰ παραποθάνου,
 δεσπότην ἀφίεις τῶν ἑαυτῷ πάντων. Μοίριχον δὲ
 ὁ Αριστέας, εἰ ~~παραπέλθοι~~ αὐτῷ. ταῦτα μὲν ἐχέου-
 ῖτο, οἱ δὲ ἐφερέπευον ἀλλήλους, ὑπερβαλλόμενοι τῇ
 χολακείᾳ. καὶ οἱ μάντις, εἴτε δὲ τῶν ἀσρων τεκ-
 ναιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε δὲ τῶν ὀνειράτων, ὡς γὰρ
 Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθις αὐτὸς, ἄρτι
 μὲν Αριστεῖ παρέιχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχῳ.
 καὶ τὰ τάλαντα, ποτὲ μὲν ὅππῃ τῷτον, νυῦ δ' ἐπ' ἐκεί-
 νον ἔρρεπε. Διο. τί οὐκ ἔπερας ἐγχετο ὦ Κράτης; ἀκῶ-
 σαι γὰρ ἄξιον. Κρα. ἄμφω πεθναῖσιν ὅππῃ μιᾶς ἡμέ-
 ρας, οἱ δὲ κληροί, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασικλέα περ-
 ῖηλον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, ἔδε πῶποτε ~~παραμαν-~~
 πευόμενος ἔτο γινέσθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ δὲ
 Σικυῶν εἰς Κίρραν, κατὰ μέσσην τὸν πόντον παλαγίῳ
 πῶειπεσύντες τῷ Ιάπυγι, ἀνετράπησαν. Διο. εὐ' ἐποίη-
 σαν. ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, ἔδεν τοῖς ἐνε-
 νοῦμεν πῶει ἀλλήλων. ἔτε πῶποτε Διζάμην Αντι-
 σθένειν δόποθανεῖν, ὡς κληρονομήσῃμι τῆς βακτη-
 ρίας αὐτῷ. εἶχεν δὲ πάνυ καρτεράν ἐκ κοτίνης ποιη-
 σάμενος. ἔτε οἶμαί σου ὦ Κράτης ἐπεθύμεις κληρο-
 νομεῖν δόποθανόντ' ἐμῷ, τὰ κτήματα, καὶ τὸν πῆγον,
 καὶ τὴν πῆραν, χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσιν. Κρα.
 ἔδεν γὰρ μοι τέτων ἔδει, ἀλλ' ἔδε σοι ὦ Διογῆρες. ἀ-
 γὰρ ἐγὼ, σὺ τε Αντισθένης ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ

præbant. Iamque testamenta publicauerant ambo, in quibus Mærichus (si prior moreretur) Aristeam omnium rerum suarum dominum relinquebat: Mærichum vicissim Aristeam, si quidem ipse prior e vita decederet. Hæc igitur cunctæ essent in tabulis scripta, illi inter sese captabant: & alter alterum adulationibus obsequisq; superare cōtendebat. Porro diuini, haud scio utrum ex astris id quod futurū sit coniectantes, an ex faminiis, quemadmodum Chaldaei faciūt, quin & Pythius ipse, nunc Aristeam victorē fore pronuntiabat, nunc Mærichū. ac trutina quidem interim ad hunc, interim ad illum propendebat. DIO. Quid igitur tandem euenit? nam audire est operæ precium. CRA. Eodē die mortui sunt ambo, ceterū hæreditates ad Eunomium ac Thrasyclē deuenerant, quorū uterq; cognatus illis erat, atqui de his nihil prædixerant diuini futurū, ut tale quippiam accideret. Etenim cum Sicyone Cirrhā versus nauigarēt, medio in cursu, obliquo orto Iapyge, euersa navi perierūt. DIOG. Rectē factum: at nos cum in vita essemus, nihil eiusmodi alter de altero cogitabamus. Neque enim ego unquam optabam ut moreretur Antisthenes, quo nimirū baculus illius (erat aut illi firmus ex oleastro factus) ad me rediret hæredem, neq; tu Crates, opinor, desiderabas ut me mortuo, in possessionū meārū successionē venires, puta doli ac pera, in qua quidē lupini chænicos inerāt dua. CRA. Neq; enim mihi quicquā istis rebus erat opus, imò ne tibi quidē Diogenes, siquidē quæ ad rem pertinebant, quæq; tu Antistheni succedēs accepisti.

de-

σῶ, πολλῶ μείζω καὶ σμενότερα τῆς Περσῶν ἀρ-
 χῆς. Διο. τίνα ταῦτα φῆς; Κρα. σοφίαν, αὐταρ-
 κειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν. Διο. νῆ
 Δία, ^{καὶ σὺ} μνηστῆρα. τῶτον ~~δὲ~~ ^{ἐξ} ἔλαμεν ^{τὸν} τὸν πωλῆτον
 παρ' Ἀντιόχους, καὶ σὺ ἐπὶ πωλείᾳ καταλιπὼν,
 Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουσι τῶν τοιούτων κτημά-
 των, καὶ ὁδεῖς ἐφεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειεν
 προσδοκῶν, ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἐβλεπον. Δι-
 οσχύης. εἰκότως. ὁ γὰρ εἶχον ἔνθα δὲ ἔξαινον τὰ τοί-
 αῦτα παρ' ἡμῶν διερρύηκότες ὑπὸ τρυφῆς, κα-
 θάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἶποτε καὶ
 ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτὰς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν,
 ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπεν εὐθύς, καὶ διέρρει, τῶ πυθ-
 μένῳ εὐγενὲς δὲ δλωαμένον, οἷόν τι πάχυσιν αἰ-
 τῶ Δαναῶ αὐτὰς παρθένοι, ἐς τὸν τετρυπημένον πί-
 θον ἐπαντλῆσαι. τὸ δὲ χρυσίον, ὁδεῖσι, καὶ ὁ-
 νυξί, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρατ. οὐ-
 κοιῶ ἡμεῖς μὲν ἐξομεν πάνταῦτα τὸν πωλῆ-
 τιν. οἱ δὲ ὀβολὸν ἤξισι κομίζοντες,
 καὶ τῶτον ἄγει τῶ
 πορθμεως.

succedens tibi ea nimirum multò sunt potiora, multoque splendidiora, quàm vel Persarum imperium. DIOG. Quanam sunt ista qua dicis? CRAT. Sapientiam, inquam, frugalitatem, veritatem dicendi, viuendique libertatem. DIOG. Per Iouem memini me in istiusmodi opum hereditatem Antistheni successisse, tibi que eas longè etiam maiores reliquisse. CRAT. Verùm reliqui mortales hoc possessionum genus aspernabantur, neque quisquam nos ob spem potiunda hereditatis obsequiis captabat, sed ad aurum omnes intendebant oculos. DIOG. Nec iniuria; neque enim habebant, quo facultates eiusmodi à nobis traditas acciperent, quippe rimosam, viciatque deliciis, non aliter quàm vasa carie putrida. Quo fit, ut si quando quis in illos infundat vel sapientiam, vel libertatem, vel veritatem, effluat illico perstilletque, fundo, quod immissum est, continere non valente, cuiusmodi quiddam & Danaï filiabus aiunt, accidere, dum in dolium pertusum haustam aquam important. at iidem aurum dentibus & unguibus, omnique vi seruabant. CRAT. Proinde nos hîc quoque nostras possidebimus opes, illi simul atque huc venerint, obolum duntaxat secum ferent, ac ne hunc quidem ulterius quàm ad portitorem.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙ-

ΒΟΥ, ΜΙΝΩΣ, ΚΑΙ

ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ.

Εμὲ δὲ προκεκρίθαι σου ὦ Λίβυ ἀμείνων γὰρ εἰ-
 μι. Αν. ἔμενεν, ἀλλ' ἐμέ. Αλε. ἔκκοιτο ὁ Μίνως δι-
 κασιώτα. Μι. τίνες δ' ἐστί. Αλε. ἔτ μὲν, Αννίβας
 ὁ καρχηδόνιος, ἐγὼ δέ, Αλέξανδρος ὁ Φιλίπ-
 πος. Μι. νὴ Δία ἐνδοξοί γε ἀμφοτέροι. ἀλλὰ πῶς
 ὑμῖν ἡ εἰς; Αλέξαν. πῶς προεδρίας. Φησὶ γὰρ ἔ-
τ ἀμείνων γε γυῖναι σπασσέντες ἐμῶ. ἐγὼ δέ, ὡ-
 σπερ ἅπαντες ἴσοισιν, ἔχῃ τῶν μόνον, ἀλλὰ πάντων
ἐξεδόν τῶν πρὸ ἐμῶ. Φημι διενεχθεῖν τὰ πόλεμα.
 Μι. ἔκκοιτο ἐν μέρει ἐκάπερ εἰπάτω σὺ δὲ πρῶ-
 τος ὁ Λίβυς λέγε. Αν. ἐν μὲν τῷ, ὦ Μίνως ὠνάμην,
 ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν ἐλλάδα φωγὴν ἐξέμαθον, ὥστε ἔ-
δε ταύτην πλεον ἔτ ἐνέγκαι τῶν. Φημι δὲ τῶν
 μάλιστα ἐπαίγχε ἀξίως εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς
 ὄντες ὁμῶς ὅπῃ μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δύ-
 ναμιν τε πρὸς βαλλόμενοι, καὶ ἀξίως δοξάντες ἀρχῆς.
 ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ
 πρῶτον, ὑπαρχος ὢν τῶ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην,
ἀφ' ἧς κρίθεις καὶ τῶν γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γα-
 λατῶν ἐκάτησα τῶν ἑσπερίων, καὶ τὰ μαγάλα ὄρη
 ὑπερβάς, τὰ πρὸ τὴν Ἡελανὸν ἅπαντας κατέ-
 δραμον.

ALEXANDER, HANNI-
BAL, MINOS,
SCIPIO.

O LIBYCE, me decet praponi, melior equi-
dem sum. HANNIB. Imò verò me. ALEX.
Iudicet ergo Minos. MIN. Quinam estis vos?
ALEX. Hic est Hannibal Carthaginensis, ego au-
tem Alexander Philippi regis filius. MIN. Per
Iouem utrique gloriosi. Sed qua de re vobis alter-
catio est? ALEX. De praestantia, dicit enim is se-
se meliorem quam me ducem exercitus fuisse. ego
verò, quemadmodum omnes sciunt, non hoc solum,
sed omnibus ferme, qui ante meam aetatem fuerit,
in re militari, praestantiorem me esse affirmo: MI-
NOS. Dicat ergo uterque vicissim, tu verò, & Li-
byce, prius loquaris. HANNIB. Unum hoc me in-
uat, quod & hic sermonem Gracum didicerim, ut
neque etiam hac in re Alexander me superet. Por-
rò illos maximè laude dignos puto, qui cum par-
ui à principio fuere, propria virtute ad magnam
gloriam euasere, potentesque per se ipsi facti, &
principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis
quibusdam Hispaniam primum inuadens, cum
sub fratre praefectum agerem, maximis rebus idone-
us atque optimus indicatus sum. Ibi tum Celtiberos
cepi, atque Gallos ipsos deuici. Et cum magnos mon-
tes transmigrassem, omnem Eridanum transcurri,

e 2

multasq;

multasque ciuitates euerri, & planam Italiam, subiugari, & usque ad suburbia Roma grassatus sum, totque vno die Romanos cecidi, ut annulos eorum modis mensurari oportuerit, & ex cadaueribus pontes fluminibus fecerim. Atque hac omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque Deum me fingens, aut matris in somnia narrans, sed me hominem fatebar, pugnabamque contra duces magna prudentia, contra milites magna audacia atque fortitudine pradtos. Non aduersus Medos, aut Armenios, qui antequam quispiam sequatur, fugiunt, & facile cuius audenti victoriam tradunt. Alexander vero regni patris successor, & id fortuna, quodam impetu amplianit. Qui cum deuicto misero illo Dario, apud Issum & Arbela victoriam cepit, antiquam ex patre consuetudinem omittens, adorari sese voluit, seseque ad Medorum delicias ac viuendi modum contulit, atque in conuiujs amicos interemit, interficientibusque auxilium tulit. Ego autem patria dominatus sum, qua cum me reuocaret, hostium magna classe aduersus Lybiam nauigante, parui, continuoque me hominem priuatum dedi, & damnatus aequo animo rem tuli. Atque hac egi barbarus cum essem, omnisque Gracorum disciplina expers, & neque Homerum, ut hic, edi-

ἔστος, ἔρραιψώδισιν, ἔτε ἔτω Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ
 παιδευθεὶς, μόνῃ ἢ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησόμενος. ταῦ-
 τ' ἔστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων Φημὶ εἶναι. εἰ δ'
 ἔστι καλλίων ἔστος, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν δι-
 εδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, ἐμὴν δὲ
 τῶν ἀμείνων δόξαν αὐτῶν γυναικῶν, καὶ στρατηγικῶν ἀνδρῶν,
 τῇ γνώμῃ πλεονήπειν τῇ τύχῃ κεχρημένον. Μί, ὃ μὲν
 εἶρηκεν ἐκ ἀγρυπνίας λόγον, ἐδ' ὡς λίβυν ^{ἐκαστὴν} ἐκαστὴν ὑ-
 πὲρ αὐτῶν. σὺ ἢ ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῆς; Ἀλ.
 ἐχρῆν μὲν ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα, ἔτω θρασυῶ.
 ἱκανὴ γάρ ἡ Φήμη διδάσκει σε, οἷόν μιν ἐγὼ βασι-
 λεύς, οἷος ἢ ἔστος, ληστὴς ἐγένετο, ὅμως ἢ ὅρα εἰ κατ' ὀ-
 λίγον αὐτῷ διλύεσθαι. ~~ὡς κείνος αὐτῷ ἐλθὼν παρελθὼν ἔπει-~~
~~τὰ πρᾶγμα, καὶ τὴν ἀρχὴν παραγμένῳ καλεῖσθαι, καὶ~~
~~φοβέω, τὴν φωνήν τῶ πατρὸς μετῴλητον, κατὰ φοβήσας τὴν~~
 Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῷ
 χειροτονηθεὶς, καὶ ἐκ ἡξίωσας τῶ Μακεδόνα ἀρχὴν περι-
 ἐπων, ἀγαπᾷν ἀρχὴν ὀπίσσω ὁ πατὴρ κατέλιπεν,
 ἀλλὰ πᾶσαν ὀπινοήσας τὴν γλῶσσαν, καὶ δένον ἡγησόμενος
 εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσαιμι. ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον
 εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ὅτι τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλη μά-
 χη, καὶ τὴν Λυδῶν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως
 τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρῶν ἡλθον ὅτι Ἰσθμὸν, ἐνθα Δα-
 ρείος ὑπέμεινε, μυριάδας πολλὰς στρατῶν ἄγων. καὶ τὸ
 ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκρὸς ὅτι
 μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. φησὶ γοῶν ὁ προθμεύς, μὴ
 διαρκέσαι

dici, neque Aristotele sophista magistro eruditus fui, sed solum mea natura optima sum usus. Hac sunt quibus me meliorem Alexandro esse puto. Si verò ea causa mihi hic praferendus est, quod caput diademate ornauerit, id decorum forsàn apud Macedones est, non tamen ob id praestantior hic videri debet generoso duce; & viro, qui mentis sententia magis quàm fortuna est usus. MINOS. Hic certe orationem neque ignavam, neque ut Libycum decebat, dixit: tu verò Alexander, quid ad hac inquis? ALEXAND. Oportet quidem, ô Minos, homini adeò temerario nihil respondere. Sola enim te fama satis edocere potest, qualis ego rex, qualis hic tatro habitus fuerit. Aduerte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cùm adolescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui, & de patris mei interemptoribus supplicium sumpsi. At cùm Thebas subuertissem, toti Græcia terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem fitti, durum existimans, nisi rerum omnium dominus essem: paucos quosdam mecum agens in Asiam exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna vici, Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quacunque transferam subiungans, veni ad Issum, ubi Darius me expectabat, infinitos exercitus secum agens. Post hac ô Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos uno die mortuos mise-

διαλέσασθαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ ῥαεῖας δια-
 πηξάμενους τὰς πολλὰς αὐτῷ, διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα ὅ-
 ἔπρατον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ πρωόσκεσθαι ἀ-
 ξίων. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοισι
 διηγῆσωμαι, ἀλλὰ καὶ ^{καὶ τὰς} μέγας Ἰνδῶν ἤλθον, καὶ τὸ Ὠκε-
 ανὸν ὅρα ἐποησάμενον τῆς ἀρχῆς. καὶ τὰς ἐλέφαντας
 αὐτῷ εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχέρωσάμενον. καὶ Σκύθας δὲ, ἔκ-
 ευκατάφρονήτας ἀνδρας, ^{ἐπὶ τῇ} ὑπερβας τὸν Ταύαινον, ἐνί-
 κησα μεγάλην ἱππομαχίαν. καὶ τὰς φίλους εὐ' ἐποίησα,
 καὶ τὰς ἐχθροὺς ἡμιώαμενον. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκειν τοῖς ἀν-
 θρώποις, συγγνωστὸν ἐκείνοι παρὰ τὸ μέγεθος τῶν
 πραγμάτων, καὶ τοιούτῳ τι πεισέουσιντες πρὸς ἐμὲ. τὸ δ'
 οὐκ ἐτελευτῶν, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, ἕτος
 δὲ ἐν Φυγῇ ὢν, παρὰ Πρῶστὰ τῷ Βιθυνῷ, κατὰ περ
 ἄξιον ἔγω, πανεργότατον καὶ ὠμότατον ὄντα. ὥς γὰρ δὴ
 ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐγὼ λέγειν, ὅτι ἐκίχου, ἀλλὰ
 πονηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοισι νόμιμον δὲ, ἢ προφανές,
 ἔδεν. ἐπεὶ δὲ μοι ὠκείδισε τὴν τευφλίαν, ἐκλελῆ-
 οθαί μοι δοκεῖ οἷα ἐπίει ἐν Καπύῃ, τὰς τῶν πόλεως
 καὶ ῥαεῖας ὁ θαυμάσιος καθηδύπαθων. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μι-
 κρά τ' ἐσπέρια δόξας, ὅτι τὴν ἐγὼ μάλλον ὥρμησά,
 τί αὖ μέγα ἐπραξά; Ἰταλίαν ἀναμωτὴ λαβὼν, καὶ
 Λιβύην, ἐπὶ μέγιστον Γαδείρων ὑπαγόμενος. ἀλλ' ἔκ-
 ἀξιομαχὰ ἔδοξε μοι ἐκείνα, ὑποπλήσοντα ἤδη, καὶ
 δεσπότην ὁμολογοῦντα. εἴρηκα. σὺ ὅμως δικά-
 ζεις.

rim. Dicit enim Chæron, tunc sibi scapham non suffecisse sed ratibus compositis, illorum plerosque se transportasse, atq; hac confeci me ipsum periculis opponens, & in pugna vulnerari nō timens. Et ut quæ apud Tyrum & Arbelas gesta sunt omittam, usque ad Indos veni, atque Oceanum mei regni terminum feci, & illorum hominum elephantem cepi, ac Porum captivum abduxi. Scythas verò homines certè non spernēdos, Tanaim transiens magna equitum pugna vici, ac amicos meos remuneravi, inimicos autem ultus sum. Si verò Deus hominibus videbar, parcendum illis erat. Nam rerum magnitudine, ut tale aliquid de me crederent, inducti sunt. Tandem mors me regem occupavit, hic autem Hannibal apud Trasim Bithynia exulavit, ut crudelissimo & pessimo homini conveniens erat. Nam quo pacto Italos vicit omitto dicere, quia non virtute, sed malitia atque perfidia et dolis id peregit, nunquam alicuius claritudinis aut iusti memor. Sed quoniam, quod delitiose vixerim, vituperavit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuam admisit. Ibi enim voluptatibus vir iste mirabilis, belli gerendi occasiones perdidit. Ego verò nisi ea quæ sub occidente sunt, parva quidem putans, versus Orientem me impulissem, quidnam adeo magni profecissem? qui Italiam absque sanguine cepi, ac Lybiam, omnemq; eam oram usque ad Gades sub potestatem redegei. Sed hæc ego tanta contentione digna non putavi, præsertim iam antea illis perculsis, ac dominum agnoscantibus. Dixi. Tu verò, Minos, indica.

ζεῖκανα γὰρ ἀπὸ πολλῶν ἢ ταῦτα. Σκι. μὴ πρότερον,
 ἢ μὴ ἢ ἐμὲ ἀκρόσης. Μί. τίς γὰρ εἰ ὧ βέλῃς; ἢ πό-
 θεν ὧν ἐρεῖς; Σκι. ἱταλιώτης Σκιπίων, στρατηγός, ὁ κα-
 θελὼν Καρχηδόνα, ἢ κρατήσας Λιβύων μεγάλας
 μάχαις. Μί. τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς; Σκι. Ἀλέξανδρος μὲν
 ἦτις εἶναι, τῷ δ' Ἀννίβη ἀμείνων. ὃς ἐδίωξα νικήσας
 αὐτὸν, ἢ φυγεῖν καταναγκάσας αὐτίμως. πῶς οὖν
 ἐκ ἀναισχυντίας ἔτ', ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλ-
 λᾷται, ὧς δὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενικηκώς αὐτὸν, παρα-
 βάλλεσθαι ἀξιώ; Μί. νῆ Δι' εὐγνώμονα φῆς ὧ Σκι-
 πίων. ὥς πρῶτ' ἔμην κεκρίσθαι Ἀλέξανδρος, μετ'
 αὐτὸν δὲ σύ. εἴτα εἰ δοκεῖ, τρίτ' Ἀννίβη, ἔδ' ἔτ'
 εὐκαταφρόνητ' ὦν.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

ΤΙ τῷ οὖν Ἀλέξανδρε, καὶ σὺ πέθνηκας ὥσπερ ἡ-
 μεῖς ἅπαντες; Ἀλέξαν. ὁρᾷς ὧ Διόγηνες, ἔ παραδο-
 ξον δὲ, εἰ ἀνθρώπων ὦν, ἀπέθανον. Διόγ. ἔκδωκε ὁ
 Ἀμμων εἰμυδάει, λέγων ἐαυτῷ σε εἶναι υἱόν. σὺ δὲ
 Φιλίππου ἄρα ἦσθα; Ἀλέξ. Φιλίππου δηλαδή. ἔ γάρ
 αὐτὸν ἐθνήκειν Ἀμμων ὦν. Διόγ. καὶ μὲν καὶ πε-
 ρὶ τῆς Ολυμπιάδος τῆς μητέρος σε ὅμοια πολλὰ
 ἐλέγοντο. Ἀλέξανδρ. καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σὺ.

νῦν

Nam & hac è multis protulisse, satis est. S C I. Non, nisi me quoque prius audias ò Minos. M I. Quis tu vir optime es? aut unde? quod hisce claris ducibus te conferre audes? S C I. Scipio Romanus, quæ Carthaginem deleui, & Afros multis magnis praliis devici. M I. Quid igitur & tu dicis? S C I. Alexandro quidem minorem esse me, Annibale autem præstantiorem, ut qui ipsum victum persecutus fuerim, & ad turpem fugam compulerim. Quomodo ergo non impudens iste videatur, qui cum Alexandro sese comparet, cui ne ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparare me ausim. M I. Per Iovem aqua dicis, Scipio, quapropter primus quidem iudicetur Alexander, deinde post illum tu, atque tum si placet, tertius hic Hannibal quippe qui nec ipse contemnendus existat.

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

Quid hoc rei Alexander, ita ne defunctus es tu quoque, perinde atque nos omnes? ALEX. Vides nimirum Diogenes, tametsi mirandum non est, si homo cum fuerim, defunctus sim. D I O G. Ergo Iupiter ille Hammon mentiebatur, cum te suum esse filium diceret, annon tu Philippo patre prognatus eras? ALEX. Haud dubie Philippo, neque enim obiißem, si Hammone parente fuisset progenitus. D I O G. Atqui de Olympiade consimilia multa ferebantur. ALEXANDER. Audieram quidem & ipse ista, quem-

νῦν δὲ ὁρῶ ὅτι ἔδεν ὕγιες ἔτε ἡ μήτηρ, ἔτε οἱ πῶν Ἀρ-
 μωνίων περὶ φῆται ἔλεγον. Διογ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐ-
 τῷ ἐκ ἀχρηστὸν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγμα-
 τα ἐγένετο. πολλοὶ γὰρ ὑπέπληστον, θεὸν εἰνάί σε νο-
 μίζοντες. ἀπὸρ εἶπέ μοι, τίνι τῷ ποσῶντῳ ἀρχὴν
 κατέλελοιπας. Ἀλέξανδ. ἐκ οἶδα, ὦ Διόγνηες. ἐγὼ γὰρ
 ἔφθασα ὁπισκῆψαί τι πρὸ αὐτῆς, ἢ τὸ μόνον, ὅτι
 ἀποθνήσκων, Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα.
 πολλὴν ἀλλὰ τί γελαῖς ὦ Διόγνηες; Διο. τί γὰρ ἄλλο, ἢ
 ἀνεμνήσθαι οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι σε παρειληφό-
 τε τῷ ἀρχὴν κατακεύοντες, καὶ περὶ αὐτῶν αἰρέμε-
 νοι, καὶ στρατηγὸν ὅπῃ τῆς βαρβαρίας, ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς
 δώδεκα θεοῖς περὶ θέντες, καὶ νεῶς οἰκοδομῶμενοι,
 καὶ θύοντες ὡς δράκοντες ὧ; ἀλλ' εἶπέ μοι, πῶς σε οἱ
 Μακεδόνες ἔθαψαν. Ἀλέξ. ἐπὶ ἐν βαθυλῶνι κεῖμαι
 τρίτῳ ταύτῳ ἡμέραν. ὑποχνεῖται δὲ πτολεμαῖ-
 Ⓞ ὁ ὑποσπαστής, ὡς ποτε ἀράγη χολῶν ἀπὸ τῶν
 θορύβων τῶν ἐν ποσίν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με, θά-
 ψειν ἐκεῖ, ὡς γηροίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. Διο.
 μὴ γελάσω ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν ἐν ἄδᾳ ἐπὶ σε μω-
 ραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀννιβιν, ἢ Ὀσιρην γενέσθαι;
 πολλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὦ θρόνῳ, μὴ ἐλπίσης. ἐγὼ γὰρ
 θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἀπαξ διαπλευσάντων τῷ
 λίμνῳ, καὶ ἐς τὸ εἶσω τῶν σμίκρα παρελθόντων. ἐγὼ γὰρ
 ἀμελής ὁ Δίακος, ἐδ' ὁ κέρβερος εὐκαταφρόνητος.
ἐκεῖνα

quemadmodum tu, at nunc video, neq₃ matrem neq₃ Hammonios illos vates, sani quicquam dixisse. DIO G. Attamen istud illorum mendacium, Alexander, ad res gerēdas, haud quaquam tibi fuit inutile, propterea quod multi praemetu sese submiserint, credentes te Deum esse. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium moriens reliquisti? ALEX. Id equidem ignoro Diogenes, celerius enim ē vita submouebatur, quā ut esset ocium de illo quicquam statuendi, praeter id unum, quod moriens Perdicca annulum tradidi. Sed age quid rides Diogenes? DIO G. Quid ne rideam? annon memini quid Gracifecerint, cum nuper tibi adepto imperio adularentur, principemque ac ducem aduersus barbaros deligerent: nonnulli verò in duodecim deorum numerum referrent, ac phana constituerent, deniq₃ sacra facerent tāquam Draconis filio? Sed illud mihi dicito, ubi te sepelierūt Macedones? ALEX. Etiā dum in Babylone iaceo tertium iā diem, porrò Ptolemaeus ille satelles meus, si quando datur ocium ab his rerum tumultibus, qui nunc instāt, pollicetur in Aegyptum deportaturū me, atq₃ inibi sepulchrum, quo videlicet unus fiam ex diis Aegyptiis. DIO. Non possum non ridere Alexander, qui quidem te videam etiam apud inferos desipientē, sperantemq₃ fore, ut aliquando vel Annubis fias, vel Osiris. Quin tu spes istas omittis ō diuinissime. neq₃ enim fas est reuerti quenquā, qui semel transmiserit paludem, atque intra specus hiatum descenderit, propterea quod neq₃ indiligens est Aeacus, neq₃ contemnendus Cerberus.

Verūne

ἐκείνα δὲ ἡδέως αὐτὸν μάθοιμοι παρὰ σὺ, πῶς φέρεις
 ὅπότ' αὐτὸν ἐννοήσης ὅσιν εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀ-
 πολιτῶν, ἀφίξαι, σωματοφύλακας καὶ ὑποασπι-
 στας, καὶ σιτράπας, καὶ χρυσὸν ποσῆτον, καὶ ἔθνη πορ-
 σκυωσιῶτα, καὶ βαβυλῶνα, καὶ βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα
 θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν καὶ τὸ ὀπίσημον εἶναι,
 ἐλαύνοντα, διαδεσλεμένον παγνία λευκῇ τῶν κεφα-
 λῶν, πορφυρίδα ἐμπορηπῆμένον. ἔλυσε γὰρ ταῦτά
 σε ὑπὸ τῶν μνήμων ἰόντα; τί δακρύεις ὦ μάταί; ἔ-
 δε ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσεν, μὴ οἶε-
 σθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης; Ἀλέξ. σοφός,
 ἀπάντων ἐκείνων χαλάκων ὀπιτησιπτότατος ὢν; ἐ-
 με μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι ὅσα μὲν ἤτησε
 παρ' ἐμῶν, οἷα δὲ ἐπέτελλεν. ὡς δὲ κατεχρῆτό με τῇ
 πρὸ παιδείᾳ φιλοτιμίᾳ, θωπεύων, καὶ ἐπαγνῶν,
 ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τῆτο μέρους ὃν τὰ ἀγα-
 θὰ, ἄρτι δὲ ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλεῖστον. καὶ γὰρ
 αὐτὸς καὶ τὰ ἀγαθὸν ἡγεῖται εἶναι, μὴ ἀρχιμύοιτο καὶ
 αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγνης, ἄνθρωπος, καὶ
 τεχνίτης. πολλὴν ἀλλὰ τῆτό γε ἀπολέλαυκα αὐτῷ
 τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ὅτι μεγίστοις ἀγα-
 θοῖς, ἀκατηρμηνήσω μικρῶν γε ἔμπροσθεν. Διογ.
 ἀλλ' οἶδα ὁ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑπο-
 γήσκει, ἐπεὶ ἐν ταῦτά γε ἐλλέβορος καὶ φύεται, σὺ
 δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανθὸν ὀπιπασσάμενος πίε,

καὶ

Verum illud abs te discere peruelim, quo feras animo, quoties in mentem redit, quanta felicitate apud superiores relicta, huc sis profectus, puta corporis custodibus satellitibus, ducibus, tum auri tanta vi, ad hoc populis qui te adorabant, praterca Babylone, Bactris, immanibus illis beluis, dignitate, gloria, deinde quod eminebas conspicuus, dum vectareris, dum amiculo candido caput haberes reuinctum, dum purpura circumamictus esses? num quid hac te discriuiat, quoties recursant animo? Quid lachrymaris stulte? an non id te sapiens ille docuit Aristoteles, ne res eas quae à fortuna profisciscantur, stabiles, ac firmas existimares? ALEX. Sapiens ille, cum sit assentatorum omnium perditissimus. Sine me solum Aristotelis facta scire quam multa à me petierit, quae mihi scripserit: deinde quæ admodum abusus sit mea illa ambitione, quae cupiebam eruditione ceteris prestare, cum mihi palparetur interim, ac predicaret me, nunc ob formam, tamquam & ipsa summi boni pars quaedam esset, nunc ob res gestas atque opes. nam has quoque in bonorum numero collocandas esse censebat, ne sibi vitio verteretur, quod eas acciperet. Plane prestigiosus vir ille quidem erat, ac fraudulentus o Diogenes: quanquam illud fructus scilicet ex illius sapietia fero, quod nunc perinde quasi summis de bonis excrucior, ob ista quae tu paulò antè commemorasti. DIOG. At scin' quid facies? ostendam tibi molestia istius remedium. Quandoquidem in his locis veratrum non prouenit, fac ut Lethei fluminis aquam anidis faucibus attrahens bibas, iterum-

que

καὶ αὐθις πίε, καὶ πολλάκις. ἔτω γὰρ αὐτὴ πᾶσις ἔπι
τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενθ'. καὶ γὰρ καὶ
Κλεῖτον σκῆνον ὀρώ, καὶ Καλλιθένη, καὶ ἄλλας πολ-
λὰς ἔπι σὲ ὁρμώντας, ὡς διασπάσαντο, καὶ ἀμύ-
ναιντο ὧν ἑδρασεῖς αὐτὰς. ὥς τε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτῃ
βάδιζε. καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφλω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Νῦν μὲν ὦ Ἀλέξανδρε, ἐκ αὐτῆς ^{παραγγ} ἑξαφύθου ἡμῶιο,
μὴ ἐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. ἔγωγ' αὐτὸν ἐπιθήκει, Ἀμμωνός
γε ὢν. Ἀλέξαν. ἔδ' αὐτὸς ἡγνόου, ὦ πάτερ, ὡς φι-
λίπῳ τῷ Ἀμμιῳ υἱὸς εἰμι, ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάν-
τευμα, ὡς χρησίμον ἐς τὰ πρᾶγματα οἰόμενος εἶναι.
Φιλ. ^{καὶ οὕτως} ὡς λέγεις; ^{ἐπεὶ} χρησίμον ἐδόκει σοι, τὸ παρέχει
σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν;
Ἀλέξανδρ. ἔ τ' ἐτο. ἀλλ' εἴ βάρβαροι κατεπλά-
γησάν με, καὶ ἔδ' εἰς ἐπὶ ἀντίστατο, εἰδόμενοι θεῷ
μάχεσθαι. ὥς τε ῥᾶον σκράτου αὐτῶν. Φιλ. τί-
νων σκράτησις σὺ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὅς
δειλοῖς αἰεὶ στυλινέχτης; πεζάερα καὶ πелτάρια,
καὶ γέρρα οἷόν τινα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρα-
τεῖν ἔργον ἴδ', Βοιωτῶν, καὶ Φωκίων καὶ Ἀθηναίων,
καὶ τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτικόν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἰπ-

rumque ac sapius bibas : atq; eo pacto defines de bonis Aristotelicis discrucari. Verum enim Cletum etiam illum & Callisthenem video, cumque his alios cōpluris raptim huc sese ferentes, quo te discerpant pœnas q̄ sumāt ob ea qua quondam in illos commisisti. Quare fac in alteram hanc ripam te conseras, & crebrius, ut dixi, bibas.

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

Non igitur inficiaberis Alexander ex me prognatum te esse filium. Nam si ad Iouem Hammonem genitum paternum referres, mortem non obiisses.

ALEX. Neq; verò nesciuseram pater, Philippi Amynti me esse filiū, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc usus sum vaticini.

PHIL. Quid ais? Conducibile id tibi visum, ut vitiis impostoribus fallēdum te exponeres? **ALE.** Non isthuc, sed barbaros in mei admirationē tractos facilius hoc pretextu nostro subdidimus imperio, cū nemo unus viribus nostris hætenus restiterit, quippe hac sola opinione ducti, quod aduersus Deum sibi esset præliandum. **PHI.** Quos tu igitur tanto conatu dignos, unquā vicisti? qui cū timidis illis arculis, peltariis, ac gerris vimineis pugnare solitis semper congressus es? Atqui Græcos armis domare, Bœotios, Phocenses, Athenienses, & id genus alios operis fuerat strenui atq; magnifici. Arcadū insuper sustinere armaturā, equi-

f tatum

πον, καὶ τὰς Ἡλείων ἀκονίστας, καὶ τὸ Μαντινέων
 πελταστικόν. ἢ Θράκας, ἢ Ἰλνυριὰς, ἢ καὶ Παίονας
 χειρώσασθαι, ταῦτά μεγέλα. Μήδων δὲ, καὶ Περ-
 σῶν, καὶ Χαλδαιῶν, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων,
 καὶ αἰβρωῶν, ἔκ οἷδά ὡς πρὸ σὲ μύριοι μετὰ Κλε-
 ἀρχα ἀνελθόντες, ἐκράτησαν, ἐδί' εἰς χεῖρας ὑπο-
 μαινάντων ἐλθεῖν ἐπείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τὸ ξυμμα-
 χεῖν ἐξικνεῖσθαι, Φυγόντων; Αλέξανδρ. ἀλλ' οἱ Σκύθαι
 γε, ὦ πατερ, καὶ οἱ Ἰνδιῶν ἐλέφαντες, ἔκ ὄκατα-
φρόνητόν τι ἔργον καὶ ὁμῶς ἐ' διασήσας αὐτὰς, ἐδί' εἰς
 προδοσίαις ὠνέμενος τὰς νίκας, ἐκράτησεν αὐτῶν.
 ἐδί' ὀπλώρησεν πῶποτε, ἢ ὑποχόμενος εἰς ψευδά-
 μιν, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τῶν νικᾶν ἐνεκα. καὶ τὰς Ελ-
 λήνας δὲ, τὰς μὲν ἀναιμῶς παρέλαβον, Θηβαί-
 κες δὲ ἴσως ἀκέραις ὅπως μετῆλθον. Φιλ. οἶδα ταῦ-
 τα πάντα. Κλεῖτ' ὅτι ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ
 θορατῷ διελάσας μετὰ ξυὺ δειπνοῦντά ἐφόνευσας,
 ὅτι με πρὸς τὰς σαῖς πρᾶξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε. σὺ
 δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν,
 κἀνδύω, ὥς φασι, μετενέδυσ, καὶ πᾶσαν ὀρθρὴν ἐπέ-
 στα, καὶ προσκυβεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπὸ ἐλευ-
 θέρων ἀνδρῶν ἡξίεις. καὶ τὸ πάντων γελοιοῦσθαι, ἐ-
 μιμῆσαι τὰ τῶν νενικημένων. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔ-
 πραξας, λέξοι συγκατακλείων πεπαυδευμένους ἀν-
 δρας, καὶ γάρμεις τοιέτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστῖωνα
 ὑπερ-

tatum Theſſalum, Eleorum iaculatores, Mantineos peltis inſtructos, aut cum Thracibus, Illyricis, Pæoni-
busne manum conferere, operoſum proſectò atq; ardu-
um id fuiſſet inprimis. Caterum Medos, Perſas &
Chaldaeos delicatos ac plurimo auro conſpicuos, non
ſatis compertum habes, quonam modo ante te, duce
Clearcho mille viri bello adorti expugnarint, fæde in
fugam actos antequam ad manus ventum fuiſſet.

ALEX. At verò Scythæ pater, & Indici elephantes res
ſunt non uſq; adeò abiectæ et contemptibiles. Et tamen
neq; concitatis inter ipſos inteſtiniſ odiis, neq; per pro-
ditionem mihi venundari paſſus ſum victoriam. Sed
neq; deierani unquam, aut per nugas à pollicito receſ-
ſi, ſidemq; ſolui victoriæ gratia. Adde, quod & Gre-
cos ſine ſanguine in deditiõnem accepi, Thebanos au-
tem fortæſis ipſe audiſti, quomodo aggreſſus fuerim.

PHI. Noui hac omnia ex Clito, quem tu inter epulas,
eo quod nomen meum celebraret, & meas res geſtas
cum tuis conferre auderet, traiecto per corpus telo, tū
ingularas. Tu verò et Macedonicam chlamydem ab-
iiciens, candyn, Perſicum amictum, recepisti (ut a-
iunt) & tiaram rectam, & à Macedonibus, viris uti-
que liberis, adorari voluiſti. Et qui, quod maxime
omnium erat ridiculum, hominum abs te victorum
mores imitatus eſ. Tempero mihi, ne memorem
alia, qua turpiter admiferis in leonum clauſtra
includiſ doctis viris, & nuptiis talibus peraetis,
quodque Ephæſtionem plus quàm eſſet ſatis, ama-

ὑπεραγαπῶν. ἐν ἐπὶ ἡνεοσά μόνον ἀκέσους, ὅτι ἀπέ-
 χε τῆς τῆ Δαρείου γυναικὸς καλῆς ἔσης, καὶ τῆς μη-
 τρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθη. βασιλι-
 καὶ γὰρ ταῦτα. Αλέξανδρ. τὸ Φιλοκίνδυνον δὲ,
 ὦ πάτερ ἐκ ἐπαυνεῖς, καὶ τὸ ἐν Οξυδράκαις περὶ τὸν
 καθάλαρδον εἰς τὸ ἐν τὸς τῆ τρίχης, καὶ τοσαῦτα λα-
 βεῖν τραύματα; Φιλ. ἐκ ἐπαυνοῦ τῆτο, ὦ Αλέξαν-
 δρε, ἔχ' ὅτι μὴ καλὸν εἶναι αἷμα καὶ πιτρώσκεσθαι
 ποτε τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τῆ στρατῶ,
 ἀλλ' ὅτι σοὶ τοῖτο ἤκιστα σιωέφερε. θεὸς γὰρ εἶναι δο-
 κῶν, εἶποτε τρωαίης, καὶ βλέπειν σε φορέδην τῆ
 πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ρέομενον, οἰμώζοντα
 ἔπι τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ὑπὸ τοῖς ὀρώσι. καὶ οἱ
 Αμμιων, γόης, καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ οἱ
 προφῆται, κόλακες. ἢ τίς ἐκ αὐτῶν ἐγέλασεν, ὀρώων
 τὸν τῆ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δέομενον τῶν ἰα-
 τρῶν βοηθεῖν; νυνὶ μὲν γὰρ ὅποτε ἤδη τέθνηκας, ἐκ
 οἷς πολλὰς εἶναι τὰς πλὴν προαποίησιν ἐκείνῳ ἔπι-
 κερτομουῦντας, ὀρώοντας τὸν νεκρὸν τῆ θεῶ ἐκταδύν
 κείμενον, μυθῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα, κατὰ νόμον
 σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔ-
 φης Αλέξανδρε, τὸ διὰ τῆτο κρατεῖν ραδίως, πολὺ
 σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κατορθωμένων. πᾶν
 γὰρ ἐδίδου ἐνδύεις ὑπὸ θεῶ γίνεσθαι δοκοῦν. Αλέ-
 ξανδρ. καὶ ταῦτα φρονῶσιν οἱ ἀνθρώποι περὶ ἐμῆ,
 ἀλλ'

ris. Unum est quod solum laudo abs te gestum, quod à Darij uxore, forma prestante, abstinueris, & genitricis illius, atq; filiarum, curam susceperis. Regium. n. id opus extitit. ALEX. Quomodo autem tibi nō probatur pater, quod in Oxydracis gente Indica, lubens me in periculum coniecerim, atque acceptis plurimis vulneribus muros primus omnium transfilierim. PHI. Non probo, Alexander, non quia pulchrum esse negem, vulnerari quandoq; imperatorem, & pro exercitu periculum subire, sed quia ex re tua isthac erat minime. Siquidem pro Deo habitus, quos, oro, risus praebebas spectatoribus quando post acceptum vulnus ē pralio efferebaris, mœrensque ac eiulans sanguine fluitabas? Adde quod Iupiter Hammon tanquam, prestigiator quispiam, et mendax vates palam arguebatur, & ipsius Propheta, adulatores. Non enim video qualiter risum contineat, qui Iouis filium viderit animo deficientem, & efflagitantem medicorum auxilia. Denique cū tandem iam mortem obieris, quem credas, obsecro, qui simulationem illam non carpat maledictis? Potissimum ubi Dei istius cadauer porrectum iacere, & iuxta aliorum corporum morem, iam humore putrifico affectum & turgidum aspexerit. Ceterum quod ais Alexander, tibi fuisse conducibile, quo facilius rerum potireris, id profectō multum tibi gloriae ex bene etiam ac strenue gestis eripuit. Nam diis longe inferiora agere visus es. ALEX. Haudquaquam de me istud sentiunt mortales,

sed cum Hercule me & Baccho conferant, veluti æmulum, parique cum illis gloria certantem. Nam & Aornum, à neutro etiam illorum armis subactum, ego solus cepi. PHI. Etiamdum videris ista ut Hammonis filius dicere? quando nec Baccho quidem cedis, aut Herculi, sed nec erubescere nosti Alexander, solitamne dediscere arrogantiam, te ipsum deinde noscere, vel iam tandem sapere, ubi fato occubueris.

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

ANTILOCHVS.

QUanam sunt illa Achilles, quæ tu Ulyssi iam primum dixisti de morte, ut minimè generosa, ac Chirone atque Phœnice, quibus tu aliquando usus es præceptoribus parū digna. Audiuī enim malle te agricolæ munus obeūdo, inopi, cui nec victus suppetat, locare operam mercede, quā omnibus vita functis dominari. Quæ si Phrygum quispiam vilis & ignauus, atq; immodico insuper etiam vitæ affectator diceret, ferendum fortè id esset. Verūm ex Peleo prognatum, & ex omni heroum numero periculorum contemptorem acerrimum, in tam abiectam & humilem de se ipso descendere opinionem, fœdum sanè, atque pudendum imprimis, deniq; iis quæ in vitâ strenuè gesseris contrarium, qui cū in Phthia regnare ad senectam usq; (citra gloriā tamen) potuisses gloriosam appetere

γαθῆς δ' ὀξὺς θάνατον. Ἀχιλλεύς. ὦ παῖ Νέστορ, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρ' ἐπὶ τῶν ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλπιον ἐκείνων ὁπότερον ἴω ἀγνοῶν, τὸ δὲ σύλῳ ἐκείνο δ' ὀξάρον προετίμων τῷ βίῳ. νῦν δ' ἐσπιήμε ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὁ, τι μάλιστα οἱ ἀνὼ ράψωδῆσσι, μετὰ νεκρῶν δέ, ὁμοτιμία. καὶ ἔτε τὸ κάλλ' ἐκείνο ὦ Ἀντίλοχε, ἔτε ἡ ἰαχὺς πάρεσιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὁμοιοι, καὶ κατ' ἑσλὲν ἀλλήλων διαφέροντες. καὶ ἔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δ' ἐδίασί με, ἔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θερραπέυσιν. ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θνητεύω ζῶν. Ἀντίλο. ὅμως τί οὐκ αὖ τις πάροις ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδωξε τῇ φύσει, πάντως δ' ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιάδαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἐπαύρων ὅσοι παρὶ σέ, ἐσμέν οἶδε; μετὰ μικρὸν δ' ἐκὼ Οδυσσεὺς ἀφίξεταί πάντως. φέρει δ' ἐπαραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τῷ πρᾶγματ', καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπνυμέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστὰς ἀνδρας, οἱ ἐκ αὐτῶν οἶμαι δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἰ τις αὐτὰς ἀναπέμψαι θητεύοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν; Ἀχιλλεύς. ἐταρκεῖ μὲν ἡ παραίνεσις. ἐμὲ δ' ἐκ οἷδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιά, οἶμαι δ' ἐκὼ ὑμῶν ἔκαστον. εἰ δ' ἐμὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χεῖρας ἐστέ, καθ'

ἡσυχίαν

mortem maluisti. *ACHIL.* At ô Nestoris fili, nondum etiam tum feceram rerum earum periculum, & quid cui præferre ignorans gloriolâ hanc infelicem proponebam vita. Atqui iam tandem intelligo quàm inutilis illa sit, licet viui nos literarum monumentis studiosissimè celebrent, cum apud manes vnus honor sit omnium. Sed neque forma illa, Antiloche neque vires adsunt. iacemus enim omnes in iisdem tenebris aqualiter, nec vlla re differrimus. Adde quod nulli iam ex Troianorum mortuis formidabilis sum, nemini Græcorum venerandus. Hac sunt quæ me angunt & misere sollicitant, & ob quæ doleo, quod non potius loco operas & vino. *ANTIL.* quid agat quispiam? natura enim statuit omnibus omninò moriendum esse. Legem igitur seruare, & decretis minimè affligi oportet. Præterea videsne quot è sociis circa te simus? paulò post & Ulysses adueniet. Unde solatium tibi meritò affert ipsius rei societas. quod non solus videris in hac mala coniectus. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios admirandos viros, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, ut illis pro mercede seruiant. *ACHIL.* Sociorum hac quidem admonitio est, verum haud scio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria me excruciat. Arbitror autem & vestrum vnumquemque ita affici. Si verò non palam confiteamini, hoc ne quiores

ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. Ἀντίλοχος. ἔκκ. ἀλλ' αἰμεί-
 νες ὦ Ἀχιλλεῦ. τὸ γὰρ ἀνώφελές τ' εἰ λέγειν ὀρώμεν.
 σιωπᾶν γάρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δίδοται ἡ-
 μῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν ὥσπερ σὺ, τριαῦτα
 εὐχομένοι.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

Τί κλαίεις ὦ Τάνταλε; ἢ τί σε αὐτὸν ὀδύρη, ἵππῃ τῇ
 λήμνῃ ἐς ὧς; Τάν. ὅτι, ὦ Μένιππε, δόλομαι ὑπὸ
 τῷ δίψῃ. Μέν. ἔτις ἀργὸς εἶ ὥς μὴ ἑπικύψας πι-
 εῖν, ἢ καὶ νῆ Δι' ἀρυσάμεν καὶ λῆ τῇ χειρὶ; Τάν. ἔ-
 σθ' ἐν ὀφελ' εἰ ἑπικύψαμι. Φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ,
 ἐπ' εἰδὼν προσιόντα αἰδομένη με. ἔνδ' ἐποπτε καὶ ἀ-
 ρύσαιμι, καὶ προσενέγκω τῷ σώματι, καὶ φθάνω βρέ-
 ξας ἄκρον τὸ χεῖλ', καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρ-
 ρύεν, καὶ οἷδ' ὅπως αὐθις δόπολείπῃ ξηρὰν τὴν χεῖ-
 ρά μου. Μέν. πρᾶσιόν τι πάσχεις ὦ Τάνταλε, ἀπὸ
 εἰπέ μοι, τί γὰρ δέη τ' εἰ πιεῖν; καὶ γὰρ σῶμα ἔχεις. ἀλλ'
 ἐκείνο μὲν ἐν Λυδία παρὰ τέταπται, ὥστε καὶ πεινῶ
 καὶ διψῶν ἐδιώκατο. σὺ δὲ καὶ ψυχῇ, πῶς αὖ ἐπὶ καὶ δι-
 ψῶς, ἢ πίνεις; Τάν. τ' εἴτ' αὐτὸ καὶ κόλασις ἐστὶ, τὸ δι-
 ψῶν καὶ τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα ἔσθαι. Μέν. ἀλλὰ τ' εἴ-
 πο μὲν ἔτι πιστεύομεν, ἐπεὶ φῆς τῷ δίψῃ κολλάζε-

σθαι.

estis, quod tacitè huiuscemodi toleratis. *ANT.* Non equidem Achilles, sed longè tibi præstamus, quippè quod intelligimus quàm sit inutile de iis rebus verba facere. silere enim & æquo animo sustinere omnia concessum est nobis, ne eadem optantes, tecum nos ipsos risui exponamus.

MENIPPI ET TANTALI.

QUideinulas ô Tantale, aut quid tuam deploras fortunam, stagno imminens? *TANTA.* Quoniam siti enecor Menippe. *MENIP.* Usque adeo piger es atque iners, ut non vel pronus incumbens bibere noris, vel caua vola hauriens? *TANTA.* Nihil profecero si procumbam, refugit enim aqua, simul atque me propius admoneri senserit, quod si quando haufero, origo coner applicare, prius effluxit, quam summa rigem labia. Atque inter digitos effluens aqua, haud scio quomodo rursus manum meam aridam relinquat. *MEN.* Prodigiosum quiddam de te narras Tantale, verùm dic mihi isthuc ipsum, quorsum opus est bibere cū corpore careas, nam illud quod esurire poterat, aut sitire, in Lydia sepultum est. Caterùm tu cū sis animus, quinam posthac aut sitire queas aut bibere? *TANTA.* Atq; hoc ipsum supplicij genus est, ut anima perinde quasi corpus sit, ita sitiatur. *MENIP.* Age, hoc ita habere credamus, quandoquidem affirmas te siti puniri. At quid
hinc

αἰ. τί δ' οὐ σοὶ τὸ δεινὸν ἔσται; ἡ δέδicias μὴ ἐνδεῖα
 τῷ ποτὶ δόξαν; ἔχ' ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τῷτον ἄ-
 δλω, ἡ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. Ταύ. ὁρθῶς
 μὲν λέγεις, καὶ τῷτο δ' οὐ μέρῳ τῆς κατὰδικης, τὸ
 ὀπιθυμῆν πιεῖν, μὴ δὲν δειόμενον. Μέν. ληρεῖς ὦ
 Ταῦταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτὶ δειδοῦ δοκεῖς, ἀκρά-
 τε γε ἐλλέβορον νῆ Δία. ὅς τις τὴναντίον τοῖς ὑπο-
 τῶν λυτήντων κυνῶν δεδιηγμένοις πέπονθας, καὶ τὸ
 ὕδωρ, ἀλλὰ τίω διψᾷ πεφοβημένῳ. Ταύ. καὶ δὲ
 τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γήνοιτό
 μοι μόνον. Μέν. θάρρει ὦ Ταῦταλε, ὡς ἔτε σὺ, οὔτε
 ἄλλος πίπτει τῶν νεκρῶν. ἀδύνατον γάρ, καὶ τοὶ καὶ πάν-
 τες ὥσπερ σὺ ἐκ κατὰδικης διψῶσι, τῷ ὕδατος αὐ-
 τὸς καὶ ὑπομένοντ'.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΑΙΑΚΟΥ.

Πρὸς τῷ Πλατῶν^ῳ ὦ Αἰακέ, πειρήσομαι σοὶ πᾶς
 ἐν ἅδῃ πάντα. Αἰ. καὶ ῥάδιον ὦ Μένιππε ἅπαντα. ἔσται
 μὲν τοὶ κεφαλαιώδη μάθηται. καὶ τοσοῦτον μὲν, ὅτι Κέρ-
 βερὸς ἐστίν, οἶδα, καὶ τὸ προθμέα τῷτον, ὅς σε διεπέρα-
 σε, καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυρροφλεγέστονα ἤδη ἐώρα-
 κας ἐσιῶν. Μέν. οἶδα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς, καὶ
 τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ερμινῆς. τὸς δ' ἀνθρώπους

μοι

hinc acerbi tibi poterit accidere? Num metuis ne potius inopia moriari? At equidem haud video alteros inferos, si quis hos relinquat, neque locum alium in quem morte demigret quispiam. TANTA. Rectè tu quidem dicis, verum hoc ipsum supplicij genus est, sitire, cum nihil sit opus. MEN. Desipis Tantale, & uti verum tibi fatear, non alio potu videris egere quam veratro mero, nam diuersum quiddam pateris, iis quos canes rabiosi momorderint, ut qui non aquam, quemadmodum illi, sed sitim horreas. TANTA. Ne veratrum quidem recusarim bibere Menippe, si liceat modò. MEN. Bono sis animo Tantale, certum habens nunquam fore, ut vel tu, vel reliquorum manium quispiam bibat. Nec enim fieri potest. quāquam non omnibus, quemadmodum tibi, pœna adindicata est, ut sitiant, aqua illos non exspectante.

MENIPPI ET AEACI.

PER Plutonium, ô Aeace, expone mihi, quæso, hic qua apud inferos sunt, omnia. AEA. Haud facile, Menippe, omnia. Verum qua summatim & veluti per capita indicari possunt, hac accipe: Hic quidē, quod Cerberus sit, nosti. Deinde et portitorem hunc nosti, qui te traiecit, praterea & lacum, & Pyriphlegethontem iam vidisti, cū ingressus es. ME. Non hac, et prater ea te quoq, quod hic in vestibulo, sedos, atq, aditum observas. Etiam regem ipsum vidi, et

Enriac

μοι τὰς πάλαι δέῃξον, καὶ μάλιστα τὰς ὀπιομήκας αὐ-
 τῶν. Αἰ. οὐτὸ μὲν Ἀγαμέμνων, οὐτὸ δὲ Ἀχιλ-
 λεύς, οὐτὸ δὲ Ἰδομενεὺς πηλείων. ~~ἐπεὶ~~ Οδυσ-
 σεύς, εἴτε Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Ἑλλή-
 νων. Μένιπω. βαβῶ. Ὀμηρε, οἰά σοι τῶν ~~ραψω-
 διῶν~~ τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται, ~~ἀγνώστῃ~~, καὶ ἁ-
 μορφα, ~~καὶ~~ πάντα, καὶ ~~λῆρ~~ πολλὴς ἀμενέως ὡς
 ἀληθῶς κάρλῃα. οὐτὸ δὲ ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστὶ; Αἰ.
 Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖστος. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρ-
 δανάπαλ. ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας. ἐκείνος δὲ,
 Ξέρξης. Μέν. εἰπέ σε ὦ ~~καταπαρα~~ ἡ Ἑλλὰς ἐφελπτε,
 ζευγνύτω μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὁρῶν
 πλεῖν ὀπτιθυμοῦντας; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖστος ἐστὶ τὸν Σαρ-
 δανάπαλον διὲ ὦ Αἰακὲ, ~~πατάξα~~ μοι κατὰ κόρην
 ὀπίτρεψον. Αἰα. μηδαμῶς. διαθρύψης γὰρ αὐτὸν
 κρανίον, γυναικῆον ὄν. βούλει δὲ σοι ὀπτιδεῖξω καὶ
 τοὺς σοφούς; Μένιπ. νῆ Δία γε. Αἰα. πρῶτον οὐ-
 τὸς σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστὶ. Μένιπ. χαῖρε ὦ Εὐφορβε,
 ἢ Ἀπολλον, ἢ ὅ, τι αὐτὸν ἐθέλης. Πυθ. νῆ, καὶ σύ γε ὦ Μέ-
 νιππε. Μέν. ἔκ ἐτι χρυσὸς ὁ μερὸς ἐστὶ σοι; Πυθ. ἔ-
 γαρ. ἀλλὰ φέρε ἰδῶ, εἴ τι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.
 Μένιπ. κυάμους ὦ γαθὲ. ὥστε καὶ τῷ σοι ἐδώδιμον.
 Πυθ. δὸς μόνον, ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. Αἰα.
 ἔτ' ὁ δὲ Σόλων ὁ Εὐρηκεσίδης, καὶ Θालῆς ἐκείν. καὶ
 παρ' αὐτὰς, Πιττακὸς, καὶ οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ πάν-

Enrias. Homines verò priscos, quæso, ostende et maxime eos, qui inter ceteros nobiliores fuere. AEA. Hic quidem Agamemnō est, ille autem Achilles. Rursum hic Idomeneus, qui propius aſidet. poſt hunc Ulyſſes, deinceps Ajax & Diomedes, et ceteri Græcorum præſantiſſimi. MEN. Papa Homere, ut ibi Rapſodiarum tuarum capita, humi proiecſta iacent, ignobilia atque obſcura, cinis ac pulvis omnia, & nuga mera, deniq, verè, ut abs te dictū est, capita infirma et caduca. Sed hic, Eace, quisnam est? AEA. Cyrus est. Ille autem Cræſus, & iuxta ipſum Sardanapalus. Ultra hos autem Midas, & deinceps ille Xerxes. MEN. Et te, ô ſceleſte, tota exhorruit Græcia, iungentem pontibus Hellespontum & per ipſos montes nanibus traicere affectantem? Qualis verò et ipſe Cræſus est? Ceterum, Sardanapalo, quæſo, huc Eace, permitte, ut demulceam caput, inſlicto colapho. AEA. Nequaquā. Commineres enim ipſi calnariam, muliebris ac fragilis adeo cūm ſit. Ceterum viſne tibi oſtendam, & doctos illos? MEN. Per Iovem etiam. AEA. Primus en hic tibi Pythagoras est. MEN. Salve Euphorbe, ſive Apollo, ſive deniq, quodcunq, voles. PYT. Ita ſanè, & tu utiq, Menippe. MEN. Quid? an non amplius aureū iſtud femur habes? PYTH. Non, ſed age cedo, ſi quid manducabile tibi habet pera iſta. MEN. Fabas habet. quare nihil hic eſt, quod tu manducare queas. PY. Da modò. Nā hic apud manes alia dogmata atq, inſtituta. A. Porro hic Solon est, filius Exceſtidis. præterea ille Thales, & iuxta ipſos Pittacus, & ceteri illi.

πες εἰσὶν, ὡς ὁρᾷς. Μέν. ἄλυποι ἔσσι ὦ Αἰακέ μόνοι, καὶ
 Φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ ἀποδῷ πλέως, ὥσπερ ἐγ-
 κρυφίας ἄρτῳ, ὁ τῆς Φλυκτάναις ὀλῳ ἐξέ-
 λικώς, τίς ἐστίν; Αἰά. Εμπεδοκλῆς ὦ Μένιππε, ἡμί-
 εφθος δὲ τῆς Αἵτνης παρών. Μέν. ὦ χαλκώπης
 βέλπισε, τί παθὼν σωτὴρ ἐς τῆς κρατῆρας ἐνέβα-
 λες; Εμ. μελαγχολία τις ὦ Μένιππε. Μέν. καὶ μά-
 Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφῳ, καὶ πολλὴ κέρυζα-
 ταῦτά σε ἀπὸ λυθράκωσεν αὐτῆς κρηπίσιν ἐκ ἄξιον
 ὄντα, πλὴν ἀλλ' ἔσθ' ἐν σε τὸ σόφισμα ὥνησεν. ἐφω-
 ράτης γὰρ πεθνεύς. ὁ Σωκράτης δὲ ὦ Αἰακέ, πο-
 τε ἄρ' ἔστι. Αἰά. μετὰ Νέστορῳ, καὶ Παλαμῆδους ἐ-
 κείνῳ ληρεῖ τὰ πολλά. Μέν. ὅμως ἐβελόμην ἰδεῖν
 αὐτὸν, εἴπερ ἐνθάδε ἐστίν. Αἰ. ὁρᾷς τὸν Φαλακρόν;
 Μέν. ἅπαντες Φαλακροὶ εἰσιν. ὥς πάντων αὐτῶν εἴη
 τὸ γινώσκον. Αἰά. τὸν σιμὸν λέγω. Μέν. καὶ τῶ
 ὅμοιον. σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ ζητεῖς ὦ Μένιπ-
 πε; Μέν. καὶ μάλα ὦ Σώκρατες. Σωκ. τί τὰ ἐν Α-
 θήναις; Μέν. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι.
 καὶ τάγε γήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεά-
 σαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοὶ τὰ δι-
 ἄλλα ἐώρακας οἶμαι, οἳ ἤκε παρὰ σοὶ Αἰεσίπ-
 πῳ, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν δὲ πομπέων μύρς, ὁ
 δὲ τῆς ἐν Σικελία τυράννης θεραπείαν ἐκμαθῶν.
 Σωκ. πρὶ ἐμὲ δὲ τί φρονέσιν; Μέν. οὐδαίμων ὦ
 Σώκρα-

illi, septem autem omnes sunt, ut vides. *MEN.* Lati hi sunt *Aeace*, soli atq; alacres prater ceteros. Sed hic oppletus cinere, tanquam subcinericus panis aliquis, hic crebris pustulis scatens, quisnam est? *AEA.* Empedocles. *MEN.* semicoctus ab *Aetna* monte huc profectus. *MEN.* O arripes optime, quid, obsecro, acciderat tibi, cur te ipsum in foramina *Aetna* iniiceret? *EM.* Insania quaedam, *Menippe*. *ME.* Non per *Iouem*, sed inanis quaedam gloria affectatio, et fastus, & multa superbia. Hac te conflagrare fecerunt, una cum ipsis crepidis, cum dignus minimè esses. Veruntamen nihil tibi commētum istud profuit, deprehensus enim es & ipse mortuus. Ceterum *Socrates* ille, *Aeace*, ubi locorum tandem est? *AEA.* Cum *Nestore* ac *Palamede* ille plerumq; nugatur. *MEN.* Cuperem tamen videre ipsum, sicubi locorum hic foret. *AEA.* Vides ne caluū illum? *MEN.* At omnes hic calui sunt, quare omnium aequè notatio hac fuerit. *AEA.* Simum istū dico. *MEN.* etiam hoc simile omnium est. Nam & simi omnes sunt. *SOCRAT.* Mene queris *Menippe*? *MEN.* Te ipsum. *SOCRAT.* Quo pacto res *Athenis* se habent? *MEN.* Multi iuniorum *Philosophari* se profitentur. Ac habitum certè ipsum, & incessum si quis aspiciat, summi *Philosophi* sunt, iidemq; permulti. Ceterum autem vidisti, opinor, qualis & *Aristippus* huc ad te venerit, & *Plato* ipse, alter quidē olens unguenta, alter aut in *Sicilia* tyrannis adulari dectus. *SOC.* At de me quid sentiunt? *M.* Bea-

Σώκρατες ἀνθρώπων εἴ, τά γε τοιαῦτα. πάντες οὐ
 σε θαυμάσιον οἶοντα ἀνδρα γεγνηῆσθαι, καὶ πάντα ἐ-
 γνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἷμα τάληθές λέγειν, ἔδιν
 εἰδότες. Σωκ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτός.
 οἱ δὲ, εἰρωνείαν ὥοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι. Μέν. τίνες δὲ
 ἔτοί εἰσιν οἱ ποῖ σέ; Σωκ. Χαρμίδης ὦ Μένιππε, καὶ
 Φαῖδρος, καὶ ὁ τῷ Κλεινίχ. Μέν. ὦ γε ὦ Σώκρατες,
 ὅτι κἀνταῦθα μέτει τινὶ σεαυτῷ τέχνῳ. Σω. τί γὰρ
 αὐτὸ ἄλλο ἡδίων πράττοιμι; ἀλλὰ πλεσίον ἡμῶν κα-
 τάκεισο, εἰ δοκεῖ. Μέν. μὰ Δί' ὅτι τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ
 Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλεσίον οἰκήσων αὐτῶν.
 εἴκοι γοῦν ἐκ ὀλίγου γελάσασθαι, οἰμωζόντων ἀκρό-
 ων. Αἶα. καὶ γὰρ ἡδὴ ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν
 λάτῃ διαφυγῶν. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῶθις ὄψαι ὦ Μέ-
 νιππε. Μέν. ἄπιθι. καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ ὦ Αἰακέ.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

Ὁ Κέρβερε, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς
 ὢν, εἶπε μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷα ἔω ὁ Σωκράτης
 ὁπότε κατήει πρὸς ὑμᾶς. εἰκὸς δὲ σε θεὸν ὄντα, μὴ ὑ-
 λακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων ὡς φθιγγεσθαι.
 ὅπ' ἐθέλοις. Κέρβ. πόρρωθεν μὲν ὦ Μένιππε, παν-
 τὰ πῦσιν ἐδόκει ἀτρεπῶς προσώπων προσίεναι, καὶ
 ἔπειτα

tus, Socrates, quispiam es, quod ad huiusmodi res atq;
 pertinet. Omnes itaque te admirabilem fuisse virum
 existimant, atq; omnia cognovisse hac (decet enim o-
 pinor, verum hic dicere) cum nihil scires. S O C R. Et
 ipse dicebam hac ad illos, sed illi tum simulationem,
 quandam, eam rem esse putabant. M E N. Sed quina
 isti sunt circa te? S O C. Charmides, Menippe, et Pha-
 drus & Clinia filius ille. M E N. Enge Socrates, quonia
 & hic artem tuam exerces. S O C. Quid enim aliud,
 quod quidem suavius sit, agerem? Sed huc propius no-
 biscum recumbe, si videtur. M E N. Non, per Iovem.
 Ad Cræsum enim & Sardanapalum redeo, prope il-
 los habitaturus. Videor quippe mihi, non pauca ha-
 biturus ibi esse, quæ rideam, quando plorantes illos au-
 diam. A E A. Et ego quoque iam abeo, ne quis mor-
 tuorum clam nobis subducatur sese. Pleraque autem a-
 lla videbis Menippe, quando iterum conveniemus.
 M E N. Abeas licet, nam et hac Aeade, videri sufficit.

MENIPPI ET CERBERI.

H Eus Cerbere, quandoquidem mihi tecum cognatio
 quadam intercedit, cum et ipse sim canis, dic
 mihi per Stygiam paludem, quomodo se habebat So-
 crates, cum huc accederet? Verisimile est autem te, De-
 us cū sis, non latrare modo, verum etiam humano more
 loqui, si quando velis. C E R. Cū procul adhuc abesses
 Men. visus est cōstati atq; impeterrito adire vuln.

ὃ πᾶν δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν. καὶ τὸ ἐμφλεῦσαι τοῖς ἔξω τῆς σομίας ἐσῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἰς ω τῆ χάσματ' ὅ, καὶ εἶδε τὸν ζῶφον, καὶ γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακῶν τῷ κωνεῖω, κατέσπασε τῆ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτῆς παρδίᾳ ὠδύρετο, καὶ παντοῖ' ἐγύρετο. Μέν. ἔκοι' ὁ σοφιστὴς ὁ ἀνδρῶπ' ὡ, καὶ ἐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τῆ πρᾶγματ' ὅ; Κέρβερ. ἔκ, ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγκᾶν αὐτὸν ἑώρα, κατεδρασιώετο, ὡς δὴ ἦεν ἐκ ἁκῶν πρόσμεν' ὅ, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσιωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν αὐτὸν ἔχοιμι, ἕως τῆς σομίας πολυμεροῖ, καὶ ἀνδρεῖοι, τάδ' ἐνδοθεν, ἔλεγχ' ἀκρεβής. Μέν. νῦν ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἐδιδόξα; Κέρβερ. μόν' ὡ Μένηππε. ἀξίως τῆ γένεως, καὶ Διογῆς περὶ σὲ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῆειτε, μὴ δ' ὠθέμενοι ἀλλ' ἐθέλοισι γελῶντες, οἰμώζουσιν παραγγείλαντες ἀπικσιν.

Χ Α Ρ Ω Ν Ο Σ Κ Α Ι

Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Υ.

Χ Α Ρ Ω Ν.

Ἀπόδ' ὡ κατάρραπε τὰ πορθεῖα. Μέν. βία εἰς τὴν τοῦ ἡδονῶν Χάρων. Χάρ. ἀπόδ' ὡ Φημί αὐτῶν σε

perinde quasi mortem nihil omnino formidaret, tanquam hoc ipsum vellet iis, qui procul à specus ingressu stabant, ostendere. verum simulatq; despexit in hiatus, viditque profundum atque atrum antri recessum, simulq; ego cunctantem etiam illum cicutam mordens, pede correptum detraherem, infantium ritu eulabat, suosq; deplorabat liberos, nihilque non faciebat in omnem speciem sese conuertens. MEN. Num igitur fucate sapiens erat ille, neque verè mortem contemnebat? CER. Haud verè, caterùm ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, quasi vero volens id esset passurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spectatoribus esset miraculo. Equidem illud in totum de viris istiusmodi verè possim dicere, ad fauces usque specus intrepidi sunt ac fortes, porro intus cum sunt, nihil mollius neq; fractius. MEN. Caterùm ego quonā animo tibi visus sum subisse specum? CER. Vnus mortalium Menippe, sic mihi visus es subire, ut tuo dignū erat genere, & prior te Diogenes, propterea quod ventiquam adacti subieritis, aut intrusi, verum tum ultronei, tum ridentes, atque omnibus plorare renunciantes.

CHARONTIS ET MENIPPI.

CHARON.

Redde naulum scelesti. MEN. Vociferare, si quidē isthuc tibi voluptati est Charon. C. Redde, in-

ὦν σε διεπόρθμευσάμην. Μέν. ἐκ αὐτῶν λάβοις παρὰ
 τῷ μὴ ἔχοντι. Χάρ. ἔστι δὲ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;
 Μέν. εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, ἐκ οἷδα. ἐγὼ δὲ, ἐκ ἔχω.
 Χάρ. καὶ μὲν ἀγξω σε, νῆ τὸν πλεῖστονα, ὃ μισθὸν, μὴ
παρὰ δὲ δῶς. Μέν. καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σε πατάξας, δια-
 λύσω τὸ κρανίον. Χάρ. μά τι οὐκ ἔστι πεπλευκὸς
 τοσῶτον πλοῦν. Μέν. ὁ Ερμῆς ὑπὲρ ἐμῶν σοὶ δόπο-
 τῶ, ὅς με παρέδωκέ σοι. Ερμῆν δὲ Δία ἀνείμην, εἰ μέλ-
 λω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν. Χάρ. ἐκ δόπο-
 τῆς μοῆς σου. Μέν. τέττε γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ προθ-
 μεῖον, παρὰ μένε. πολλὸν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς αὐτῶν
 λάβοις; Χάρ. σὺ δ' ἐκ ἡδύς ὡς κομίζεις δῖον; Μέν.
 ἡδεῖν μὲν, ἐκ εἶχον δῖε. τί οὐκ, ἐξελὼν διὰ τῷ το μὴ
 δόποθανεῖν; Χάρ. μόνον οὐκ ἀνχήσεις πρὸς κα π-
 πλευκέναι; Μέν. ὅς πρὸς κα ὃ βέλτεσε. καὶ γὰρ ἦντ-
 λησα, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμην, καὶ ἐκ ἐκλαίον
 μόνον τῶν ἄλλων ὀπιβατῶν. Χάρ. ὅσον ταῦτα
 πρὸς τὰ πορθμῖα. τὸν ὀβολὸν δόποθῆναί σε δῖε. ὅ
 γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι. Μέν. ἐκοῦν ἀπάρα γέ με
 αὐτὸς ἐς τὸν βίον. Χάρ. χαρὲν λέγεις, ἵνα καὶ πλε-
 γας ὀπι τῷ παρὰ τῷ Αἰακῷ προσλάβω. Μέν. μὴ
 ἐνόχλει οὐκ. Χάρ. δεῖξον τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις. Μέν.
 θέρμης εἰ θέλεις, καὶ τῆς Εκάτης τὸ δαῖπνον. Χάρ. πό-
 θεν τῷ ἡμῖν ὃ Ερμῆ τὸν κῆρυκα ἤραγας; οἷα δῖε καὶ
 ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ὀπιβατῶν ἀπάντων

κατα-

quam, quod pro traiectiōne debes. MEN. Haudquaquam auferre queas ab eo qui non habeat. CHA. An est quispiam, qui ne obolum quidem habeat? MEN. Sit ne alius quispiam prater ea, equidem ignoro, ipse certē non habeo. CHA. Atqui praefocato te per Diem impurissime, ni reddas. MEN. At ego illis baculo tibi comminuam caput. CHA. Num ego te tam longo traiectu gratis transuexero? MEN. Mercurius meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi tradiderit. MER. Bellē mecum agatur per Iouem, siquidem futurum est, ut etiam defunctorum nomine persoluam. CHA. Haud omittam te. MEN. Quin igitur vel huius gratia perge, ut facis, nauim trahere. quanquam quod non habeo, quinam auferas? CHA. At tu nesciebas, quid tibi fuerit adportandum? MEN. Sciebam quidem, verum nō erat. Quid igitur? num ea gratia erat mihi semper in vita manendum? CHA. Solus ergo gtoriaberis te gratis fuisse transuectum? MEN. Haud gratis ō preclare, siquidem et sentinam exhausi, & remum arripui, & vectorum omnium unus non eiulauī. CHA. Ista nihil ad nautum, obolum reddas oportet, neq; enim fas est secus fieri. MEN. Proinde tu me rursum in vitam reuehe. CHA. Bellē dicis, nimirum ut verbera etiam ab Aeaco mihi lucrificiam. MEN. Ergo molestus ne sis. CHA. Ostende quid habeas in pera. MEN. Lupinum si velis, & Hecatem cœnam. CHA. Unde nobis hunc canē adduxisti Mercuri? cum qualia garriebat inter nauigandū? vectores

καταγελῶν, καὶ ὀπισκώπων, καὶ μόνῳ ἄδων, οἰμω-
ζόντων ἐκείνων. Ερ, ἀγνοεῖς ὦ Χάρων, ὁποῖον αὐδρα
διεπόρθημευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, καὶ δένος αὐ-
τῷ μέλει. ἔτος ἐστὶν ὁ Μένιπῳ. Χάρ. καὶ μὲν αὖ σε
λάβω' ποτέ; Μέν. αὖ λάβης ὦ βέλῃς, δὲς δὲ ἐκ
αὐτῶν λάβοις.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

Ὁ Καρ ὅτι τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν
προσιμαῖα ἀξιόις; Μαύ. καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν
ὦ σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα-
θ' ἐκ Λυδῶν ἐνίων. καὶ νήσους δὲ πῖνας ὑπερηγα-
μίω, καὶ ἄχρι Μιλήτης ἐπέβλεω, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνί-
ας καίλασρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν
πολέμοις καρπερός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Αλικαρ-
νασσῶ μνημῖα παμμέγεθες ἔχω ὀπικέμενον, ἡλίκον
ἐκ ἄλλῳ νεκρός; ἀλλ' ἐδὲ ἔτῳς ἐς κάλλ' ἐξη-
σκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰ-
κασμένων λίθῃ τῇ καλλίστῃ, οἷον ἐδὲ τῶν ἔυρη τις
αὐτῶν ῥαδίως. ἐδοκῶ σοι δικαίως ὅτι τέτοις μέγα φρο-
νεῖν; Διογῆνης. ὅτι τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τὸ κάλ-
λει καὶ τῷ βάρει τῇ τάφῃ; Μαύσω. νῆ δὲ ὅτι τέ-
τοις. Διογ. ἀλλ' ὦ καλὲ Μαύσωλε; ἔπε ἡ ἰσχὺς ἐπὶ

annes irridens, ac dictiteris incessens, unusque cantillans, illis plorantibus. MERCVR. An ignoras Charon quem virum transuexeris? plane liberum, cuique nihil omnino cura sit. Hic est M. CHA. Atqui si unquam posthac te recepero, MER. Si receperis ô praeclare, ne possis quidem iterum recipere.

DIOGENIS ET MAVSOLI.

O he tu Car, quare tam insolens es, tibi que places, ac dignum te credis, qui unus nobis omnibus anteponare? MAV. Primum regni nomine, ô tu Sinopensis, quippe qui Caria imperauerim uniuersa, prater ea Lydia quoque gentibus aliquot, tum autem & insulas nonnullas subegerim, Miletum usque peruenerim, plerisque Ionia partibus vastatis. Ad hac formosus eram ac procerus, ac bellicis in rebus praeualidus. Postremo, quod est omnium maximum, in Halicarnasso monumentum erectum habeo, singulari magnitudine, quantum uidelicet defunctorum alius nemo possidet, neque pari etiam pulchritudine conditum, *sepulchri* uir scilicet atque equis, pulcherrimo è saxo, ad uiuam formam absolutissimo artificio expressis, adeo ut vel phanum aliquod simile haud facile quis inueniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atque efferri? D. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? MAV. Per Iouem ob hac inquã. DIO. Atqui ô formose

Man-

σοι ἐκείνη, ἔπε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοί-
 μεθα δίκαιον ὁμορφίας πέρι, ἐκ ἔχω εἰπεῖν
 τίν' ὅτι ἐνεκα τοῦ σὺν κρανίον προτιμηθεῖη αὐτῷ ἐμῷ.
 Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά, καὶ τὰς οὐδόντας
 ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τὰς ὀφθαλμούς ἀφηρη-
 μεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφ' ὅτι, καὶ
 οἱ πολυτέλεις ἐκείνοι λίθοι, Αλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως
 εἶεν ὑπεδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τὰς ξέ-
 νους, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ. σὺ δὲ ὡ
 βέλυσε, ἐκ ὁρῶ ὅτι, ἡ ἀπολαύεις αὐτῶν, πᾶσι εἰ μὴ
 τῷ τοῦ φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τη-
 λικῆτος λίθοις πεζόμενος. Μαύ. ἀνότητα οὐ μοι
 ἐκείνα πάντα. καὶ ἰσότης ἐστὶ Μαύσωλ' ὅτι, καὶ
 Διογῆς. Διογ. ἐκ ἰσότητος ὡς ἡ γυναικὶς ἔχει γὰρ,
 Μαύσωλ' ὅτι μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνημέν' ὅτι τῶν
 ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς ἀδελφονομεῖν ὤφειτο. Διογῆς δὲ
 κατιγελάσεται αὐτῶν. καὶ τὰ φονὸς μὲν ἐν Αλικαρ-
 νασσῷ ἐρεῖ αὐτῶν ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς, καὶ
 ἀδελφῆς κατεσκευασμένον. ὁ Διογῆς δὲ, τῷ μὲν
 σώματι ὅτι καὶ τινὰ τάφον ἔχει, ἐκ οἶδεν. ὁ δὲ γὰρ
 ἐμελεν αὐτῶν τὰς τέχας. λόγον δὲ τοῖς ἀρεστοῖς περὶ αὐτῶν
 καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκῶς ὑψηλότερον
 ὡς Καρῶν ἀνδραποδίστατε τῷ σὺ μνήμα-
 τ' ὅτι, καὶ ἐν βεβασιμένῳ χωρίῳ
 κατεσκευασμένον.

Mausole, neq₃ vires iā illa, neq₃ forma tibi iam adest, adeo ut si quem arbitrum de forma præcellentia delegerimus, haud quaquam dicere potis sit, quamobrem tua caluaria mea sit anteferenda, siquidem utraq₃ pariter tum calua, tum nuda, utriq₃ dētes pariter ostendimus, pariter oculis orbatī sumus, pariter naribus sinis ac sursum hiantib. deformati. Ceterū sepulchrū ac saxa illa preciosa, Halicarnasseis forsitan iactare tacebit, et hospitibus gloria causa ostentare, tanquam qui magnificam quandam apud se structuram habent, verū quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, nisi forsitan illud commodū vocas, quod plus oneris, atq₃ nos sustines, sub tam ingentibus saxis pressus ac laborans. MAU. Itane nihil illa mihi conducunt omnia, planeq₃ pares erūt Mausolus ac Diogenes? DIO. Imò haud pares, inquam, vinctarissime, nam Mausolus discruciabitur, quoties earum rerum in mentē veniet, quibus in vita florere cōsuevit, ac Diogenes interim eum ridebit. Atq₃ ille quidem de suo illo monumento, quod est in Halicarnasso, memorabit, ab uxore Artemisia atque sorore parato, contra Diogenes ne id quidem suo de corpore nouit, nunquid habeat sepulchrū. Neq₃ enim illi res ea cura est, verū apud viros excellentissimos sui memoriā famamq₃ reliquit, ut qui vitam peregerit viro dignam, tuo monumento, Carum abietissime, celsiorem, ac tutiorem in loco substructam.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ,

ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ

ΝΙΡΕΥΣ.

Ἰδοὺ δὴ Μένιππ^ο εἰς τὴν δικασίαν, ^{ἐμὲ} πότερ^{ος} εὐμορ-
 φότερός ἐστιν. εἰπέ ὦ Μένιππε, ἔκαλλίων σοι δοκῶ;
 Μέν. τίνες δὲ καὶ ἐσε, πότερον οἶμαι χρὴ γὰρ τῷ το
 εἰδέναι. Νιρ. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης. Μέν. πότερ^{ος} ὁ
 Νιρεὺς, καὶ πότερ^{ος} οὐκ ὁ Θερσίτης; ἔδιδότω γὰρ
 τῷ το δῆλον. Θερσίτης. ἐν μὲν ἤδη τῷ τ' ἔχω, ὅτι ὁμοίος
 εἰμί σοι, καὶ ἔδιδεν τηλικῶτον διαφέρεις, ἢ λίκον σε
 Ὀμηρ^{ος} ἐκείν^{ος} ὁ τυφλὸς ἐπώηνεσεν, ἀπάντων εὐ-
 μορφότατον προσειπών. ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδ-
 νός, ἔδιδεν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. ὦρα δὲ σοι ὦ
 Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐμορφότερον ἡγῇ. Νιρ. ἐμέ γε
 τὸν Αὐλαίας καὶ Χάροπ^{ος}, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ἐπὶ
 Ἰλιον ἦλθον. Μέν. ἀλλ' ἔχι καὶ ὑπὸ γλῶ, ὡς οἶμαι, κάλ-
 λιστος ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον,
 ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνοιτο διὰ τῷ Θερσίτῃ κρανί-
 ος, ὅτι εὐδρυπὸν τὸ σὺν. ἀλαπαδὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ ἐκ αὐ-
 δρωδὲς ἔχεις. Νιρ. καὶ μὲν ἔρα Ὀμηρον ὁ ποῖός τε ὁ πῶς
 σιωεσπράτευον τοῖς Αἰχαιοῖς. Μέν. ὁνείρατά μοι λέγεις.
 ἐγὼ δὲ ἀβλέπω, καὶ νῦν ἔχεις, ἐκεῖνα δὲ οἱ τόπῃ
 ἴσασιν. Νιρ. ἐκοιῶ ἐγὼ ἐν ταῷτα εὐμορφότερός εἰμι
 ὦ Μένιππε; Μέν. ἔτε σὺ, ἔτε ἄλλ^{ος} εὐμορφ^{ος}.

NIREI, THERSITÆ,
ET MENIPPI.

NIREVS.

ECce deniq³ vel Menippus hic iudex erit, uter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an non tibi videor forma prastantior? MEN. Imò quinam sitis, prius arbitror indicandum, nam hoc opinor, scitum est opus. NI. Nireus ac Therstes. M. Vter Nireus, uter Therstes; nondum enim vel hoc satis liquet. THE. Iam vnum hoc vinco, quod tibi sum similis, neq³ tantoperè me præcellis, quantoperè te cæcus ille Homerus extulit, unum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rarisq³ capillis, nihilo te inferior visus sum arbitror. Iam verò tempus est, uti pronuncies Menippe, utrum altero formosiores aestimes. NI. Mirū ni Aglaia Charopeq³ prognatum, qui vir putcherrimus unus omnib³ è Graiis Priameia ad Pergama veni. ME. Atqui non item sub terram opinor, putcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem ossibus aliis appareas asimilis, porro caluaria hoc uno insigni à Therste caluaria dignosci possit, quod tua delicata est ac mollicula, quandoquidē istuc habes effæminatū ac neutiquā viro decorum. N. Attamen Homerū percōtare, qua specie tū fuerim, cū inter Gracorū copias militare. ME. Tu quidē somnia mihi narras, at ego ea specto, quæ video, quæq³ tibi adsunt in præsentia, cæterū ista norunt, qui id tēporis vinebāt. N. Quid igitur tandem? an nō ego formosior Menippe? M. Neq³ tu
neq³

ισοπμία γὰρ ἐν ἁδῖς, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. Θεοὶ ἑ-
μοὶ μὲν καὶ τῷ τοῖ κανόν.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ-

ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

ΗΚεσαὶ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ὀπιθυμήσεις δο-
θαι εἶναι. Χείρ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκεις ὦ Μένιππε. καὶ
τίθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατον εἶναι διωάμενον.
Μέν. τίς δὲ σε ἔρωσ τῷ θανάτῳ ἔχεν ἀνεράστῃ
τοῖς πολλοῖς χρήματι; Χείρων. ἐρῶ πρὸς σε ἔκ
ἀσυνέτην ὄντα. ἔκ ἡδ' ἐπὶ ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀ-
θανασίας. Μένιππ. ἔκ ἡδὺ ἡδ' ἔγωγε ὁρᾷν τὸ
Φῶς; Χείρ. ἔκ ὦ Μένιππε. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἐγὼ γε
ποικίλον τι καὶ ἔκ ἀπλοῦ ἡγεῖσθαι εἶναι. ἐγὼ δὲ
ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, Φω-
τός, τροφῆς, αἱ ὥραι δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γι-
γνόμενα ἅπαντα ἐξ ἧς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολου-
θεῖν θάτερον θάτερον, ἐνεπλήθηται τοῦ αὐτῶν. ἔ-
γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταρρεῖν
ὅλως, τὸ πρῶτον ἡδ' ἡδ'. Μένιπ. τί λέγεις ὦ Χείρων.
τὰ ἐν ἁδῖς δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' ὧς παρελόμε-
νον αὐτὰ ἡκεις; Χείρ. ἔκ ἀηδὺς ὦ Μένιππε. ἡ
γὰρ ἰσοπμία, πάνυ δημοτικὸν καὶ τὸ πρᾶγμα ἔ-
στιν ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ
ἄλλως

neque quisquam alius formosus hoc loco, siquidem apud inferos equalitas est, paresq; sunt omnes. T. *Mihi quidem vel hoc sat est.*

MENIPPI ET CHIRONIS.

E *Quidem inaudui Chiron, te Deus cum esses tamē optasse mortē. C. Vera ista audisti o Menippe, planeq; mortuus sum, sicuti vides, cum mihi licuerit immortalē esse. M. At quā te mortis cupido tenebat, rei videlicet quā vulgus hominum horreat? C. Dicam apud te, virum neutiquam stultum atq; imperitū. Iam mihi desierat esse iucundū immortalitate frui. ME. Quid? an iniucundū erat te vivere, lucemq; tueri? CH. Erat inquā Menippe, nam quod iucundum vocant, id ego neutiquam simplex, sed varium quiddam esse arbitror. Verū cū ego semper viuerem, atq; iisdem perpetuò rebus uterer, sōle, luce, cibo, tum hora eadem recurrerent, reliqua item omnia, quacundq; contingunt in vita, reciproco quodam orbe redirent, atq; aliis alia per vices succederent, satietas videlicet eorū me cepit. Neq; enim in eo voluptas est sita, si perpetuò fruaris iisdem, sed omninò in permutando posita est. ME. Probè loqueris Chiron. Caterū hæc quæ apud inferos agitur vita, quā tibi procedit, posteaquam ad hanc tanquam ad potiore te contulisti? CH. Haud suauiter Menippe, siquidem equalitas ipsa quiddam habet admodum popolare. Nihil autem interest,*
utram

ἄλλως π, ἔδλ' ἐ διψλῶ ὥσπερ ἄνω, ἔτε πεινλῶ
 δλ' εἰ, ἀλλ' ἀνεπιδλ' εἰς τῶν ἀπάντων ἐσμέν. Μέν.
 ὄρα ὦ Χείρων, μὴ περιπίπῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ
 αὐτὸ σοι ὁ λόγος πείσῃ. Χείρ. πῶς τὸτο Φῆς
 Μένιπ. ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταύ-
 τὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐν ταῦτα ὅμοια ὄν-
 τα, προσκορῇ ὁμοίως αὐτὸν γήοιτο, καὶ δλ' εἴσει με-
 παβολλῶ γε ζητεῖν τινα, καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βί-
 ον, ὅπερ. οἶμαι ἀδιώατον. Χείρ. τί οὐκ αὐτὸν πάθαι-
 τις ὦ Μένιπτε; Μένιπ. ὅπερ, οἶμαι, καὶ Φασι,
 σωετὸν ὄντα, ἀρέσκεισθαι καὶ ἀγατῶν τοῖς παρῶ-
 σι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἰεσθαι.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕ- ΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

ΑΝτίσθενης καὶ Κράτης, σχολῶν ἀγομεν. ὥστε
 τί ἐκ ἀπμην ἐνδὲ τῆς καθόδου πειπατήσοντες,
 ὁψόμενοι τῆς καπόντας οἰοί σινές εἶσι, καὶ τί ἕκα-
 στος αὐτῶν ποιῇ; Αντ. ἀπίωμεν ὦ Διόγμεις. καὶ γὰρ
 αὐτὸ τὸ θεάμα ἡδὺ γήοιτο, τῆς μὲν διακρύοντας αὐ-
 τῶν ὄραν, τῆς δλ' ἐκετεύοντας ἀφεθλῶαι. ἐνί-
 κς δλ' ἐ μόλις καπόντας, καὶ ὅτι τράχηλον ὠθοῦν-
 τος τὸ Ερμῆ, ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπὸ τῆς
 ἀντρείδοντας, ἔδλ' ἐν δλεον. Κράτ. ἐγὼ γοῦν καὶ
 διηγή-

utrum in luce quis agat, an in tenebris. Præterea neq₃ sitendum est nobis quemadmodum apud superos, neq₃ esuriendum. sed eiusmodi rerum omnium egentia caremus. ME. Vide Chiron ne temetipſe inuoluas, neue eodem tibi recidat oratio. CH. Quamobrem iſtuc ais? ME. Nepe ſi illud tibi faſtidio fuit, quod in vita ſemper iſdem ſimilibuſq₃ rebus utendū erat, cū hic itidem ſimilia ſint omnia, eūdem ad modum parient faſtidium. At de integro tibi quærenda erit vitæ commutatio, atq₃ hinc quopiā aliam in vitam demigrandum, id quod arbitror fieri nō poſſe. CH. Quid igitur faciendum Menippe? MEN. Illud nimirum, ut ſapiens cū ſis, quemadmodum opinor, & vulgò prædicant, præſentibus rebus ſis contentus, boniq₃ conſulas quod adeſt, neq₃ quicquam in hiſ ſeſſe putes, quod ferri non queat.

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

O*cium nunc agimus, Antisthenes & tu Crates: quare, cur non obſecro imus deambulatum, reſtā ad ingreſſum & fauces orci, ut ibi ſpectemus eos, qui deſcendunt, quinam ſint, & quid quiſq₃ eorum agat? ANT. Eamus Diogenes. Etenim ſpectaculum hoc incūdum fuerit, videre alios quidem iſſorum lachrymari: alios autē ut dimittantur, ſupplicare: quoſdā autē agrē deſcendere, & quanquam cervicem urgente ac impellente Mercurio, reinctari tamē, et reſupinos obniti, nulla neceſſitate aut commodo ſuo. CHA. Ego ve-*

διηγέσμεθα ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅποτε κατήειν κατὰ τὴν
 ὁδόν. Διογ. διήγησάμην ὧν Κράτης. ἔοικας γάρ τινα
 παγγέλοια ἐρεῖν. Κράτ. καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγ-
 κατέβαινον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δὲ Ἰπίσημοι, Ἰσμηνό-
 δωρός τε ὁ πᾶσι, ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ
 Μηδίας ὑπαρχ, καὶ Οροίτης, ὁ ἀρμένιος. ὁ μὲν
 οὐκ Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευστο γὰρ ὑπὸ ληστῶν
 παρὰ τὸν Κιθαριῶνα, ἐς Ελευσίνα οἶμα βαδίζων,
 ἔσπενέ τι, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχε, καὶ τὰ
 παῖδια τὰ νεογνά, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ
 ἑαυτῷ ἐπεμέμεφετο τῆς τολμῆς, ὅς Κιθαριῶνα ὑπερ-
 βάλλων, καὶ τὰ πρὸς τὰς Ελευθερὰς χωρία πανέρη-
 μα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, διοδεύων, δύο μό-
 νους οἰκέτας ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυ-
 σαῖς, καὶ κυμβία τέσσαρα μετ' ἑαυτοῦ ἔχων. ὁ δὲ Ἀρ-
 σάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Δί' ἐκ ἄσμενος τὴν
 ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρικόν, ἤχθετο, καὶ ἡρανάκτα πεζὸς
 βαδίζων, καὶ ἡξίς τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι.
 καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πηλῇ
 ἀμφοτέρῃ διαπαρέντες ὑπὸ θρακὸς πινυ-
 τας, ἐν τῇ ὅπῃ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδό-
 κην συμπολοῖ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς
 διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὔπεξορμήσας. ὑπο-
 σὰς δὲ ὁ θράξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, δόποσείε-
 ται τὸν Ἀρσάκα κοντόν. ἔτι δὲ ὑποθεῖς τὴν σά-

μισαν

rō etiam exponam vobis, quæ ipse vidi in via, quando
 huc descendebar. D I. Exponas licet, Crates, videris e-
 nim quada omninò risu dignu dicturus esse. C R. Tum
 alij multi nobiscum descendebant, tum verò inter ip-
 sos maximè nobiles, Ismenodorus ille dives, ex nostris,
 & Arsaces Medorū præfectus, & Orætes Armenius.
 Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat à latronibus
 circa Citharonem, quando Eleusinē, ut arbitror, pro-
 ficisciebatur) & gemebat, & vulnus in manibus præse-
 ferebat, liberos suos paruos, quos reliquerat itentidem
 vocando, sibiq; ipsi ob audaciam succensendo, qui cū
 Citharonē transisset, ac illa loca circa Eleutheras de-
 ferta, ac bellis vastata peragrasset, non amplius quàm
 duos seruos secum adduxisset, idq; etiam cū phialas
 quinq; aureas, et cymbia quatuor secum haberet. Ar-
 saces autem (senior enim iam erat, & per Iouem, pro
 Barbarico illo ritu, facie non adeò inhonesta aut con-
 temnenda) grauiter ferebat atq; indignabatur, quod
 pedibus incederet, volebatq; sibi equum suum adduci.
 Nam & equus unà cum eo mortuus fuerat, una plaga
 ambobus transfixis à Thracensi quodā scutato, in eo
 pralio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem
 fluium commissum fuerat. Nam Arsaces quidem
 infesto cursu in hostem ferebatur, longè, ut qui-
 dem ipse narrabat, ante alios euectus. Thrax au-
 tem expectato illo subsistens, ac scutum præ se te-
 nens, venientem Arsacis hastam excutiendo di-
 uertit, ipse autem submissa parumper sarissa sua, &

ρισαν, αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. Αντ. πῶς
 οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πωληγῇ τῷ το γενέσθαι; Κράτ.
 ῥᾶστα ὦ Αντίοφενες. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, εἰκοσάπη-
 χυῖά τινα χρόνον προβεβλημένον. ὁ θράξ δὲ, ἐ-
 πειδὶ ἡ τῇ πέλτῃ ἀπεκρῆσται τὴν προσβολὴν, καὶ
 παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δίεχε-
 ται τῇ σαρμάσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵπ-
 πον ὑπὸ τῷ σέρνον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφοδρότητι ἐ-
 αὐτὸν διαπείραντα. διελάνεταί δὲ καὶ ὁ Αρσάκης
 ἐς τὸν βυβῶνα διαμπὰξ, ἄχρῃς ὑπὸ τὴν πυγμῇ.
 ὁρᾷς, οἶόν τι ἐγμέτο, καὶ τῷ ἀνδρὶ, ἀλλὰ τῷ ἵππῳ
 μᾶλλον τὸ ἔργον, ἡγανάκτει δὲ ὁμῶς, ὁμότιμον ὦν
 τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίει ἵππευός κατιέναι. ὁ δὲ γε Οροί-
 σης οἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ πόδι, καὶ ἐδὲ ἐ-
 σέναι χαμαὶ, ἐκ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πά-
 ρχοσι δὲ αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὶ τὴν ἀ-
 ποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ὅτι τῶν ἀκανθῶν ἐ-
 πιβαίνοντες ἀκροποδητὴ, μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐ-
 πεί καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ ἐδὲ μιᾷ μηχαν-
 ῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλεις Θε. Ερμῆς ἀράμεν Θε.
 αὐτὸν, ἐχόμεσεν ἄχρι πρὸς τὸ προθμῆιον, ἐγὼ δὲ
 ἐγέλων. Αντ. καὶ γὰρ δὲ ὅτε κατήειν, ἐδὲ ἀνεμῖξα
 ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντας αὐ-
 τὰς, προσδραμὼν ὅτι τὸ προθμῆιον, προκατέλα-
 βον χώραν, ὡς αὐτὸν ὀπιτηδείως πλεύουσι. παρὰ τὸν

πλοῦν

equum & insidentem illum transuerberat. AN. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut uno ictu ambos transuerberaret? C. Facillimè Antist. Nam ille quidē cursu ferebatur, cōtum quendam viginti cubitalem praetentum habens, Thrax autem ubi pelta obiecta, plagam excussisset, et iam cuspidis ipsum praternecta esset, in genu procumbens excipit sarissa venientis impetū, ac equum sub pectus vulnerat, quo mox praefurore ac vehementia cursus seipsum transadigente, eadem hasta etiam Arfaces per inguina utrinque, ad nates usque penetrante, transoditur. Intelligis nimirum quo pacto acciderit, cum non viri, sed equi magis hoc opus fuerit. Veruntamen indignabatur ille, quod non ampliore honore, quàm cateri habebatur, volebatque eques descendere. Orætes autem, priuatus quispiam erat, atque admodum debilis pedibus, quippe qui neque stare humi, nedum incedere ullo modo poterat. Accidit autem hoc prorsum Medis omnibus, ut postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis, vix atque egrè incedant. Quamobrem, cum per seipsum humi deiectus iaceret, neque ullo prorsum pacto resurgere vellet, bonus ille Mercurius sublatum in se hominem, ad cymbam usque portauit, ego verò sequens ridebam. ANT. Et ego porrò quando huc descende-
bam, neque admiscui meipsum cateris, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, praecipui mihi locum, quo commodius nauigare. Inter

πλοῦ δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναυτίων. ἐγὼ
 δὲ μάλα ἐπερπόμεν ἐν αὐτοῖς. Διογ. σὺ μὲν ὦ Κρά-
 τῆς καὶ Ἀντίφειες, τοιῶτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων.
 ἔμοι δὲ Βλειψίας τε ὁ δλανσιγῆς, ὁ ἐκ Πειραίεας, καὶ
 Λάμπις ὁ ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὦν καὶ Δάμις ὁ πωλ-
 σιⓈ ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ
 τῷ πατρὶος ἐκ Φαρμάκων δόποθανῶν. ὁ δὲ Λάμ-
 πις δόποσφάξας ἑαυτὸν. ὁ δὲ Βλειψίας λιμῶ ἄθ-
 λιⓈ ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλα ὠχρὸς ἐς
 ὑπερβολῶν, καὶ λεπίος ἐς τὸ ἀκριδέστατον φαινό-
 μενⓈ. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδῶς, ἀνέκρινον ὃν τρέ-
 πον δόποθάνοι. εἶπα τῷ μὲν Δάμιδι ἀπρωμένῳ τὸν ἡ-
 ὄν, ἐκ ἀδίκῃ μὲν τοῖ ἔπαγες, ἐφίλω, ὑπὸ αὐτῶν, ὅς τά-
 λαντα ἔχων ὁμῶ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐννενη-
 κονταέτης ὢν, ὀκτωκαίδεκαέτη νεανίσκῳ τέτταρας
 ὀβολὸς παρείχες. σὺ δὲ ὦ ἀκαρνὰν, ἔσενε γὰρ κα-
 κῶνⓈ, τί αἰπᾶ τὴς ἄλλας, σῶν τὸν δὲ ἔ; ὅς τῃς
 μὲν πολέμιος ἔσθι πῶποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλο-
 κινδυνῶς ἡγωνίζεσθαι τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τῆς
 αἰσχρᾶς ἡδονῆς, ἐάλως ὁ γενναῖⓈ. ὁ μὲν γὰρ Βλε-
 ψίας αὐτὸς, ἑαυτῷ κατηγόρει φθιάσας, πολλῶν
 τῶν αἰσίων, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν
 προσήκασιν κληρονόμοις εἰς αἰετὶ βιώσεσθαι ὁ μάται-
 Ⓢ νομίζων. πολλῶν ἐμοί γε ἔτι τῶν τυχεύων πρῶ-
 λῶ παρέχον τότε στενόκτες. ἀλλ' ἔσθι μὲν ὅτι τῷ

σομῶ

nanigandum verò, alij quidem lachrymabantur, alij autem nauscebant, ego verò inter ipsos sedens admodum oblectabar. DIO. Tu quidem Crates, & tu Anzisthenes huiusmodi sortiti estis itineris comites. Mecum autem Blepsias ille fœnerator, ex Pirao, & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ductauerat, & Damis diues ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Damis quidem à puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem seipsum ingularat. Blepsias verò fame miser periisse dicebatur, & apparebat, sanè adhuc pallidus supra modum ac tenuis maximè. Ego verò quāquam antea noram, interrogabam tamen quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, non iniusta verò, inquam, passus es ab illo, qui talenta cum haberes concernata mille, ac ipse in deliciis viueres, annos 90. natus, adolescenti illi 18. annos nato, quatuor obolos suppeditabas. Tu verò Acarnan, (gemebat enim & ille) quid alios accusas, & non potius te ipsum? qui hostes quidē haud unquā perhorrueris, sed te ultro periculis offerēdo, ante alios in praliū descenderis; à turpi verò voluptate generosus ipse tu captus fueris. Nā Blepsias quidē ipse sese accusat, ob nimiam stultitiā, quod pecuniā videlicet custodierit heredibus nulla necessitudine sibi coniunctis, dum in perpetuum victurum esse vanius ipse se putat. Verū, mihi quidem non vulgarem voluptatem prabuerunt tunc lamentantes isti. Sed iam circa fauces sumus. Aspicere nos

σομίῳ ἔσμεν. ἀποβλέπειν χεῖρ, καὶ ἀποσκοπεῖν
 πόρρωθεν τὰς ἀφικνεμένους. βαβαὶ πολλοὶ γε καὶ
 ποικίλοι, καὶ πάντες διακρύοντες, πᾶσι τῶν νε-
 ογνῶν τέτων καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρα-
 κότες ὀδύρονται. τί τῷτο; ἄρα τὸ Φίλτρον αὐτὰς
 ἔχει τῷ βίῳ; τῷτον οὐκ ἔστιν ὑπεργηρῶν ἔρεσσι βέ-
 λομα. τί διακρύεις τηλικῶτα ἀποθανόντων; τί ἀγα-
 νακτεῖς ὃ βέλπισε, καὶ ταῦτα, γέρων ἀφιγμένῳ;
 ἦ καὶ βασιλεὺς ἦοδα; Πτω. ὁδισμῶς. Διογ. ἀλλὰ
 σατράπης; Πτω. ὁδὲ τῷτο. Διογ. ἄρα οὐκ ἐπὶ λῃ-
 τεί, εἴτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὸν τρυφῶν ἀπολιπόντα
 τεθάναι; Πτω. ὁδὲν τοιῶτον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐξεγόνειν
 ἀμφὶ τὰ ἐννεήκοντα. βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλὰ-
 μα καὶ ὁρμῆς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν,
 ἀτεκνὸς τε, καὶ παρορμητὴς χολὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέ-
 πων. Διογ. εἴτα τοιῶτα ὢν, ζῆν ἤθελες; Πτω.
 ναί. Ἡδὺ γὰρ ἔστι τὸ Φῶς, καὶ τὸ τεθάναι δεινὸν
 καὶ φευκτέον. Διογ. παραπαίεις ὃ γέρον, καὶ με-
 ρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεῶν, καὶ ταῦτα, ἡλικιώτης ὢν
 τῷ πορθημέως. τί οὐκ αἶψα λέγει πρὸς τῶν νέων, ὅ-
 ποτε οἱ τηλικῶτοι φιλόζυοι εἰσιν; ὅς ἐχρηῶ διώκειν
 τὸν θάνατον, ὡς τῶν ἐν τῷ γήρᾳ κακῶν φάρμα-
 κον; ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καὶ πῖς ἡμᾶς ὑπὸ δόλῳ
 ὡς ἀποδραστὴν βυλεύοντας, ὁρῶν πρὸς τὸ
 εὖ μιον εἰλκεμένους.

illuc oportet, atque à longè contemplari aduenientes. Papa, multi certè, & varij, omnesque lachrymantes, præter recens natos istos et infantes. Quin et etate nimia confecti illi lugent. Sed quid hoc? num philtro aliquo vita tenentur? Istum igitur decrepitum interrogare lubet, Quid ploras heus tu, tam prænecta etate mortuus? Quid indignaris bone vir, præsertim cùm senex huc adueneris? Eccubi rex fuisti? MENDICVS. Handquaquam. DIO. Verùm satrapa. M. Neque hoc. DI. Num igitur diues fuisti, ideoq; malè te habet, quod relictis multis deliciis ac voluptatibus mori coactus fueris? MEND. Nihil tale, sed annos quidè circiter nonaginta natus fui, vitam autem difficilem egi, arundine et linea victum quaritans, ultra modum egenus ac pauper, liberis carens, & præterea claudus quoque, & parum oculis videns. DIO. Et viuere cupiebas cùm talis esses? MEND. Certè quidem, dulcis enim erat lux, mori autem graue & horrendum. DI. Deliras, ô senex, & iuueniliter te geris erga necessitatem, & hoc, cùm sis aqualis portitoris huius. Proinde quid iam de adolescentibus dicamus, quando etiam decrepiti isti tantoperè viuere cupiunt? quos decebat ipsam mortem etiam confectari, tãquam remedium quoddam eorum malorum, quæ secum fert senectus? Sed abeamus iam, ne quis & nos suspicetur tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa fauces hinc nos oberrare viderit.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑ-

ΜΕΜΝΟΝΟΣ.

Εἰ σὺ μανίεις ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμέλι-
 σας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιά τὸν Ὀδυσσεά;
 καὶ πρῶτον ἔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἤκεμαν-
 τυσόμεν, ἔτε προσειπεῖν ἡξίωσας ἀνδρά συ-
 στρατιώτῃ, καὶ ἐταῖρον. ἀλλ' ὑπεροπικῶς μεγάλα
 βαίνων, παρῆλθες. Αἴα. εἰκότως ὦ Αἰάμεμνον. αὐ-
 τὸς γάρ μοι τῆς ~~μανίας~~ αἴτιον κατέστη, μόνον αὐτι-
 ξεταοὺς Ἰππὶ τοῖς ὄπλοις. Αἰαμ. ἡξίως δὲ ἀνα-
 ταγώνις εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάντων;
 Αἴα. ναί, τὰ γε τοιαῦτα. οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανο-
 πλία, τῷ ἀνεψιῷ γε ἔσκα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ
 ἀμείνους ὄντες, ἀπαείπατε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχω-
 ρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὃ δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολ-
 λάκις ἔσωσαι κινδυνεύοντα κατακεχέφθαι ὑπὸ
 τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἡξίως εἶναι, καὶ Ἰππότηδ' ἐϊότῃ
 ἔχειν τὰ ὄπλα. Αἰαμ. αἰτιῶ τοιγαροῦν ὦ γεν-
 ναῖε τί τὸ θέπν, ἢ δέον σοι τί τὴν κληρονομίαν τῶν ὄ-
 πλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρῃσαι, ἐς τὸ
 κρινὸν κατέθετο αὐτά. Αἴα. ἔκ. ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά;
 ὃς αὐτεποίηθη μόνον. Αἰαμ. συγγνώμη ὦ Αἴαν, εἰ
 αὐθροω ὦν, ὠρέχθῃ δ' ὀξυς ἡδίστα πρᾶγμα-
 τῷ, ὑπὲρ ἔ καὶ ἡμῶν ἕκαστῷ κινδυνεύειν ὑπο-

μένει

AIACIS ET AGA-
MEMNONIS.

S *Itu, dum furore correptus fuisti, Ajax, te ipsum interfecisti, nos autem cunctos etiam membris, ut putabas, detruncatis, deformasti, quid, quaeso, Ulysssem accusas? Ac paulò antè neque aspicere ipsum voluisti, cùm venisset huc vates consulturus, neque aliqui dignatus es virum commilitonem ac socium, sed superbe admodum ac grandi incedens gressu, prateriisti. AI. Meritò Agamemnon. Ille enim mihi furoris huius auctor extitit, ut qui solus mecum pro armis indicio contendere ausus fuerit. AI. An verò dignum censebas te, qui absq; aduersario, & absq; pulvere, ut dicitur, superares omnes? A. Quid ni? in tali utiq; causa. Nam armatura ea, cognationis quodam iure ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certè fuerit. Deinde vas ceteri, qui multò quàm ille præstatiores eratis, detrectatis certamen, & cõcessistis mihi certaminis præmia. Iste autem Laërta filius, quem ego non semel in summo periculo seruavi, cùm iam à Troianis propè concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. AI. Accusâ igitur ô generose Thetim, quæ cùm tibi debuisset, armorum successionem ac hereditatem, utpotè cognato, tradere, in medium allata posuit ea. A. Handquaquam, sed Ulysssem, ut qui solus sese mihi opposuerit. A. Ignoscendum ô Ajax est: si homo cùm esset, appetiuit gloriã, rem dulcissimam, cuius gratia etiam nostrũ quilibet obire pericula sustinet.*

μένει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ ταῦτα παρὰ Τρω-
σὶ δικασαῖς. Αἶα. οἶδ' αἰγὼν, ἥ τις με κατεδίκασεν,
ἀλλ' ἔθέμις λέγειν περὶ τῶν θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσ-
σεά μ' ἔχι μισεῖν ἐκ αὐτοῦ Διωμαίμεν, ὃ Αἰχμεινον,
ἔδ' εἰ αὐτῇ μοι Αἰθιῶτα τὸ Ἰππιάτῃσι.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ

ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

Ὅ μὲν ληστὴς ἔστω Σώστρατος, ἐς τὸν Πυριφλε-
γέγοντα ἐμβεβλήστω. ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χι-
μαίρας διασπαοθήτω. ὁ δ' ἐτύραννος, ὃ Ἐρμῆ,
παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποσταθῆς, ὑπὸ τῶν γυναικῶν κει-
ρέστω καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ. ὑμεῖς δ' ἐοὶ ἀγαθοὶ ἅπτε
κατὰ τάχ' ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακά-
ρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ
τὸν βίον. Σω. ἄκυσον ὢ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξαν
λέγαν. Μιν. νυνὶ ἀκῶσω αὐτοὺς. ἔγὰρ ἐξελέλεγχαί
ὢ Σώστρατε πονηρὸς ὢν, καὶ τοσέτης ἀπεκλονώς.
Σω. ἐλήλεγμαι μὲν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κελαοθή-
σομαι. Μιν. καὶ πάννυ, εἴ γε ἀποτίνειν τιλὴν ἀξίαν δίκαι-
ον. Σω. ὅμως ἀποκρίναί μοι ὢ Μίνως. Βραχὺ γάρ τι
ἐρήσομαι σε. Μιν. λέγε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ
τὰς ἄλλας διακρίνωμεν ἤδη. Σω. ὅποσα ἔπραττον ἐν
τῷ βίῳ, ^{ὑπὲρ} πότερα ἐκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωσά μοι
ὑπὸ

stinet precipue quando & vicit te postea, & hoc, Troianis ipsis indicibus. *AI.* Noni ego qua me damnarit, sed fas non est, de diis aliquid dicere. *Ulyss-*
sem igitur aliud quam odisse non possum, *Agamemnon*, non si ipsa mihi *Minerva* hoc imperet.

MINOIS ET SO- STRATI.

PREdo hic quidem *Sostratus*, in *Pyriphlegethontem* precipitetur, sacrilegus autem ille à *Chimera* discerpatur, Tyrannus verò iste, *Mer-*
curi, iuxta *Tityum* in longum extentus, arroden-
dum & ipse hepar prabeat vulturibus. Vos autem
boni ac probi abite quam celeriter in campum *Ely-*
*si-*um, in insulasque beatorum habitate, pro iis, quare-
Et ac iuste in vita fecistis. *SO.* Audi ô *Minos*,
num tibi iusta dicere videar. *MI.* An ego denuò
nunc audiam? an non conviçtus es *Sostrate*, quod ex
malus fueris, & tam multos occideris? *SO.* Convi-
çtus quidem fui, sed vide, num iuste ob id supplicio
afficiar. *MIN.* Atque admodum, si modò id ius-
tum est, pro merito quenque suo pœnam depende-
re. *SO.* Attamen responde mihi ô *Minos*. Breve
enim quiddam interrogabo te. *MI.* Dic, modò non
prolixè, quo deinceps & ceteros diiudicare possi-
mus. *SOTRA.* Quacunque in vita egi, utrum
volens ea feci, an ita à *Parcis* destinatum mihi
fuit?

ὑπὸ τῆς μοίρας; Μιν. ὑπὸ τῆς μοίρας δηλαδὴ. Σω.
 ἔκκειν καὶ οἱ ~~χρηστές~~ ^{πάντες} πάντες, καὶ οἱ ^{πολλοὶ} πονηροὶ δοκοῦντες
 ἡμεῖς, ἐκείνη ὑποηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν. Μιν.
 ναί, τῇ Κλωθῇ, ἥ ἐκάσῳ ἐπέταξε γεννηθῆναι πα-
 ρακτεῖα. Σω. οὐκ τις ἀναγκαδιεῖς ὑπὸ ἄλλης Φο-
 νεύσειεν πῖνα, καὶ δλωάμεν ^{αὐτὴν} ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βι-
 αζόμεν ^{αὐτὴν}, οἷον δῆμι ^{αὐτὴν} ἢ διορυφόρ ^{αὐτὴν}, ὁ μὲν δι-
 καστῇ πεποιθεῖς, ὁ δὲ τυραννῶ, τίνα αἰτιάσῃ τῷ Φό-
 νῳ; Μιν. δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τυραννον, ἐπεὶ
 καὶ δὲ τὸ ξίφος αὐτό. ὑποηρετεῖ γὰρ τὸ τοῦ ὄργανον ὃν
 πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρῶτως παραχόντι τὴν αἰτί-
 αν. Σω. εἴ γε ὡς Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαιψιλεύη τῷ
 παραδείγματι. καὶ δὲ τις δόποσειλαντ ^{αὐτὴν} τῷ δει-
 πῶντι, ἢ καὶ αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τί-
 νη χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργεσίῃ ἀναγκαστέον;
 Μιν. τὸν πέμψαντα ὡς Σώστρατε. διάκον ^{αὐτὴν} γὰρ ὁ κο-
 μίσας καὶ. Σω. ἐκκοῦ ὄραϊς, πῶς ἀδίκῃ ποιεῖς κο-
 λάζων ἡμᾶς ὑποηρετάς γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ
 προσέταττε, καὶ τῶν τιμῶν τὰς διακονησασμένους
 ἀλλοτριίοις ἀγαθοῖς; καὶ γὰρ δὴ ἐκείνο εἰπὲν ἔχει τις
 αὐτῷ, ὡς ἀντιλέγειν δλωατὸν καὶ, τοῖς μετὰ πάσης ἀ-
 νάγκης προσεταγμένοις. Μιν. ὡς Σώστρατε πολλὰ
 ἰδοῖς αὐτῷ καὶ ἄλλα καὶ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκρι-
 βῶς ἐξετάζῃς. πολλὰ ἄλλα σὺ τῷ δόπολαύσεις τῆς
 ἐπερω-

fuit? *MI.* A Parca scilicet. *S.* Proinde & boni pariter omnes, et nos, qui mali videmur, eadem agimus, dum illi obsecundamus. *MI.* Ita profecto, Clotho videlicet illi parentes, quæ unicuique iniungit, cum primum natus est, quæ agenda ipsi sunt. *S.* Si quis igitur vi compulsa ab alio, occiderit aliquem, cum non possit illi contradicere, à quo compescitur, ut, verbi gratia, si carnis ex, aut satelles quispiam, alter iudici parendo, alter tyranno, quænam cadis istius reum ages? *MI.* Quem aliū, nisi iudicem aut tyrannū? Quoniam neque ipsum gladium accusare possumus, subseruit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus illius, qui primo causam hanc præbuit. *S.* Rectè sanè ô Minos, laudo quod hac etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat ipse aurum vel argentum afferens, utri nam ea gratia haberi debet, aut utri beneficium hoc acceptum referendum est? *MI.* Ei qui misit, *Sostr.* nam ille qui attulit, minister tantum fuit. *SO.* Vides ne igitur, quam iniusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperavit, & rursum, dum honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispensatores quosdam sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquam poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in iis, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata fuere. *MI.* Multa, ô Sostrate, & alia videas licet, minimè secundum rationem fieri, si diligenter expendas. Veruntamen tu ex
bac

ἐπερωτήσεως. διότι ἔλθῃς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφίης
 τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέ-
 τι κελαζέσθω. ὅρα δὲ, μὴ καὶ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἐ-
 ρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξης.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ Η ΝΕ- ΚΤΟΜΑΝΤΕΙΑ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

Ω χαῖρε μέλαθρον, πόρτα δ' ἐστίας ἐμῆς. ὡς
 ἄσμενός σ' ἐσείδον, ἐς φάτο μολών. Φιλω. ἔ Μέν-
 νιπποῦ ἔτος ἐστίν ὁ κύων; ἔμενοιῦ ἄλλο, εἰ μὴ ἐ-
 γὼ παραβλέπω Μενίππου ὄλγος, τί δ' αὐτῷ βέ-
 λεται τὸ ἀλλόκοτον τῶ χήματι, πῖλ καὶ λύ-
 ρα καὶ λεοντῇ; περσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε ὦ
 Μένιππε. καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολλὴ γάρ χρόνον
 ἔπέφηνας ἐν τῇ πόλει. Μέν. Ἡκω νεκρῶν κευθμοῖ-
 να, καὶ σκοτὲς πύλας Λιπῶν, ἐν αἵσθης χωρὶς ὥκ-
 σαι θέω. Φιλω. Ἡρόκλης. ἐλελήθει Μένιππο ἡ-
 μάς ἀποθανῶν, κατ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;
 Μέν. ἔκ. ἄλλ' ἐτ' ἐμπνοιῦ αἵσθης μ' ἐδέξατο. Φιλ.
 τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καμνῆς καὶ παραδόξου ταύτης
 ἀποδημίας; Μέν. νεότης μ' ἐπώηρε, καὶ θράσος
 τῶ νῦν πλέον. Φιλ. πῶσιν μακάρε τραγωδῶν,
 καὶ λέγε ἔτωσί πως ἀπαλῶς, καταβαῖς ἀπὸ τῶν
 ἱαμβεί-

hac quaestione hoc boni consequeris, quandoquidem non prado solum, verum etiam Sophista quidam esse videris. Solue ipsum Mercuri, neue deinceps amplius puniatur. Caterum illud vide, ne & catervos manes similia interrogare doceas.

MENIPPVS SEV NECYOMANTIA.

MENIPPVS, PHI-
LONIDES.

*S*alue atrium, domusque vestibulum mea, vnde te lubens aspicio luci redditus. PHILO. Num hic Menippus est canis ille? Non hercle alius, nisi ego forte ad Menippos omnes hallucinor. At quid sibi vult habitus huius insolentia, clava, & lyra, et leonis exuviae? Adeundus tamen est. Salve Menippe, unde nobis aduenisti? diu est quod te in urbe non vidimus. MENIP. Adsum reuersus mortuorum e latibulis Foribusque tristium tenebrarum nigris, Manes ubi inferni manent superis procul. PHILO. O Hercules clam nobis Menippus vitam functus est, renixitque denuo. MENIP. Non, sed me adhuc vinum recepit Tartarus. PHILO. Quenam caussa tibi fuit noua huius atque incredibilis via? MENIP. Inuenta me incitauit, atque audacia, quam pro inuenta, haud paululum impotentior. PHILO. Siste o beate, Tragica & ab Iambis

ἱαμβείων. τίς ἡ σολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδεί-
 ησεν; ἄλλως γὰρ ἔχῃ δειῖά τις, ἔδ᾽ ἐκ ἀσπασίᾳ ἢ ὁ-
 δός. Μέν. ὦ φιλότις, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς αἶδαο,
 ψυχῇ χρησόμενον θηβαίᾳ Τειρεσίαιο. Φι. ἔτ᾽, ἀλλ'
 ἢ παραπαίεις. ἔ γάρ αὖ ἔτ᾽ ὡς ἐμμέτρως ἐρράψωδός
 πρὸς ἀνδρας φίλος. Μέν. μὴ θάυμαστος ὡς ἐταῖρε. νε-
 ωστὶ γάρ Εὐρυπίδην καὶ Ομήρω συγχρόμενον, ἔκ οἱδ'
 ὅπως ἀνεπλήστω τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ
 μέτρα ἴππὶ τὸ σῆμα ἔρχεται. ἀπὲρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ
 ἔπ᾽ ἐρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιῶσιν ἐν τῇ πόλει; Φι. καινὸν ἔ-
 δέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τῆς ἀρπάξεσιν, ἴππορ κῆσι, τοκο-
 γλυφῆσιν, ὄβολοις τε, Μέν. ἄθλιοι καὶ κακοδαί-
 μονες. ἔ γάρ ἴσασιν, οἷα ἐναγχοῦ κεκῦρωται παρὰ
 τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κα-
 τὰ τῶν πλεονεξίων, ἀ μὰ τὸν κέρβερον, ἔδ᾽ ἐμὴ μεχα-
 νὴ τῆς διαφυγεῖν αὐτῆς. Φι. τί Φῆς; δεδλοκλαί τι νεώ-
 τερον τοῖς κάτω πρὸς τῶν ἐνθάδε; Μέν. νῆ Δία καὶ πολ-
 λά, ἀλλ' ἔθ' ἐμὴς ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, ἔ-
 δ᾽ ἐκ τὰ δὲ πόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γρά-
 ψεται γραφῇ ἀσεβείας ἴππὶ τῆς ῥαδιμαίνου. Φι.
 μηδαμῶς ὦ Μένιππε πρὸς τῆς Διός, μὴ φθονήσης
 τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾷν ἐ-
 ρεῖς πᾶσι ἄλλα, καὶ πρὸς μεμνημένον. Μέν. χαλεπὸν
 μὲν ἴππὶ τὰ πῆεις τῆς πίτταγμα, καὶ ἔ πάντῃ ἀσφαλές.
 πολλὴν ἀλλὰ σὲ γε ἕνεκα τολμητίον. ἔδοξε δὲ τῆς
 πλεονεξίας

hic descendens, sic potius simpliciter eloquere, quam hac vestis, qua causa tibi itineris inferni fuit, cum aliqui neque iucunda, neque delectabilis sit via? MENIP. Res, dilecte gravis me infernas egit ad umbras, Consularem manes ut vatis Tiresiai. PHILON. Ille. atqui deliras, aliqui non hoc pacto caneres apud amicos consarcinatis versibus. MENIP. Ne mireris, amice, nuper enim cum Euripide atque Homero versatus, nescio quo facto versibus sic impletus sum, ut numeri mihi in os sua sponte confluant. Verum dic mihi quo pacto res humana hic se habent in terris? & quid nam in urbe agitur? PHILON. Nihil novi. Sed quemadmodum prius actitabant, rapiunt, peierant, foenerantur, usuras colligunt. MENIP. O miseri atque infelices. Nesciunt enim, qualia de nostris rebus nuper apud inferos decreta sunt, qualesque sorte iacti sunt in diuites istos calculi, quos per Cerberum nullo pacto poterunt effugere. PHILON. Quid ais? Novi ne aliquid apud inferos nostris de rebus decretum est? MENIP. Per Iouem, & quidem multa, verum prodere non licet, neque arcana quae sunt, reuelare, ne quis forte nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. PHILON. Nequaquam o Menippe, per Iouem, ne inuideas sermones amico. Nam apud hominem tacendi ignarum, & initiatum praeerea sacris edisseres. MENIP. Dura profecto inhes, & nentiquam tuta, verum tua gratia tamen audendum

πλεισίς τε τῆς καὶ πολυχρημάτης, καὶ τὸ χρυσίου
 κατάκλησον, ὥσπερ τὴν Δανάην φυλάττοντας. Φι.
 μὴ πρότερον εἴπῃς ὧς γὰρ δὲ δαδωγμένα, πρὶν ἐκεί-
 να διελθεῖν, ἀμάλις αὐτῇ δέως ἀκασαίμῃς, ἥτις
 αἰτία σοι τὸ καθόδ' ἐγνέτο, τίς δὲ ὁ τὸ πορείας ἡγεμών.
 εἴθ' ἐξῆς ἄτε εἶδες, ἄτε ἤκασας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ
 δὴ Φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τῶν ἀξίων θεῶν ἢ ἀπο-
 ῆς παραλιπεῖν. Μέν. ὑπεργηγῆτον καὶ ταῦτά σοι. τί
 γὰρ αὐτὸ καὶ πάροις τις, ὅποτε Φίλῳ ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ
 δὴ πρῶτά σοι δίδειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν
 ὀρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν
 ἐν παισὶν ἔω, ἀκῶν Ομήρου καὶ Ησιόδου πολέμους καὶ
 στασεις διηγυμένων, καὶ μόνον τῶν ἡμετέρων, ἀλλὰ καὶ
 αὐτῶν ἡδὴ τῶν θεῶν, ἐπὶ δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν καὶ
 βίας καὶ ἀρπαγὰς καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελά-
 σεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγέμευ εἶ-
 ναι καλὰ, καὶ ἐπαρέργως ἐκινέμευ πρὸς αὐτά. ἐ-
 πεί δὲ εἰς ἀνδρας τελεῖν ἡρξάμευ, πάλιν αὐτὸ ἐν ταῦ-
 τα ἤκον τῶν νόμων τὰναντία ταῖς ποιηταῖς κελευόν-
 των, μήτε μοιχεύειν, μήτε στασιάζειν, μήτε ἀρπάζειν.
 ἐν μεγάλῃ οὐκ καθεστήκειν ἀμφισβολία, καὶ εἰδὼς
 ὅτι χρῆσάμευ ἐμαυτῷ. ἔτε γὰρ τὰς θεὰς αὐτὸς ποτε ἡ-
 γέμευ μοιχεύσαι, καὶ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, οὐ
 μὴ ὡς περὶ καλῶν ἔργων ἐγίνωσκον, ἔτ' αὐτὰς νομο-
 θέτας τὰναντία τέτοις παραγνέειν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν

ὑπε-

dum est. Decretum est ergo, diuites istos ac pecuniosos aurum tanquam Danaen seruantes abstrusum. PHILON. Ne prius, ô beate, quæ sunt decreta dixeris, quàm ea percurras omnia, quæ abs te audire libentissimè velim. Quæ videlicet descensus causa fuerit, quis itineris dux, deinde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, cum res pulchras videndi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omninò prætermisisse. MENIP. Parendum etiam in his tibi est. Nam quid facias, urgente amico? Ac primum sanè tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur, cum adhuc puer essem, audiremque Homerum atque Hesiodum, seditiones ac bella canentes, non semideorum modò, sed & ipsorum etiam Deorum, adhuc verò & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionem, & fratrum, sororum nuptias, hæc mehercule omnia bona pulchraque putabam, & studiosè erga ea afficiebar. Postquam verò in virilem iam ætatem peruenirem, hic leges rursus iubentes audio Poëtis adprimè contrarias, neq; videlicet adulteria committere, neque seditiones mouere, neque rapinas exercere. Hic igitur hæsitabundus constitui, incertus omninò quo me pacto gererem. Neq; enim Deos unquam putavi machaturos, aut seditiones inuicem fuisse moturos, nisi de his rebus perinde ac bonis indicassent. Neq; rursus legumlatores his aduersa iussuros, nisi id conducere

ὑπελάμβανον, ἕως δὲ διηπόρου, ἔδοξε μοι ἐλθόν-
 ται παρὰ τῶν καλεσμένων τέττας φιλοσόφους, ἐγχαίρει-
 σαι τε ἑμαυτὸν καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρησθῆναι μοι, ὅτι βύ-
 λονται, ἔτινα ὁδὸν ἀπλάνην καὶ βεβαίαν ὑποδείξαι τῷ
 βίῳ. ταῦτά μιν δὴ φρονῶν προσήλθην αὐτοῖς, ἐλελήθην
 δ' ἑμαυτὸν ἐς αὐτό, φασί, τὸ πῦρ ἐκ τῶν καπνῶν δια-
 ζόμενος. παρὰ γάρ δὴ τέτοις μάλιστ' εὐρυσκον ἴππ-
 σκοπῶν τὴν ἀγνοίαν καὶ τὴν ἀπορίαν παλίστα, ὥστε
 μοι τάχιστα χρυσοῦν ἀπέδδξαν ἔπει τὸν τῶν ἰδιωτῶν
 βίον. ἀμέλει, ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδέως, καὶ
 μόνον τῶν ἐκ παντὸς μελίναι, τῶν γὰρ εἶναι τὸ δαι-
 μον. ὁ δὲ τις ἑμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν,
 καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ῥυπῶντά καὶ αὐχμῶντά,
 καὶ πᾶσι δυσχερεσιῦντά, καὶ λοιδορούμενον, συνεχῆς
 ἱππύρραψιδῶν τὰ πάνθημα ἐκείνα τῷ Ησίοδῳ περὶ
 τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρῶτά, καὶ τὴν ἱππὶ τὸ ἄκρον ἀ-
 νάβασιν. ἀλλ' οὐ κατὰ φρονεῖν χρημάτων παρεκε-
 λεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἶεσθαι τὴν κτήσιν αὐτῶν. ὁ δὲ τις
 αὐτὸν πάλιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλεοναυτὸν ἀπεφαί-
 νει. πῶς μὲν γάρ τῷ κόσμῳ τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέ-
 ας καὶ ἀσώματα καὶ ἀτόμους καὶ κενὰ, καὶ τοιούτων τινα ὀχ-
 λον ὀνομάτων ὅσι μέραι παρ' αὐτῶν ἀκέρων ἐναντίων,
 καὶ τὸ πάντων δυνάμεων ἀποπῶντατον, ὅτι πῶς τῶν ἐναντι-
 ῶντων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ
 πιθανὰς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ θερμοῦν τὸ
 αὐτὸ

existimarent. Quoniam igitur in dubio eram, visum est mihi Philosophos istos adire, atque his me in manus dedere, rogareque uti me, utcunque liberet, uterentur, vitæque viam aliquam simplicem ac certam ostenderent. Hæc igitur mecum reputans ad eos venio, imprudens profectò, quod me ex fumo (ut aiunt) in flammam conicerem. Apud hos enim maxime diligenter observans summam reperi ignorantiam, omniaque magis incerta, adeò ut præ his ilico mihi vel idiotarum vitæ iam aurea videretur. Alius etenim soli me inquit voluptati studere, atque ad eum scopum uniuersum vitæ cursum dirigere. In eo ipsam sitam esse felicitatem. Alius rursus omnino laborare, corpusque fæti, vigiliis, ac squalore subigere, misere semper adfectum, contumeliisque obnoxium assidue, Hæsiædi sedulo inculcans celebria illa de virtute carmina, & sudorem videlicet, & acclinem in verticem montis ascensum. Alius contemnere iubet pecunias, earumque possessionem indifferentem putare. Alius contra bonas ipsas etiam diuitias esse pronunciat. De mundo verò quod dicam? de quo ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quandam repugnantium inuicem nominum turbam indies audiebam, & quod absurdorum omnium maxime fuit absurdissimum, de contrariis unusquisque cum diceret, inuincibiles admodum & probabiles sermones adferbat, ut nec ei qui calidum,

αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μή τι ῥῶ ψυχρὸν, ἀντιλέξαν-
 χεν, καὶ ταῦτα εἰδοῦσα σαφῶς, ὥς ἐκ αὐτοῦ φερμὸν τι
 εἶη καὶ ψυχρὸν ἐν ταύτῳ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν ἐπαχον
 τοῖς νυστάζουσι τέτοις ὁμοίον, ἄρτι μὲν, ὀπιπνεύων, ἄρτι
 δὲ, ἀνανεύων ἐμπαλιν. εἴ τι δὲ πολλῶν τέτε ἐκείνων ἀπι-
 πώτερον, τὰς γὰρ αὐτὰς τέτας ὄρσοπον ὀπιπτηρῶν,
 ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ὀπιπτηδεύοντας. τὰς
 ζουῶν κατὰ φρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, ἐώρων
 ἀπὲρ ἐχομένης αὐτῶν, καὶ πάλιν ἰσχυρὰ διαφερομέ-
 νης, καὶ ὀπιπτι μιᾷ παμδεύοντας, καὶ πάντα ἐνεκα τέτων
 ὑπομένοντας. τὰς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένης,
 αὐτῆς ἐνεκα πάντα ἐπιπτηδεύουσας. ἡδονῆς τε αὐτὴν
 ἀπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προ-
 σσηρτημένης. σφαλεῖς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος,
 εἰ μᾶλλον ἐδυχεράμνον, ἥρεμα παραμυθόμενος ἐ-
 μαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν καὶ σοφῶν, καὶ σοφόδρα ὀπιπ-
 πνέσει διαβεβοημένων ἀνόητός τίς εἰμι, καὶ πάλη τις
 εἰς ἀγνοῶν πειρήρχομαι. καὶ μοί ποτε διαγρυπνοῦπι
 τέτων ἐνεκα, ἐδύοξεν εἰς βαθυλῶνα ἐλθόντα, διη-
 θλῶν αἰλινῶν τῶν μάγων, τῶν ζωροάστρων μαθητῶν καὶ
 διαδόχων. ἤκουον δὲ αὐτὰς ἐπαυδαῖς τε καὶ τελετῆς
 πιν ἀνοίγειν τε τῆς ἀδης τὰς πύλας, καὶ κατὰγειν ὅν
 αὐτῶν βέλωνται ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐτοῖς ἀναπέμ-
 πειν. ἄριστον οὖν ἡ γέμνω εἶναι, παρά τινος τέτων
 διαπραξάμενον τὴν κατὰβασιν, ἐλθόντα παρὰ τῆς

*dum, nec ei qui frigidum idem prorsus esse contendere-
rent, contra quicquam hiscere potuerim, atque id,
cum tamen manifestè cognoscerem fieri nūquam pos-
se, ut eadem res calida simul frigidaque sit. Prorsum
igitur tale quiddam mihi accidebat, quale solet dor-
mitantibus, ut interdum capite annuerem, interdum
contra abnuerem. Præterea quod multò erat istis ab-
surdius, vitam eorum diligenter observans, comperi
eam cum ipsorum verbis præceptisq, summoperè pu-
gnare. Eos enim qui spernendā censebant pecuniam,
avidissimè cōspexi colligendis divitiis inhiare, de fœ-
nore litigantes, pro mercede docentes, omnia denique
nummorum gratia tolerātes. Ii verò qui gloriam ver-
bis aspernabantur, omnem vitæ suæ rationem in glo-
riam referebant. Voluptatem rursus omnes sermò pa-
lam incessebant, clanculum verò ad eam solam li-
benter confluebant. Ergo hac quoque spe frustratus,
magis adhuc agrè molestèque tuli. Aliquantulum
tamen inde memet consolabar, quod unā cum multis
& sapientibus & celeberrimis inspiensq, essem, atque
verè adhuc ignarus oberrare. Peruigilanti mihi tan-
dem, atque hisce de rebus mecum cogitanti, venit in-
mentem, ut Babylonem profectus, magorū aliquem
ex Zoroastri discipulis ac successoribus convenirem.
Audieram siquidē eos inferni portas carminibus qui-
busdam ac mysteriis aperire, & quem libuerit, illuc
tuto deducere, ac rursus inde reducere. Optimè ergo
me facturū putavi, si cum horum quopiā de descensu*

ρεσίαν τὸν βιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἃ τε μάντιας
 καὶ σοφῶς, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίβλος, καὶ ἐν αὐτῇ ἔλοιτο
 ὁ φρονῶν, καὶ δὴ ἀναπηδήσας ὡς εἶχον τάχως, ἔτει-
 νον ὅττι βαβυλωνίων. ἐλθὼν δὲ, συγγίνομαί ἱναι
 τῶν χαλδαίων σοφῶ ἀνδρὶ καὶ θεασασίῳ τῷ τέχνῳ,
 πολιῶ μὲν τῷ κόμῳ, γήμων δὲ μάλα σεμνὸν κατῆ-
 μένω, τῆνομα δὲ ἰὺ αὐτῷ μεθροβαρζάνης. δεηθεὶς
 δὲ καὶ καδικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅ-
 τω βέλοιτο μοιδῶ καθηγήσασθαι μοι τῆς οὐδῆ. πα-
 ραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ, πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα κατῆ-
 εἶχον ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμενος ἔλκε, κατὰ γινώ-
 σκει τὸν Ὀφράτιον, ἔωθεν προσωνατέλλοντα τὸν ἡ-
 λιον, ῥῆσιν ἵνα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς ἔσφοδρα κα-
 τήκων. ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύ-
 κων, ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσάφες ἐφθέγγετο, πάλιν ἀλλή-
 ῳ κει γέ πινας ὅττι καλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν
 τῷ ἐπαυθὲν τρεῖς αὖ με πρὸς τὸ πρῶτον ἀποπύ-
 σας, ἐπανήκει πάλιν, ἔδεναι τῶν ἀπάντων προσβλέ-
 πων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα,
 καὶ μελικρατὸν, καὶ τὸ τῆς χοάσσης ὕδωρ. εὐνὴ δὲ ὑπαί-
 θετος ὅττι τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ ἄλλος εἶχε τῆς προδια-
 τήσεως περὶ μέσας νύκτας ὅττι τὸν τίχητα ποταμὸν
 ἀγαγὼν, ἐκάθηρέ τι με καὶ ἀπέμαξε, καὶ περὶ ἡγνισε
 δαδί καὶ σκύλλη, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τῷ ἐπαυ-
 θὲν ἐκείνῳ ὑποταγοῦσας. εἶτα ὅλον με καλῶμα-
 γεύσας,

*paciscens, Tiresiam Bœotium consulerem, ab eo-
que perdiscerem (quippe qui vates fuerit, & sapiens)
que vita sit optima, quamque sapientissimus quis-
que potissimum elegerit. Ac statim quidem exili-
ens quam poteram celerrimè Babylonem recta
contendi. Quo cum venio, diuersor apud Chaldo-
rum quendam hominem certè sapientem, atque ar-
te mirabilem, coma quidem canum, admodum-
que promissa barba venerabilem, nomen autem illi
fuit Mithrobarzanes. Orans igitur obsecrans-
que vix exoravi, ut quauis mercede vellet, in illam
me viam deduceret. Suscipiens verò me vir pri-
mum quidem dies nouem ac viginti cum luna simul
incipiens abluit ad Euphratem, manè solem Orien-
tem versus perducens, ac sermonem quempiam
longum musitans, quem non admodum exaudie-
bam: Nam (quod in certamine pracones inepti so-
lent) volubile quiddam atque incertum profere-
bat, nisi quod quosdam visus est inuocare demo-
nes. Post illam igitur incantationem ter mihi in-
vultum spuens rediit rursus, oculos nusquam in
obuium quendam deflectens. Et cibus quidem nobis
glandes erant, potus autem lac atque mulsum, &
Choaspi lympa, lectus verò in herba sub dio fuit. As-
postquam iam preparati satis hac dieta sumus, medio
noctis silentio ad Tigretem me flumiñ ducens, purga-
uit simul atque absterfit, faceque lustrauit ac squilla,
tum pluribus iidem aliis, & magicū simul illud car-*

γεύσας, καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν
 Φαντασμάτων, ἐπανάγχε τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀ-
 ναποδίζοντα. καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦτι εἶχομεν. αὐ-
 τὸς μὲν οὐκ μαγικῶς πιν' ἐδύσολον, τὰ πολλὰ εἰσι-
 κῆαν τῇ μηδικῇ. ἐμὲ δὲ τῆτοις Φέρων ἐνεσκεύασε
 τῷ πύλῳ καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέειπε τῇ λύρῃ, καὶ παρεκε-
 λεύσατο, ἵνα τις ἔρηταί με τῆνομα, Μένιππον μὲν μὴ
 λέγειν, Ἡρακλέα δὲ ἢ Οδυσσεά ἢ Ορφέα. Φι. ὡς δὴ
 τί τῆτο ὧ Μένιππος; καὶ σιωπῇ μὲν αἰτίαν ἔτε τῆ
 σχήματος, ἔτε τῶν ὀνομάτων. Μὲ. καὶ μὲν πρὸ δηλόν
 γε τῆτο, καὶ ἔκ παντελῶς δότορρητον. ἐπεὶ καὶ ἔτοι
 πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ἄδ' ἀκατεληλύθησαν, ἡγεῖτο, εἰ
 με ἀπὸ κάσθεν αὐτοῖς, ῥαδίως αὖ τὴν τῆ Αἰακῆ Φρυ-
 γαν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε σιωπῇ
 τερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τῆ
 σχήματος. ἤδη δ' οὐκ ὑπέφαινε ἡμέρα, καὶ κα-
 τεληόντες ὑπὲρ τὸν πτολῆμον, πρὶ ἀναγωγῇ ἐγινό-
 μεθα. παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ
 μελίκρατα, καὶ ἄλλα ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα.
 ἐμβαλόμενοι οὐκ ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα, ἔτι
 δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δρό-
 κρυ χέοντες. καὶ μέχρι μὲν πινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ
 πτολῳ. εἶτα δ' ἐσπελεύσαμεν ἐς τὸ ἑλθόν καὶ τὴν
 λίμνην, ἐς ἣν ὁ δὲ φράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες
 δὲ καὶ πάντῳ, ἀφικνήμεθα ἐς τὴν χωρίον ἑρημον καὶ ὑ-
 λωδῆς, καὶ ἀνῆλιον. ἐς ὃ δόποδιάντες, ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθρο-
 βαρζάνης

men submurmurans, dein totum me iam incantans, ac ne à spectris laderer, circumiens, reducit domum, ita ut eram, reciprocantem. ac reliqua notis parte navigationi nos preparauimus. Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum vesti ut plurimum similem, ac me quidem his qua vides, ornauit, claua videlicet, leonis exuvias, atque insuper lyra. Iussit praterea ut nomen si quis me roget, Menippum quidem ne dicerem, sed Herculem, aut Ulysssem, aut Orpheum. PHILON. Quid ita ô Menippe? neque enim causam aut habitum, aut nominis intelligo. MENIP. Atqui perspicuum id quidem est, ac neutiquam arcanum. Posteaquam enim isti ante nos ad inferos olim vini descenderunt, putauit, si me his aßimularet, fore ut facilius Eaci custodias fallerem, atque nullo prohibente transirem, utpote notior tragico admodum illo cultu emissus. Iam igitur dies apparuit, cum nos ad flumen ingressi in recessum incumbimus. parata siquidem ab illo fuerant, cymba, sacrificia, mulsæ, & in id mysterium denique quibuscunq, opus erat. Imponentes ergo omnia preparata, ita iam & ipsi ingredimur tristes, lachrymisq, implemur obortis. Atque aliquantisper quidem in fluuio ferimur, deinde in fluam delati sumus, ac lacû quendam, in quem Euphrates conditur. Tum hoc quoq, transmissio, in regionem quandam peruenimus solam, syluosam atq, opacam, in quam descendentes (praibat verò Mithro-

barza-

βαρζάνης βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφά-
 ξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπίεσαμεν. ὁ δὲ
 μάγῳ ἐν τούτῳ δαῖδα καιομένῳ ἔχων, ἐκ ἑτ' ἡ-
 ρεμία τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δὲ ὡς οἷός τε ἰὺ ἀνα-
 κραγὼν, δαίμονάς τε ὁμῶς πάντας ὀπιβοᾷτο, καὶ ποι-
 νὰς καὶ ἐριννύας, καὶ νυχίαν ἑκάτλην καὶ αἰπὴν ἑλὲ Περσε-
 φόνειαν, παραμινύς ἅμα βαρβαρικὰ ἴνα καὶ ἄση-
 μα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα. εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεί-
 να ἐσπλεύειτο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς τῷ δαΐῳ ἀνερρή-
 γνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τῷ κερβέρῳ πύργωθεν ἡκέετο, καὶ τὸ
 πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἰὺ καὶ σκυθρωπὸν. ἔδωκεν δ'
 ὑπὲρ ἐνερθεν ἀναξ ἐνέρων αἰδωνεύς. κατεφαίνετο γάρ
 ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ πυρρὸς φλεγέθων, καὶ τῷ
 Πλῦτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὁμῶς διὰ τῶ
 χάσματ' ὅσον, τὸν μὲν Ραδάμανθυς εὐρομεν τεθνεῶτα
 μικρῷ δαῖν ὑπὸ τῶ δέκῃ. ὁ δὲ κέρβερος ὑλάκτησε μέν-
 τοι, καὶ παρεκίνησε. ταχὺ δὲ μετὰ κρέσαντος τῷ λύραν,
 παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τῶ μέλῃ. ἐπεὶ ὅμως τ'
 λίμνην ἤλθομεν, μικρὰ μὲν εἶδ' ἐπραγμάτημεν. ἰὺ γάρ
 ἤδη πλεῖστες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνὰ πλεων.
 τραυματῖαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλ' ὅσον,
 δὲ τ' καφαλῷ, ὁ δὲ ἄλλος ἡ σωπετρεμμένος. ἐμοὶ δο-
 κεῖν ἐκ ἱνὸς πόλεμος παρόντες. ὁμῶς δὲ οὖν ὁ βέλῃ-
 στος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντὴν, οἰηθεὶς μετὰ τὸν ἥρα-
 κλέα εἶναι ἐσεδέξατό με καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος,

καὶ

barzanes) & puteum effodimus, & oues ingulamus,
& foueam sanguine conspergimus. At magus in-
terim accensam facem tenens, haud amplius iam
summisso murmure, sed voce quam poterat ma-
xima clamitans, demones simul omnes conuo-
cat, Pœnas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, ex-
celsamque Proserpinam, simulque polysyllaba qua-
dam nomina barbara atque ignota commiscet. Sta-
tim ergo tremere omnia, & rimas ex carmine so-
lum ducere, ac procul Cerberi latratus audiri,
& iam res planè tristis fuit ac mœsta. Umbrarum
at timuit rex imis sedibus Orcus. Ac protinus
quidem inferorum patebant pleraque, lacus, Py-
riphlegethon, ac Plutonis regia. Tum per illum
descendentes hiatum, Rhadamanthum propemo-
dum metu reperimus extinctum. At Cerberus
primum quidem latrabat, commouitque sese. Ac
cùm ego lyram celerrimè correptam pulsassem, can-
tu statim sopitus, obdormiuit: deinde posteaquam
ad lacum venimus, tranare ferè non licuit. Iam
enim onustum erat nauigium, & eiulatu certè
plenum. Vulnerati quippe in eo nauigabant om-
nes, hic femur, ille caput, alius alio quopiam mem-
bro luxatus, usqueadeò, ut multi certè ex bello
quopiam adesse viderentur. At optimus Charon,
cùm leonis videret exuias, esse me ratus Her-
culem, recepit, transque vexit libens, tum exe-
untibus

καὶ ἀποβάσι διεσήμεαινε τ' ἀτραπὸν. ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ
 σκοτῷ προήει μὲν ὁ μιθροβαρζάνης, εἰπίμην δ' ἐγὼ
 καλὸπιν ἐχόμενος αὐτῷ, ἕως πρὸς λεῖμῶνα μέγιστον
 ἀφικνέμεθα τῷ ἀσφοδέλῳ καλῷ φύλον, ἔνθα δὴ πε-
 ριεπέτηλο ἡμᾶς λείριγῆαι τ' νεκρῶν αἰσκαί. καὶ ὀλί-
 γον δὲ περιόοντες, παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τῷ Μίνῳ δι-
 καστήριον. ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ὅππῃ θρόνον πινὸς ὑψηλῷ
 καθήμενος. παρῆσθήκεισαν δὲ αὐτῷ ποινὰ καὶ ἀλάστορες,
 καὶ ἐριννύες. ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοὶ ἴνες ἐφεξῆς
 αἰλύσι μακρᾷ δεδεμένοι. ἐλέγοντο. ἥ εἶναι μοιχοὶ καὶ
 πορνοβοσκοί, ἥ τελευτᾶν, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνῃ, καὶ
 τοῖς τοῖς ὁμιλεῖς τῶν πάντων κυκάνων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς
 δὲ οὔτε πλεῖστοι καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὠχροί, καὶ
 προγαστροί, καὶ ποδαγροί, κλοιοὶν ἕκαστος αὐτῶν καὶ κῆ-
 ρακα διτάλαντον ὀπικείμενος. ἐφες ὥτις οὐκ ἡμεῖς,
 ἐωρῶμεν τετὰ γινόμενα, καὶ ἡκόμεν τῶν ἀπολογέ-
 μένων. καλὴ γόρουθ δὲ αὐτῶν καίνοί ἴνες καὶ παρὰδοξοί
 ῥήτορες. φι. ἴνες ἔτοι πρὸς δῖος; μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ τῷ
 το εἰπεῖν. Μέν. οἶδά περ πάντας τὰς πρὸς τὸν ἥλιον
 ἀποτελεσμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων; φι. πάντῃ μὲν
 οὐκ. Μέν. αὐτὰς τοίνυν ἐπὶ δὲ ἀνὰ ἀποθάνωμεν, κατηγο-
 ρῆσί τε, καὶ κατὰ μαρτυρήσιν καὶ διελέγχουσι τὰ πεπρα-
 γμένα ἡμῶν παρὰ τὸν βίον, καὶ σφόδρα ἴνες αὐτῶν ἀ-
 ξιόπιστα δοκῶσιν, ἅτε αἰεὶ σωῶσιν, καὶ μηδέποτε ἀφί-
 κέμεναι τῶν σωμάτων. ὁ δ' οὐκ Μίνως ὀπικελευσθεὶς
 ἐξέπα-

antibus quodque nobis monstravit semitam. Sed quoniam iam examus in tenebris, pracedit quidem Mithrobarzanes, ego autem a tergo continuus illi comes adhareo, quoad in pratum maximum peruenimus asphodelo confitum, ubi certe circumfusa undique mortuorum stridula nos sequuntur umbrae. Tum paulò procedentes longius, ad ipsum Minois tribunal accessimus. Erat ipse quidem in solio forse quodam sublimi sedens. Astabant autem illi Pœna, mali Genij, Furia. Ex altera parte plikrimi quidam adducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, publicani, adulatores, syncophanta, ac talis hominum turba quoduis in vita patrantium. Seorsim autem diuites ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisque vinctus erat, ferripondere duorum talentorum imposito. Nos igitur astantes, & quæ fiunt omnia conspiciamus, & quæ pro defensione dicuntur, auscultamus. Accusant autem, noui quidam atque admirabiles Rhetores. PHILO. Quinam ergo hi, per Iouem, sunt, ac ne istuc quidem te pigeat dicere. MENIP. Umbras ne unquam istas nosti, quas opposita soli reddant corpora? PHILO. Omnino quidem igitur. MENIP. Ha nos igitur cùm primùm functi vita sumus, accusant, testantur, atque redarguunt, quicquid in vita peccauimus, & sanè quadam ex his digne admodum fide videtur, utpote nobiscum versata semper nostrisq,
k nasquam

ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χώ-
 ρον, δίκην ὑφέξοντα καὶ ἀξίαν τῶν πολλομημένων, καὶ
 μάλιστα ἐκείνων ἡπείλοτων ὅτι πλάττοις τε καὶ ἀρχαῖς
 τετυφωμένων, καὶ μονονυχὶ καὶ προσωκυεῖσθαι περὶ
 νόμων. τίς τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῷ, καὶ τίς
 ὑπεροψίαν μυσαττόμενος, καὶ ὅτι μὴ ἐμένειτο, θνη-
 τοί τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ
 δὲ δοποδυσάμενοί τε λαμπρὰ ἐκείνα πάντα, πλάττης
 λέγων καὶ γῆρας, καὶ δυνατήας, γυμνοὶ κάτω γενευκότες,
 παρβήκησαν, ὥσπερ ἵνα ὄντρον ἀναπεμπάζομενοι
 τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν, ὥστε ἔγωγε ταῦτ' ὁρῶν, ὑ-
 περέχαιρον, καὶ εἰ ἵνα γνωρίσασμι αὐτῶν, προσίων αὐ-
 τῶν ἡσυχῇ πως ὑπεμίμνησκον, οἷος ἐὼν παρὰ τὸν βίον, καὶ
 ἡλικὸν ἐφύσασσέ τε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ὅτι τῶν
 προστύρων παρβήκησαν, τὴν πρόσδον αὐτῶν περὶ
 μένοντες, ὠθέμενοί τε καὶ δοποκλόμενοι πρὸς τῶν οἰ-
 κετῶν. ὁ δὲ μόλις αὐτῶν ἀναλείλας αὐτοῖς πορφυρεῖς
 τίς, ἢ πῆλξος ἢ διαπείκιλος, εὐδαίμονας ὦλε καὶ
 μακαρίους δοποφάνειν τὰς προσφόνειας, ἐὼν τὸ σῆθος
 ἢ τὴν δεξιάν προσείνων δοίη καταφιλεῖν. ἐκείνοι μὲν
 ἐν ἡνιῶντο ἀκρόντες. τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χά-
 ριν ἐδικάσθη δίκη. τὸν γάρ τρι σικελιώτῃ Διονύσιον,
 πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπέτε Δίῳνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ
 τῆς σοῦς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Λερίστῳ
 ὁ κυρλωαῖος (ἄγχι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δυνάμει μέ-

nusquam digresse corporibus. Minos igitur curiosè quemlibet examinans, impiorum relegabat in cæcum, pœnas ibi sceleribus suis dignas luiturum. In hos præcipuè tamen incenditur, quos opes dum viuerent, ac dignitates inflauerant, quique adorari se ferè expectabant, nimirum breui perituram eorum superbiam fastumque detestatus, quippe qui non meminissent mortales ipsi cum sint, sese bona quoque mortalia consequutos. At nunc splendida illa exuti omnia, diuitias, inquam, genus, munia, nudi ac vultu demisso steterunt, tanquam somnium quoddam, humanam hanc felicitatem recogitantes, adeo ut hac dum conspicerer nimis quam delectatus fuero. Et si quem eorum fortè agnosceram, accedens quiete aliquo modo submonui, qualis in vita fuerat, quantopereque fuerat inflatus, tum cum plurimi manè fores eius obsidentes, pulsi interrim exclusique à famulis, illius expectabant egressum. At ipse vix tandem illis exoricens, puniceus, aureus, aut versicolor, felices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus dexteramve porrigens, permetteret osculandam. Illi verò audientes ista moleste ferebant. At Minos quiddam etiam indicauit in gratiam. Quippe Dionysium Sicilia tyrannum, multis & atrocibus criminibus & à Dione accusatum, & graui Stoicorum testimonio conuictum, Cyrenam Aristippus interniciens (nam illum valde suspiciunt inferi, eiusque pluri-

γαστήρ ἐν τοῖς κάτω) μικρὰ δὲ τῇ χιμαίρᾳ περισσεί-
 θήναι, παρέλυσεν τῆς καλαδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν
 τῶν πεποικυμένων πρὸς ἀργύριον γνέσθαι δεξιόν. ἀ-
 ποσέντες δὲ ὁμῶς τῷ δικαστηρίῳ πρὸς κολαστήριον ἀ-
 φικνύμεθα. ἔνθα δὴ ὡς φίλε πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκῆ-
 σάμεν καὶ ἰδεῖν. μαστίγων γὰρ ὁμῶς ψόφος ἤκκετο, καὶ
 αἰμωγὴ τῶν ὅτι τῷ πυρὸς ὀπιωμένων, καὶ σρέβλαι, καὶ
 κύφωνες, καὶ τροχοὶ, καὶ χιμαῖρα ἑσπάρεσθαι, καὶ ὁ κέρβε-
 ρος ἐδάρδαπτε, ἐκδράζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς,
 δέσποται, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοὶ, καὶ μέμε-
 λε πάνσι τῶν τελολημένων. ἐνῆες δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρί-
 σαιμεν ἰδόντες, ὅποσοι ἦσαν τῷ ἑναγχοῦς τελελευτήκων.
 οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο καὶ ἀπεσρέφοντο. εἰ δὲ καὶ περισσεί-
 ποιεν, μάλα δαλοπρεπὲς ἦ καὶ κολακευτικόν. καὶ ταῦτα,
 πῶς οἱδ', ἑαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον. τοῖς
 μὲν τοι πένησιν ἡμῖν ἐλπίσιν τῶν κακῶν ἐδέδοξο, καὶ διανα-
 παυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὲν καί κείνα εἶδον
 τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα
 ταῦτάλας χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγῆν Τηθύον. ἡ-
 ράκλεις ὅσῳ. ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγρῶ. διελ-
 θόντες δὲ καὶ τῆς, εἰς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν, τὸ Ἀχε-
 ρέσιον, εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τῆς ἡμιθέας τε καὶ τῆς
 ἡρώϊας, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη
 καὶ φυλὰς διακλιμένους, τῆς μὲν παλαιᾶς Ἰννας καὶ εὐ-
 ρωπῶντας, καὶ ὡς φησὶν Ὀμηρος, ἀμεινυμένους. τῆς δὲ

καλῆς

num ibi valet autoritas) ferme iam Chimara alligatum absoluit à pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim inuisse pecunia. Tum nos à tribunali discedentes, ad supplicij locum pervenimus. Ubi amice, multa & miseranda audire simul, ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & ciulatus hominum in igne flagrantium, tum rota & tormenta, catena, Cerberus lacerat, & Chimara dilaniat, cruciabanturque pariter omnes captivi, reges, præfecti, pauperes, mendici, divites, & iam scelerum omnes pœnitebat. Et quosdam quidem eorum, dum intuemur, agnovimus, videlicet qui nuper è vita discesserant. At hi prudentes seipsum occultebant, nostroque subtrahebant aspectui, aut si nos aliquando respiciebant, id serviliter admodum abiecteque faciebant. atque hi quidem quàm olim putas, onerosi fastuosique in vita? At pauperibus malorum dimidium remittebatur, & cum interquiescissent, denuò repetebantur ad pœnam. Sed illa quoque qua fabulis feruntur, aspexi, Ixionem, Sisyphum, Phrygiumque graviter affectum Tantulum, genitumque terra Tityum, Dij boni, quantum? Integrum stratus agrum occupabat. Hos tandem pretereuntes, in campum venimus Acherusium, inuenimusque ibi semideos, heroidasque & aliam simul mortuorum turbam, in gentes tribusque dispositam, alios quidem vetulos quosdam ac marcidos, atque (ut Homerus ait) evanidos, alios

νεαλῆς καὶ σωτηρίας, καὶ μάλιστα τῆς αἰγυπίας
 αὐτῆς, διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. τὸ μὲν τοι δι-
 αγινώσκειν ἕκαστον, ἔμπανυ ἡμεῖς ῥάδιον. ἅπαντες γάρ
 ἀπὸ τεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὁσέων γεγυμ-
 νωμένων, πολλὴ μὲν καὶ διὰ πολλῶν ἀναθεωρουῦντες
 αὐτῆς ἐγινώσκουμεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυ-
 ροὶ καὶ ἄσημοι, καὶ ἔδεν ἑλίων παρ' ἡμῶν καλῶν φυλάτ-
 τοντες. ὥστε πολλῶν ἐν αὐτῷ σκελετῶν κείμενων, καὶ
 πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκότων,
 καὶ γυμνῆς τῆς ὀδόντας προσφαινότων, ἡ πόρην πρὸς
 ἑμαυτὸν, ὥς πινι διακρίναμι τὸν θεοσίτην ἀπὸ τῆ κα-
 λῆς Νιρέως, ἢ τὸν μετὰ τὴν Ἰρον ἀπὸ τῆ φαμάκων βα-
 σιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγιστρον ἀπὸ τῆ Αἰαμέμνονος.
 ἔδεν γάρ ἑλίων τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς πα-
 ρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὁσῶν ἡμεῖς, ἀδήλα καὶ ἀνεπίγρα-
 φτα, καὶ ὥς ἔδενος ἑλίων διακρίνεσθαι δυνάμενα. τοι
 γάρ τοι ἐκεῖνα ὁρῶντι, ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βί-
 ος πομπῇ ἡμῶν μακρὰ προσοικεῖναι, χορηγεῖν δὲ καὶ
 διατάττειν ἕκαστην ἡ τύχην, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς
 πομπευταῖς σχήματα προσάπτεσθαι. τὸν μὲν γάρ λα-
 βῆσαι ἡ τύχη, βασιλικῶς διεσεύασε, πᾶσαν τε ὀπι-
 θεῖσαι, καὶ δορυφόρους παραδῶσαι, καὶ τὴν κεφαλὴν στέ-
 ψασαι τῷ διαδήματι, τῷ δὲ οἰκέτῃ σχῆμα περιέθηκε,
 τὸν δὲ ἵνα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε, τὸν δὲ ἄμορφον καὶ
 γελοῖον προσοικεῖναι. παντοδαπὴν γάρ οἱ μοῖραν δέει
 γνέσθαι τὴν θεῶν. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς

μετέ-

Virò inueneriles, & integros, & hoc potissimum ob
illam condiendi efficaciam Egyptios. Verum digno-
scere quemlibet haud procline fuit, adeò nudatis os-
sibus omnes erant inuicem simillimi, nisi quod vix
tandem eos diu intendentes agnouimus. Quippe con-
ferti considebant obscuri atque ignobiles, nullum-
que seruantes amplius pristina forma vestigium.
Cum igitur multi simul ossei consisterent, inuicem
omnino similes, qui terrificum quiddam per canos
oculorum orbis transpicerent, dentesque nudos o-
stenderent, basitabam certè mecum, quonam si-
gno Therfitem à Nireo illo formoso discernerem, an
mendicum Irum à Phaacum rege, aut Pyrrhiam
coquum ab Agamemnone. Nihil enim amplius
veterum indiciorum eis permansit, sed ossa fuerunt
inter se similia, incognibilia, nullis inscripta titulis,
nullique unquam dignoscenda. Hac igitur spectanti
mibi, persimilis hominum vita pompa cuiquam lon-
ge videbatur cui praesit ac disponat, quaeque fortu-
na, ex his qui pompam agunt, diuersos variosque
cuique habitus accommodans. Alium siquidem for-
tuna delicens, regis ornat, insignibus, & tiaram
imponens, & satellites addens, & caput diademate
coronans. Alium serui rursus ornatum induit, hunc
formosum effigiat, hunc deformem atque deridicu-
lum fingit, nam omnigenum, ut opinor, debes
esse spectaculum. Quin habitus quorundam plo-
rumque in media quoque pompa demutat neque
k + perpe-

μετίβαλε τὰ ἐνίων χήματα, ἐκ ἐῷσαις τέλους δια-
 πομπεύσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μέλαμφιέσαι, τὸν
 μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν Ἰῆ οἰκέτη καὶ αἰχμαλώτης
 σκευὴ ἀναλαβεῖν, τὴν Μαιαῖδριον, ἵεως ἐν τοῖς οἰκέ-
 ταις πομπεύοντα, τὸν Πολυκράτης τυραννίδα μελενέδη-
 σε. καὶ μέχρι μὲν Ἰνός ἔασε χρῆσθαι τῷ χήματι. ἐπεὶ δ' αὖ
 δ' ὁ τὸ πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τιμωκαῦτα ἕκαστος ἀ-
 ποδῆς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ χῆμα μετὰ τῷ
 σώματι, ὥσπερ ἡμεῖς πρὸς Ἰῆ, γίγνεται, μηδὲν Ἰῆ πωλοῖς
 διαφέρων. ἐνίοι δ' ὑπὸ ἀγνωμοσύνης, ἐπεὶ δ' αὖ ἀπαλῆ
 τὸ κόσμον ἐπιστᾶσαι ἡλύχη, ἄχθονται καὶ γὰρ, καὶ ἀνανακτῶ-
 σιν, ὥσπερ οἰκείων ἱνῶν σερισκόμενοι, καὶ ἔχουσιν ὁ-
 λίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. οἷμαί τ' ἢ τὴν σκηνῆς πολ-
 λάκις ἐωρακέναι Ἰῆς ἱραγκῆς ὑποκριτὰς Ἰῆτας πρὸς
 Ἰῆς χρείας τῶν δραμάτων, ἄρτι μὲν Κρέοντα, ἐνίοτε δὲ,
 Πριάμην γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας. καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ
 τύχοι μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς, τὸ τῷ Κέκρο-
 πος ἢ Ερεχθέως χῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰ-
 κέτης προῆλθεν ὑπὸ Ἰῆ ποιητῆς κεκελευσμένος. ἤδη τ' ἰπé-
 ρας ἔχοντος Ἰῆ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτὸν
 τὸ χρυσὸν πασὸν ἐκείνην ἐδῆτα, καὶ τὸ πρὸς σωπείον ἀπο-
 θέμενος, καὶ καταβάς ἀπὸ τῆς ἐμβάτης, πένης καὶ ταπήνους
 περιέρχεται, ἐκ ἐτ' Ἀγαμέμνωνος ὁ Ἀτρέως, καὶ Κρέωνος ὁ
 Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλῆς συνηγεὶς ὀνο-
 μαζόμενος, ἢ Σάτυρος, ὁ Θεογείτονος μαρναθῶνις.
 τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πρᾶγματά εἰσιν, ὡς τότε

perpetuo eodem finit ordine cultuque progredi,
quo prodierant, sed ornatu commutato, Cræsum
quidem coëgit serui captiuig, vestes induere, Ma-
andrium autem antè inter seruos incedentem, Po-
lycratis tyrannide ornat. Et aliquantisper qui-
dem eo cultu permittit uti, verùm ubi iam pom-
pa tempus prateriit, apparatus quisque restitu-
ens, & cum corpore simul exutus amiētū, qua-
lis antè fuit, efficitur, nihilo à vicina differens.
Quidam tamen ob inscitiam, cū suos fortu-
na cultus exigit, agrè ferunt atque indignan-
tur, tanquam propriis quibusdam bonis priuati,
ac non potius alienis, quibus paulisper utebantur,
exuti. Quin in scena quoque vidisse te plerum-
que puto histriones istos tragicos, qui (ut fabula
ratio poscit) modò Creontes, modò Priami fiunt,
aut Agamemnones. Idemque (si fors tulerit) pau-
lò antè tam graniter Cecropis aut Erechthei for-
ma imitatus, paulò pòst seruus, poëta iubente,
progreditur. At cū fabula iam finis affuerit,
quisque auratas illas vestes exutus, personam de-
ponens, & descendens à crepidis, pauper atque
humilis obambulat, haud amplius Agamem-
non ille Atreo prognatus, aut Creon Menœcei fi-
lius, sed Polus filius Chariclei Suniensis, aut Saty-
rus filius Theogitonis Marathonius. Sic semorta-
lium res habent, quemadmodum mihi tum spe-

μοι ὁρῶντι ἔδοξεν. Φι. εἰπέ μοι ὦ Μένιπ. οἱ ᾗδε πολυ-
 τελεῖς τέχναι καὶ ὑψηλὰς τέχνας ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ σῆ-
 λας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, ἔθεντι μιν ἰσχυρότεροι παρ
 αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδίων νεκρῶν; Μέ. ληρεῖς ὦ ἄνθρωπε. εἰ γὰρ
 ἐθεάσω τὸ Μανσωλὸν αὐτὸ, λέγω ᾗ τὸ κάρα τὸν ἐκ τῆς
 πέφκε περιβόητον, ὃ οἶδα, ὅτι ἐκ αὐτοῦ ἐπαύσω γελῶν.
 ἔτω ταπεινῶς ἐρίπῃτο ἐν παραβύσῳ ὅπως, λαυθαίνων ἐν
 τῷ λοιπῷ δῆμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τὰς ἑταῖρας δόπο-
 λαύων τῆς μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρυνέτο τηλικῆς τοῦ
 ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπέδαν γὰρ ὦ ἐταῖρε ὁ Αἰκὸς δόπο-
 μετρήσῃ ἐκάστῳ τὸ τόπον, δίδωσι ᾗ τὸ μέγιστον ἢ πλε-
 ὄν ποδῶς, ἀνάγκη ἀγαπῶντα καὶ ἀκεῖνα, πρὸς τὸ μέ-
 τρον συνεσταλμένον. πολλῶ δ' αὖ, οἶμαι, μᾶλλον ἐγέ-
 λας, εἰ ἐθεάσω ἴδεις παρ' ἡμῶν βασιλέας καὶ σαυράδας,
 πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοι περιχοπωλοῦντας
 ὑπὲρ δόπορίας, ἢ τὰς περὶ τὴν διδασκονίας γραμμάτια, καὶ
 ὑπὸ τῆς τυχεύοντος ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κόρης παγο-
 ριζομένους, ὥσπερ τὸ ἀνδραπείδων τὰ ἀντιμύματα. Φίλιπ-
 πον γοῦν τὸ μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος, ἔμ' ἡ κρατεῖν
 ἐμαυτῷ δυνατὸς εἶναι. ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ ἵνι,
 μισθῷ ἀκέραιος ἰσχυρὰ τὸ ὑποδημάτων. πολλὰς
 δὲ καὶ ἄλλας εἰς ἰδίαν ἐν ταῖς τριόδοις μεταπητοῦντας.
 ἔέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτης. Φιλ. ἄπο-
 πα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικρὰ δεῖν ἄπειρα.
 τίς ᾗ ὁ Σωκράτης ἔπεισεν, καὶ Διογένης, καὶ εἰς ἄλλος τῶν
 σοφῶν

Etanti videbatur. PHILON. Dic mihi Menippe, isti qui magnificos altosque tumulos habent super terram, & columnas, imagines, titulos, nihilo-ne sunt apud inferos plebeis quibuslibet umbris honoratior? MENIP. *Nugaris tu quidem. Nam si vidisses Mausolum, Carem illum dico Pyramide celebrem, sat scio, nunquam videre desisses, ita in antrum quoddam abstrusum despectim abiectus est in reliqua mortuorum turba delitescens. Hoc tantum commodi mihi videtur ex monumento referre, quod imposito tanto pondere laborat magis, & premitur. Nam cum Eacus, ô amice, locum cuique metitur (dat autem cui plurimum hand amplius pedem) necesse est contentum decumbere, seseque ad locum modum contrahere. At vehementius multò risisses, opinor, si reges hosce nostros, satrapasque vidisses apud eos mendicantes, & aut falsamenta vendentes, aut primas ipsas literas urgente inopia proferentes, & quemadmodum contumeliis à quovis afficiantur, atque in faciem cadantur, perinde atque vilissima mancipia. Itaque Philippum Macedonem conspicatus, continere me certè non potui: ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede refarciens. Quin alios præterea multos erat videre mendicantes in triviis, Xerxes videlicet, Darios, ac Polycrates. PHILON. Admiranda narras ista de regibus, peneq; incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapien-*

σφῶν; Μέν. ὁ μὲν Σωκράτης καὶ ἐπεὶ παρέρχεται) δι-
 λέγχων ἅπαντας, σὺν δ' αὐτῷ Παλαμήδης καὶ Ο-
 δυσσεύς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔλ-
 μὲν τοι ἐπεφύσθητο αὐτῷ, καὶ διωδήκει ἐκ τῆς Φαρμα-
 κοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλυστος Διογῆνης παροικεῖ
 μὲν Σαρδῖνα πάλῳ τῷ Ἀστυρίῳ, καὶ Μίδα τῷ Φρυ-
 γί, καὶ ἄλλοις ποσσίων πολυτελῶν. ἀπείων δὲ οἰμωζόν-
 των αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν ἰσχυρὰν ἀναμετρεμένων,
 γελαῖ τε, καὶ τερπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ καλακείμ-
 νος, ἄδει μάλα τραχεία καὶ ἀπηνεῖ τῇ Φωνῇ, τὰς οἰ-
 μωγὰς αὐτῶν ὀπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τὰς αὐ-
 δρας καὶ διασκέπτεσθαι μέλοι κείν, ὃ φέροντας τὸν Διο-
 γῆν. Φι. ταῦτι μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ
 ἐν ἀρχῇ ἔλεγεσ κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλεονείων; Μέν.
 ὦ γὰρ ὑπερμνησται. ὃ γὰρ οἶδ' ὅπως πρὸ τούτων λέγειν
 προσθέμενος, παμπόλῳ ἀπεπλανήθην τῷ λόγῳ. δι-
 ατρέψοντος γάρ με παρ' αὐτοῖς, προσέειπεν οἱ πρὸς τα-
 νεις ἐκκλησίαν πρὸς τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν
 οὖν πολλὰς σωθέντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νε-
 κροῖς, ὧς εἰς καὶ αὐτοὺς ἐκ τῶν ἐκκλησιασῶν. διω-
 κήθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευτήσας δὲ τὸ πρὸς τῶν πλε-
 ονείων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγορήτο πολλὰ καὶ δεινὰ,
 βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία καὶ ἀδικία,
 τέλος ἀναστὰς ἡς τὴν δῆμαγωγῶν ἀνέ-
 γνω ψήφισμα ποιῆτο.

sapientum alius? MENIP. Socrates profecto etiam ibi obuersatur, omnesq; redarguit, versantur autem cum illo Palamedes, Ulysses & Nestor, & si quis alius loquax mortuus. Adhuc equidem inflata sunt illi, & insumescent exhausto veneno crura. Ac optimus Diogenes Sardanapato vicinus affricus, ~~Midas~~ Phrygius, atq; aliis item pluribus ex istorum sumptuosorum numero manet, quos cum eiulantes audit, veteris ~~fortuna~~ magnitudinem recogitantes, et ridet et ~~delectatur~~, ac supinus cubans ut plurimum cantat, aspera nimis atque iniucunda voce illorum eiulatus obscurans, adeo ut id agre feretes, nec Diogenem ferro valentes, de mutanda sede deliberent. PHI. De his iam satis quidem, caterum quodnam illud decretum est, quod initio dixerat aduersus diuites esse sancitum? MEN. Bene admones. nescio enim quo pacto, cum hac de re dicere proposuisssem, ab instituto sermone procul aberrant. Dum igitur ibi versabar, magistratus concianem aduocauerunt his videlicet de rebus, quae in commune conducere. Conspiciens ergo multos concurrere, commiscens me ipsum mortuis, statim & ipse unus eam de numero eorum, qui in concione aderant, Agitata sunt igitur & alia multa: postremo vero de diuitibus negotium. In quos posteaquam plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuria, assurgens tandem ex populo primas quidam huiusmodi decretum legit.

LUCIANI
ΨΗΦΙΣΜΑ.

Επειδὴ πολλὰ καὶ παραίνομα οἱ πολλοὶ ἀνθρώποι πα-
ρά τὴν βίον ἀρπαζόντες καὶ διαζόμενοι, καὶ πάντα πρὸς
τὴν τῶν πενήτων καὶ φρονημάτων δέδοκ' τῇ βελῇ
καὶ τῷ δυνάμει ἐπιδρᾶν δοθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν
ἐοράτ' ἔοδον, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων παιγνίων, τὰς
δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθείσας ἄνω εἰς τὸν βίον, κατα-
λύουσιν ὅτις ἄνθρωποι ἐν τῷ τοιούτῳ διαγίνω-
σι μυριάδας ἑτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ἅλοις ὄντων γιγνώ-
μενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλα-
νόμενοι. τοιοῦτόν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς δοθα-
νείν. εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων σκελετικῶς, νεκυσι-
στὸς, φυλῆς ἀλιβαντιάδος. τέττα ἀναγνωθέντος τῆ
ψήφισματος, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειρο-
ποίησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ βρμὴ, καὶ ὑ-
λάκησεν ὁ κέρβερος. ἔτω γὰρ ἐντελὴ γίγνε', καὶ κύ-
ρια, τὰ ἀπεγνωσμένα. ταῦτα μὲν δὴ σι τὰ ἐν τῇ ἐκ-
κλησίᾳ. ἐγὼ δὲ ἔπερ ἀφίγμεν ἑνέκα, τῷ Τίφρεσίᾳ
προσελθὼν, ἐκέλευον αὐτὸν τὰ πάντα διηγησάμενος,
εἰπείν πρὸς με, πῶς ἵνα ἡγείτο τὸν ἄριστον βίον.
ὁ δὲ μελάσας, ἔτι δὲ τυφλὸν τι γερόντιον καὶ
ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον, ὃ τίκνον, φησὶ, τί μὲν
αἴτιαν οἶδά σε τῆς ἀπορίας, ὅτι παρά τῶν
σοφῶν ἐχμέτο, καὶ τὰ αὐτὰ γινωσκόντων ἑαυτοῖς. ἀ-
παρ ἐ γέμεις λέγειν πρὸς σε, ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ
τῆ

DECRETVM.

Quoniam, inquit, multa diuites perpetrant in-
vita, rapientes ac vim inferentes, inopesque
omni modo despectui habentes visum est Senatui po-
puloque, ut cum functi vita fuerint, corpora qui-
dem eorum pœnas cum aliis sceleratorum corpori-
bus luant, anima verò sursum remissa in vitam,
in asinos demigrent, donec in tali rerum statu
quingies ac vicies decem annorum millia transe-
gerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes,
atq; à pauperibus agitati. deinde ut liceat illis è vi-
ta excedere. Hanc sententiam dixit Caluarius pa-
tre Aridello, patria Manicensis, tribu Aliban-
tiade. Hoc recitato decreto, approbauerunt prin-
cipes, scinit plebs, adfremuit Proserpina, allatra-
uit Cerberus. Sic enim rata, qua inferi statuunt,
authenticaque sunt. Qua igitur in concione ageban-
tur, erant huiusmodi. Tum ergo statim, cuius gra-
tia veneram, Tiresiam adeò, atque illi re, uti e-
rat, ordine narrata, supplicani, ut mihi diceret,
quodnam optimum vita genus putaret. Hic verò
subridens (est autem seniculus quisspiam cæcus, pal-
lidus, voce gracili) ô fili, inquit, causam tuæ per-
plexitatis scio à sapientibus istis profectam, hand-
quaquam idem inuicem iisdem de rebus senti-
entibus, verum hand fas est id tibi proloqui, siqui-
dem

τῷ Ραδαμάνθυος, μηδαμῶς, ἔφλω, ὦ πατέριον, ἀλλ'
 εἰπὲ, καὶ μὴ παίδης με σὺ τυφλότερον παίδιοντα ἐν
 τῷ βίῳ. ὁ δὲ, δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀ-
 ποπαύσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ ἕξ φησιν, ὁ
 τῶν ἰδιωτῶν ἀριστος βίος καὶ σωφρονέστερος, ὡς τῆς
 ἀφροσύνης παυσάμενος τῷ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλει καὶ
 ἀρχῇς ὀπισκοπεῖν, καὶ καταπύσας τῶν σφῶν τῶν
 συλλογισμῶν, καὶ τὰ ποιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος
 τῷ το μόνον ἐξ ἀπαιλῆος θηράσει, ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέ-
 μενος, παραδράμης γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ παρὶ μηδὲν
 ἑαυτοδράκως. ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφοδελὸν
 λείμῳνα. ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ἐψὲς, ἄγε δὴ ὦ Μι-
 θραεαρζάνη, φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ ἐκ ἀπιμεν
 αὐθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει φησὶν ὦ
 Μένιππε, ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπεράγμονα ὑπο-
 δείξω ἀτραπὴν. καὶ δὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι
 χωρίον τῷ ἄλλῃ ζοφωρότερον δείξας τῇ χειρὶ
 πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτόν ὥσπερ διὰ κλει-
 θρίας ἐσρέον φῶς, ἐκεῖνο, ἔφη ἐστὶ τὸ ἱερὸν τῷ
 τροφῶνι, καὶ κεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας.
 πᾶν τὸν ἐν ἄνιθι, καὶ εὐθὺς ἔση ἐπὶ τῆς ἐλλάδος. ἡ δ' εἰς
 δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀπαυασάμενος,
 χαλεπῶς μάλα διὰ τῷ σμῖξις ἀνερπύσας,
 ἐκ οἷδ', ὅπως ἐν Λεβαθεῖα
 γίγνομαι.

dem Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, ô patercule, sed dic amabo, neque me contemnas, qui in vita te etiam ipso cacioreberro. Abducens ergo me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi inclinans, Optima est, inquit, idiotarum priuatorumque vita, ac prudentior. Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia negas aestimans, hoc solû in tota vita persequere, ut presentibus benè compositis minimè curiosus, nullare sollicitus, quam plurimum potes, hilaris vitam ridensq; traducas. Hac cùm dixisset, rursus in asphodelorum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vespere erat) age, inquam, ô Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hac ille, Conside, inquit, ô Menippe, breuem quippe facilemq; tibi monstrabo semitam, et me protinus abducens in regionem quandam magis priore tenebriocosam, manu procul ostendens subobscurum tenueque, ac velut per rimam influens lumen, illud, inquit, Trophonij templum est, atq; illac ad inferos è Bœotia descenditur, hac ascēdes atq; illico eris in Gracia. Ego igitur hoc sermone gauisus, salutato Mago, difficile admodum per angustas antri fauces sursum repens nescio quo pacto in-

Lebadiam perueni.

ΧΑΡΩΝ Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝ.

ΤΕΣ. ΕΡΜΗΣ.

Τὴ γέλᾳς ὦ Χάρων· ἢ τί τὸ προθμεῖον ^{ἔχον} διαδελπών,
 διεῦρα ἀνελήλυθας ἐς τὴν παρεῖσθαι ἡμέραν. ἔ παύ
 εἰσθῶς ἐπιχωράζεις τοῖς ἄνω πρᾶγμασι; Χά, ἐπε
~~ἡμῶς~~ ὦ Ερμῇ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ
 πρᾶτῃσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ· ἢ τίνων σερέμενοι,
 πάντες οἰμώζουσι καλόντες παρ' ἡμᾶς. ἔδεις γὰρ αὐτ'
 ἀδελφρὺν διέπλευσεν. αἰτησάμενος ἔν παρὰ τῷ ἄ-
 ρε καὶ αὐτὸς ὥσπερ καὶ ὁ θετταλὸς ἐκείνος νεανίσκος,
 μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς τὸ
 φῶς. καὶ μοι δοκῶ ἐς δέον ἐν τετυχηκέναι σοι. ξενα-
 γήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με συμπερινοσῶν, καὶ δείξεις ἐ-
 καστὰ, ὡς αὐτὸς εἰδὼς ἅπαντα. Ερμ. καὶ οὐδὲ μοι ὦ προθ-
 μεῦ. ^{ἔχον} ἀπερχόμεθα γὰρ ^{ἔχον} ἐν διακονησέμεν τῷ ἄνω Διὶ
 τῶν ἀνθρωπικῶν. ὁ δὲ ὀξύθυμός τί ἐστι, καὶ δῖεδια μὴ
 βραδύναντά με, ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, παραδὲς
 τῷ ζόφῳ· ἢ ὅπερ τὸν ΗΦαιστον πρῶην ἐποίησε, ρίψῃ κα-
 μὲ τεταγὼς τῷ ποδὸς ἀπὸ τῷ θεαπεσίῃ βηλῆ, ὡς ὑ-
 ποσκάζων, γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. Χά.
 περιόψει ἔν με ἄλλως ^{ἐν τῇ} πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦ-
 τα, ἐπὶ πόρε καὶ ξύμπλωες καὶ στυδιάκτορος ὢν; καὶ μὴν
 καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ μάϊας, ἐκείνων γὰρ σε μεμνήσθαι,
 ἢ μηδὲ πώποτε σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσαι, ἢ πρόσκαπον
 εἶναι.

CHARON SIVE CON-
TEMPLANTES, MERCVRIVS.

Quid rides, ô Charon? aut quid deserto nauigio in hanc lucem aduenisti, non admodum as-
suetus Superum rebus interesse? CHA. Cupido me ce-
pit, ô Mercuri, videndi, & quanam in vita geran-
tur negotia; & quibus studiis teneantur: tum etiam
quibus bonis exuti plorent omnes ubi ad nos descen-
derint. Neque enim ex ipsis quisquam citra lachry-
mas traiecit. Quare exemplo illius Thessali adoles-
centis commeatu à Dite impetrato, ut unum saltem
diem à naue abesse liceret, in lucem ascendi. ac mihi
videor in ipso planè tempore in te incidisse. Nam per-
egrinus cùm sim, sat scio te non grauari, quin obam-
bulando me ducas, singulaque demonstres, ut qui
uniuersa iam habeas comperta. MERCVR. Non
est otium ô portitor. Nam abeo iam nunc, negotium
quoddam, quod ad mortaliū statum pertinet, à Io-
ue summo datum, expediturus. Ille autem ad ira-
cundiam propensior est, ut planè verear, ne cun-
ctantem me vel totum vestra sortis esse permittat,
caligini videlicet addictum: vel quemadmodum nu-
per Vulcanum, ita et me correpto pede è summo dei-
ciat calo, nimirum quo et ipse pocillatoris munere fun-
gens, claudicādo risus moueam. CHA. Despicias ergo
me temerè et indecore in terra oberrantem, præsertim
amicus & navigationis socius, tum & nostra Reip. ex
parte legatus? Atqui cōueniret, ô Maia proles, illorū

εἶναι. ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τῷ κατασρώματι
 ἐκταθεὶς, ὥμους ἔτω καρτερὸς ἔχων, ἢ εἴ τινα ἄλλον
 νεκρὸν εὐροῖς, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πᾶν διαλέγῃ. ἐ-
 γὼ δὲ πρὸς βύτης ὦν τὴν δικωπίαν ἔλκων, ἐρέτω
 μόνῳ. ἀλλὰ πρὸς τῷ πατρὸς, ὦ Φίλτατον Ερμή-
 διον, μὴ καταλίπῃς με, περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ
 ἅπαντα, ὥς ἡ χεὶρ ἰδὼν ἐπανεέλθοιμι. ὥς ἦν με σὺ ἀφῆς,
 ἔδιδεν τῶν τυφλῶν διοίσω. κατὰ περ γὰρ ἐκείνοι
 σφάλλοντα διολιθαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, ἔτω δὴ κα-
 γώ σοι πάλιν ἀμβλυώτῃ πρὸς τὸ φῶς· ἀλλὰ δὶός
 ὦ κυλλήνιέ μοι ἐς αἰεὶ μεμνησομένῳ τὴν χάριν. Ερμ-
 τι τι τὸ πρᾶγμα πωληγῶν αἴλιον καταστήσεται μοι. ὁ-
 ρῶ γὰρ ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιήγησεως ἐκ ἀκόνδυ-
 λον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπερρητίον δὲ ὅμως.
 τί γὰρ αὐτὸ καὶ πάθῃ τις, ὅποτε Φίλῳ τις ὦν βιάζοι-
 το; πάντα μὲν ἔν σε ἰδεῖν καθ' ἑκαστον ἀκριβῶς ἀ-
 μήχανόν ἐστιν ὡς πορθημεῦ. πολλῶν γὰρ αὐτῶν ἡ δια-
 τριβὴ γένοιτο. εἴτα ἐμὲ μὲν δόποκερὺ πλεῖστα διλήσει,
 κατὰ περ ἀποδιδράντα ὑπὸ τῷ Διός· σὲ δὲ καὶ αὐ-
 τὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τῷ θανάτῳ ἔργα, καὶ τὴν
 τῷ Πλούτωνι ἀρχὴν ζημιῶν, μὴ νεκραγωγῶν-
 τα πολλοῦ τοῦ χρόνου. καὶ ὁ τελώνης Διακὸς ἀνα-
 νακτήσῃ, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὥς δὲ τὰ κεφά-
 λαματῶν γιγνομένων ἴδῃς, τῶν ἡδὴ σκεπήρεον. Χά-
 αὐτὸς ὦ Ερμῇ ἐπιπᾶσι τὸ βέλπισον. ἐγὼ δὲ ἔδιδεν
 οἶδα

te etiamnum meminisse, quod te vel sentinā exhaurire, vel remum agitare ne unquam quidem iusserim. Quin tu interim, quāquā adeò robustus es humeris, in nauigij dorso porrectus stertis, aut si quam fortè ex umbris loquācem offenderis; cū hac inter nauigandū perpetuò cōfabularis. Ego verò quantumuis senex remigium agens duplex solus remigo. At te per patrem obsecro ô charissime Mercuriole, ne me deseras, sed ut nouo aliquo conspecto redeam, indica quam in vita geruntur. Quod si tu me neglexeris, nihil planè ab ipsis cacis differre videbor. Vt enim illi lubrico gressu per caliginem titubāt, ita rursus ego ad lucem tibi hallucinabor: quin tu hanc mihi das gratiam, ô Cyllenie, perpetuo memori futuro. MER. Hac profecto res verberum mihi caussa existet, adeò ut iam hinc commōstrationis huius mercedem nō sine tuberibus nobis fore prospiciam: obsequendum tamen. Quid enim facias ubi amicorum quispiam impellat? Principio ergo ut omnia singulatim et ex amussim conspicias, frustra laboras, ô portitor; nam hoc multorū annorum fuerit negotiū: deinde me denūciari oportebit tanquā transfugam à Ioue. Tibi verò quo minus mortis mania peragere posses, fuerit impedimento, neq; non Ditis imperio detraxerit, cū videlicet longo adeò tempore umbras adueheres nullas. Postremò & Æacus, qui portorio colligendo prefectus est, stomachabitur, ut qui tanto tempore ne obolum quidem lucrifecerit. Verū qua via ipsa rerum capita videre possis, iam consiliū erit nobis captandum. CHA. Ipse, ô Mercuri, quod op-

l 3

timum

οἶδ' αὖ τῶν ὑπὲρ γῆς, ξέν' ὦν. Ερμ. τὸ μὲν ὅλον ὦ
 χάρων, ὑψηλὰ ἴν' ἡμῖν ἐσσι χωρία, ὥς ἀπ' ἐ-
 κείναις πάντ' ἴσθις. σὺ δ' εἰ μὲν ἐς τὸν ἔρανον ἀνελ-
 θεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ αὖ ἔκαμνον. ἔκπερ ὡπῆς γὰρ
 αὐτὸν ἀκριβῶς ἀπαντὰ καθεώρεαι. ἐπεὶ δ' οὐ θέμις ἐ-
 δώλοισι αἰεὶ ξυμῶνται, ὅππῃ βατεύειν τῶν βασιλείων τῷ
 Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι εἶναι περισκοπεῖν. Χά-
 οἶδα ὦ Ερμῇ ἅπερ εἶωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐ-
 πεσίδαν παλέωμεν; ὅπῃ γὰρ τὸ πνεῦμα καταγί-
 σαι, πλάγια τῇ ὁρῇ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν
 ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπὸ ἀγνοίας κελεύεσθαι τὴν ὁ-
 ρήνην σείλαι, ἢ ἐνδύουσαι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ἢ σινε-
 δραμεῖν τῷ πνεύματι. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τὴν ἡσυχίαν ἀγαπᾷ
 παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελ-
 τίω. κατὰ ταῦτα δ' ἢ καὶ σὺ πράττει, ὅποσαι καλῶς
 ἔχειν νομίζεις κυβερνήτης νῦν γε ὦν. ἐγὼ δ' ἐπεὶ ὡς
 ἐπιβάτης νόμος, σιωπῇ καθεδρέμω, πάντα πε-
 θόμενος κελεύοντί σοι. Ερμ. ὁρῶς λέγεις, αὐτὸς
 γὰρ εἴσομαι τί ποιητέον, καὶ ξευρήσω τὴν ἱκανὴν σκο-
 πῇν. ἄρ' ἐν ὁ καύκασος ἐπιτήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς
 ὑψηλότερος, ἢ ἁμφοῖν ὁ Ολυμπος ἐκείνοσιν, καὶ
 τοὶ ἐφ' αὐτὸν ἡ ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ολυμπὸν ἀπιδῶν.
 συγκαμῖν δ' ἐπεὶ καὶ ὑπεργῆσαι καὶ σὲ δέξῃ. Χά-
 πέροστατ' ἐπεὶ ὑπεργῆσαι γὰρ ὅσαι διναταί. Ερ. Ομη-
 ρὸς ὁ ποιητὴς φησι τὰς Ἀλφειῶς ἕτας, δύο καὶ αὐτὰς
 ὄντας

rimū factū fuerit videris: ego verò peregrinus cūm sim in terra, quid rerum hīc agatur, nescio. MER. Breuiter, ō Charon, editiore aliquo loco opus erit, ut inde cuncta queas prospicere. Caterūm si in cælum subuolare tibi foret facultas, nō laborarem, nam inde quasi ex specula omnia despiceres accuratè. Cūm autem tibi, cui semper cūm mortuorum simulachris cōmercium est, in Iouis regiam ascendere minimè liceat, iam tempus fuerit excelsūm aliquem montem disquirere. CHA. Nosti, ō Mercuri, quæ ad vos inter nāvigandum dicere consueverim? Siquidem ubi et procellosus ventorum flatus obliquo velo incubuerit, ut sublimè tollatur fluctus, ibi vos, quæ est vestra imperitia, iubetis vel velum contrahere, vel pedem paulisper accommodare, vel etiam ipsius venti cursū sectari. At ego quietem vos agere iubeo: ego enim, quid optimum sit, non ignoro. Eodem ergo modo et tu, cūm sis gubernator, quæ tibi conuenire visa fuerint, facito. Ego verò ut est vectorum conditio, tacitus sedebo per omnia tibi iubenti obsecundans. MER. Rectè admones, ō Charon, ipse enim quid factū opus sit sciero, ac speculam nobis idoneā inuenero. Num ergo Caucasus idoneus, aut hoc altior Parnassus aut utroque miēntior olympus ille? Atqui in Olympum mihi intuenti non contemnendi cuiusdā consilij in mentem venit. Verū ad hanc rem tuo & labore & obsequio pariter erit opus. CHA. Tuum ergo fuerit imperare, ō Mercuri. Equidem pro mea virili in omnib. parere conabor. MER. Homerus poëta dicit, Aloeī filios, cū et ipsi

ὄντας, ἐπὶ παῖδ' ἰσας ἐθελήσασί ποτε τὴν Οὐρανὸν ἐκ βά-
 θρων ἀνασπάσαι, ἐπιθέιναι τῷ Οὐλύμῳ· εἴτε τὸ
 Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξεν, οἰομέ-
 νης καὶ πρόσβασιν πρὸς τὸν ἔρανόν. ἐκείνω μὲν ἔν τῳ
 μεθυσκίῳ, ἀτασάλτῳ γὰρ ἦσιν, δίκας ἐλίσσεται· νῦν δὲ
 εἰ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βελεύομεν, τί ἔχῃ
 οἰκοδομεῖμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδρῶν-
 τες ἐπ' ἀλλήλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρης ἀ-
 κριβεστέραν τὴν σκοπὴν; Χά. καὶ διυνησόμεσθε ὡς Ἑρ-
 μῇ δι' ὄντες ἀναθέαθ', ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν
 Οὐρανόν; Ερ. διὰ τίδ' ὅσον αὐτῷ χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς
 ἀγεννεστέρας εἶναι τοῖν βρεφυλλίοις ἐκείνοις; καὶ ταῦ-
 τα, θεὸς ὑπάρχοντας; Χά. ἔκ. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δο-
 κεῖ μοι ἀπίθανόν· ἵνα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν. Ερ. εἰ-
 κῆτος. ἰδιώτης γὰρ εἰ ὡς χάρων, καὶ ἦκιστα ποιητικός.
 ὁ δὲ γεννάδ' Ὀμηρ. ὁ δὲ δι' οὖν συχῶν αὐτίκα
 ἡμῖν ἀμειβαντὲς ἐποίησε τὸν ἔρανόν, ἔτω βράδ' ὡς στυλ-
 θεῖς τὰ ὄρη. καὶ ταυμάζω εἴ σοι ταῦτα παράστα εἶναι
 δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντὰ δηλαδὴ εἰδὼς, ὃς τὸν πέλον
 αὐτὸν εἰς ὧν φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκέραι-
 ος δὲ ἴσως καὶ τῶν ἐμῶν ἀδελφῶν Πέρη, τῶν Ἡρακλέους,
 ὡς διαδέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντὰ καὶ
 ἀναπαύσκει πρὸς ὀλίγον τῶν ἄχθους, ὑποθεῖς ἐαυτὸν
 τῷ φορτίῳ; Χά. ἀκέραιος καὶ ταῦτα. εἰ δὲ ἀληθὴς ἐστὶ,
 σὺ αὐτῷ Ἑρμῇ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε, Ερ. ἀληθές τε καὶ
 ὡς

duo essent, ad hac pueri, statuisse olim unà cum radicibus Ossam euulsam Olympo superimponere: deinde & huic Pelion, quod arbitrarentur hoc pacto sufficientem se gradum & ascensum in cœlum habituros. Verùm hi adolescētuli, cūm impij essent, audacia sua pœnas dederunt: nos autem qui hac in Deorum iniuriam minimè molimur, cur non & ipsi eadem via edificamus montem monti adglomerando? quo videlicet exactiorem & commodiorem habeamus prospectum. CHAR. Et duobus nobis, ô Mercuri, vires suffecerint ad loco mouendum vel Pelion, vel etiam Ossam? MER. Quid ni, ô Charon? an tu nos abiectiores, magisque imbecillos infantulis illis iudicas, maxime cūm simus Dij? CHAR. Nequaquam, sed res ipsa incredibilem quandam magnifici operis ostentationem continere videtur. MER. Non iniuria, imperitus enim es, & in elegantia poëtica minimè versatus. At egregius Homerus duobus statim versibus accessum nobis parauit in cœlum, adeò facile congestis montibus. Porro admiror hac tibi prodigiosa videri, cūm tamen & Atlanta non ignores, qui vel solus cœlum ipsum fert, uniuersos nos sustinens. Sed & de fratre meo Hercule fortè audisti, quomodo ipsi illi Atlanti in officium successerit, ipseque se oneri tantisper, dum ille interquiesceret, supposuerit. CHAR. Audio sanè huiusmodi: an autem vera sint, tu & Poëta videritis. MERCVR. Verissima, ô Charon,

ὦ χάρων. ἢ τίν' ὅ γάρ' ἔνεκα σοφοὶ ἄνδρες, ἐψεύδον-
 το αὖ; ὥς τε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὀσσαν πρῶτον, ὥ-
 σπερ ἡμῖν ὑφηγῆται τ' ἔπ' ὅ καὶ ἀρχιτέκτων Ὀ-
 μηρ' ὅ. Αὐτὰρ ἐπ' ὅσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον. ὀράς,
 ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασώμεθα;
 Φέρε ἔν' ἀναβάς ἰδῶ, ἢ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐπικοδο-
 μεῖν ἐπὶ διήσει, παπαί. κάτω ἔλ' ἐσμέν ἐν τῇ ὑπώ-
 ρεια τῶ ἔραν'. Διὸ μὲν γὰρ τῶν ἐώων, μόγις Ἰωνία
 καὶ λυδία φαίνεται. Διὸ δ' ἐκ τῆς ἐσπέρας, καὶ πλεον.
 Ἰταλίας καὶ Σικελίας. Διὸ δ' ἐκ τῶν ἀρκτῶων, τὰ ἐπὶ
 πᾶσι τῶ Ἰσθμῷ μόνα. καὶ κεῖθεν ἡ κρήνη καὶ πάνυ σαφῶς.
 μετακινήσει ἡμῖν ὡς πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἶτη ὡς ἔοικεν. εἴ-
 τα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσιν. Χά. ἔγωγε ποιῶμεν, ὅρα
 μόνον μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον. ἀπα-
 μηκύνοντες πέρας τῶ πηλῶν'. εἴτα συγκαταρρίψθηντες
 αὐτῷ πικρᾷ τῆς Ὀμήρου οἰκοδομητικῆς πειραθώ-
 μεν, ξυντριβέντες τῶν κερνίων. Ερ. θάρρει, ἀσφα-
 λῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα, μετατίθει τὴν Οἶτην, ἐπικυ-
 λινδίδει καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδὲ ἐπ' αἰνέει αὐτοῖς,
 ὧς ἔχει, πάντα ὁρῶ. ἀνάβαινε ἡδὴ καὶ σύ. Χά. ὄρε-
 ξον ὡς Ἑρμῇ τὴν χεῖρα. καὶ γὰρ ἐπὶ μικρὰν με πᾶν τῶν
 τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις. Ερμ. εἴ γε καὶ ἰδὲ ἐν ἐγέ-
 λεις ὦ χάρων ἅπαντα. ἐκ' ἐνὶ δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφα-
 λῇ, καὶ φιλοφρόμονα εἶναι. ἀλλ' ἔχω με τῆς δεξιᾶς,
 καὶ φείδω μὴ κατὰ τῶ ὀλισθηρῶ πατεῖν. ὧς ἀνελήλυ-
 θας

von, alioqui cuius gratia viri illi sapientes ementirentur? Itaq³ primū Ossam vectibus eruamus, quemadmodū carmen præscribit et ipse architectus Homerus: at super Ossam Pelion arboribus densum. Vides, quā citra negotiū pariter, et quā poëtice effecerimus? Age hac mole conscensa dispiciam, nū aut hac faciant satis, aut plura superstruere oporteat. Papa. quid hoc? Hæremus adhuc in ipsa cœli radice. Etenim ab oriente sole vix Ionia et Lydia conspiciuntur: Ab occidente verò non amplius quā Italia ac Sicilia. Porro à Septentrione ea solū, quæ Istro adiacent, apparent. Illinc aut Creta: neq³ hac admodū apertè. Quare, sicuti videtur, & Oetā transponere oportet, postremo omnib. superimponendus Parnassus. CHA. Sic faciamus. At hoc solū vide, ne plus a quo attenuādo opus ipsum tenuius fragiliusq³ reddamus, ita ut tandē unā cum ipsa mole deturbati, Homericam illam edificandi rationem nimis amaram experiamur, nimirum caluariis ex casu perfractis. MER. Bono animo es, ô Charon, res omnis in vado erit, tu Oetā transpone, aduoluetur & Parnassus. En iterum conscēdam, benè habet, cuncta iam conspicio: & tu nunc ascende. CHA. Manum mihi porrige, ô Mercuri, neq³ enim paruum ac humilem molem me facis ascendere. MER. Si singula contueri gestis, ô Charon, discrimini te committas oportet. Non. n. ita cōparatū est, ut simul et extra periculum sis constitutus, & tamen, quæ cupis liceat spectare. Verū hac mea dextra nitere, ac pedetentim scandendo, ne in lubrico pedē figas, caue. Nunc omni
ex

θας καὶ σύ. καὶ ἐπεὶ περ διόρυμβῳ ὁ Παρνασσός
 ἐστὶ, μίαν ἐκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι, καθεζόμε-
 θα. σὺ δὲ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκό-
 πωσι ἅπαντα. Χά. ὁρῶ γῆν πολλὴν καὶ λίμνην τινα με-
 γάλην περιόρεσσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς, τῶ κω-
 κυτῶ, καὶ Περιφλεγέοντι μείζονας, καὶ ἀνθρώ-
 πους πανυ σμικρὰς, καὶ τινὰς Φωλεὰς αὐτῶν. Ερ.
 πόλεις ἐκείναι εἰσιν,, ἕς Φωλεὰς εἶναι νομίζεις. Χά.
 οἶδα ὧ Ερμῇ, ὡς ἐδὲν ἡμῖν πέπρακται, ἀλλὰ μά-
 τις τὸν παρνασσὸν αὐτῇ καταλία, καὶ τὴν Οἶτιν,
 καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. Ερμ. ὅτι τί; Χά. ἐ-
 δὲν ἀκρεβὲς ἐγώ γε διὰ τῶ ὑψηλῶ ὁρῶ. ἐβελόμεν
 δὲ ἐ πόλεις, καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς
 ὁρᾶν, ἀλλὰ τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς, καὶ ἀ πράττειν,
 καὶ οἷα λέγουσιν, ὥσπερ ὅτε με τοπρωτὸν ἐντυχὼν εἶ-
 δες γελῶντα, καὶ ἤρχε με, ὅ, τι γελῶν. ἀκρόσας γάρ τι-
 νῶ ἡδὴν ἐς ὑπερβολήν. Ερμ. τί δὲ τῶτ' ἦν; Χά. ἐ-
 πὶ δειπνονο οἷμα κληθεῖς ἐπὶ τῶν φίλων,
 ἐς τὴν ὑπεραίαν μάλιστα ἤζω ἔφη. καὶ μετὰ ξυ λέ-
 γοντι διὰ τῶ τέγος κεραμῖς ἐπιπεσῶσα, ὅς κ' οἶδ'
 ὅτε κινήσαντι, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα ἐν ὅς κ'
 ἐπιτελέσαντι τὴν ὑπόχεσιν. ἔοικα δὲ καὶ νῦν
 ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέπομι καὶ ἀκρό-
 ομι. Ερμ. ἔχ' ἀτρέμας. καὶ τῶτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαι
 σοι, καὶ ὅς σ' ἐρκεῖται ἐν βραχέϊ ἀποφανῶ, παρ

Ομήρως

ex parte res bene se habet, cū et tu superāris. Iam verò quoniam bicipiti vertice prominet Parnassus, uterq; altero occupato cōsideamus. Tu autem nunc oculis in orbem ductis intueri vniuersa. CHA. Terram video amplam, ac paludem quandam ingētem, quæ undiq; terram circumfluit. Tum montes ac fluios et Cocyto, & Phlegēonte ampliores. Ad hac homines admodū exiles, & horum nidulos quosdam. MER. Urbes illæ sunt, quos tu nidos arbitraris. CHAR. Vides, quā nihil nobis tanto labore sit effectum? Quin frustra sede mouimus Parnassum unā cum Castalio, tum & Oetam, ceterosq; montes omnes. MER. Quid ita? CHA. Equidem ē sublimi exactē despicio nihil. Desiderium autē erat non urbes solū, neq; montes ipsos tanquam in tabula depictos intueri, verū & homines ipsos, tū quæ faciant, quæq; loquantur exaudire haud secus ac prius, cū tu obuius mihi factus ridentem cōspiceres, ac quidnam riderem, percunctareris. Nam cum ridiculum quiddā audirem, mirum in modum delectabar. MER. Quidnam hoc erat? CHA. Cū quidam ab amicorum quopiam ad cenam, opinor, vocatus esset, in posterū, inquit, diem veniam maximē. Atq; interim dum hac diceret, tegula quedā, nescio quo de urbāte, à tecto in caput huic irruens, ipsum necauit. Risi ergo hominē ut qui promissa minimē prestaret. Sed & nūc quo magis audiam, magisq; videam, descendendum, mihi censeo. MER. Quietus sis. Nam et huic malo remediū inuenero, atq; incantatione quadam ab Homero

Ομήρου πινὰ καὶ πρὸς τὴν ἐρωδίην λαβῶν. καὶ πρὸς
 δ' ἂν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώτῃην,
 ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν. Χά. λέγε μόνον. Ερμ.

Ἀλλ' ἔτι αὐτοὶ ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλαν ἢ πρὶν
 ἐπῆεν,

ὁ Φρ. δὲ γνώσκεις ἡμὲν θεὸν ἡδὲ καὶ ἄνδρα.
 Χά. τί ἐστιν; Ερμ. ἤδη ὁρᾷς; Χά. ὑπερφύως γε τυ-
 φλὸς ὁ λυγρεὺς ἐκείνῳ, ὡς πρὸς ἐμέ. ἴστε σὺ τὸ
 ἐπὶ τῷ περὶ δ' ἰασκέ με, καὶ δοποκρίνεις ἐρωτῶντι.
 ἀλλὰ βέλαι κατὰ τὸν Ομηρον καὶ γὰρ ἔρωμά σε, ὡς
 μάθης ἔτι αὐτὸν ἀμελῆ ὄντα με τῶν Ομήρου. Ερμ.
 καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τι τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης αἰεὶ
 καὶ πρόσκωπῳ ὢν; Χά. ὁρᾷς, ὀνειδιστὴν τὴν ἐς
 τὴν τέχνην. ἐγὼ δὲ ὅποτε διεπόρθμευον αὐτὸν δοπο-
 ρανόντα, πολλὰ ραῖψωδῶντ' ἀκρόασις, ἐνίων ἔτι μέ-
 μνημαί. καὶ τοὶ χειμῶν ἡμᾶς ἔμικρὸς τότε κατέλα-
 βεν. ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄσκειν ἔμπανυ αἰσιόν τινα ὠδὴν
 ποῖς πλέεσσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν σωήσας τὰς νεφέλας,
 καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβα-
 λῶν τὴν τρέιαναι, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε,
 καὶ ἀλλὰ πολλὰ κυκῶν τῶν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐ-
 πῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ γνώφῳ ἐμπεσὼν, ὀ-
 λίγη δ' εἰς περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν. ὅπερ καὶ
 ναυτιάσας ἐκείνῳ ἀπήμεσε τῶν ραῖψωδιῶν
 τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ χαρύβδι, καὶ
 Κύκλωπι. Ερμ. ἔχαιεπὸν ἔν ἢν ἐκ ποσῶν
 ἐμέτε

mero accepta videndi aciem acutissimã tibi vel bre-
ni reddidero. Ac posteaquam pronunciauero carmi-
na ipsa, memor sis non amplius hallucinari, verum a-
perte cuncta intueri. CHA. Dic solum. ME.

Dimoni nubem visum, qua texerat antè,

Ut tandem agnoscas quasint hominesue Deue.

CHA. Quid est? MER. Annon iam vides? CHA. Mirũ
in modum cacus sanè Lynceus ille, si mecum compo-
natur. Itaq, deinceps hoc primũ me velim doceas, mi-
hiq, percunctanti respondeas. Sed heus tu, vin' & ip-
sum me Homericis versibus tecum agere, quo videli-
cet intelligas, neq, ipsum me ab Homeri elegantia ab-
horrere? ME. Vnde tu, quaeso, illius aliquid scire posses
nauta cum sis, et cum remis rem habeas? CHA. Vides,
opprobria sunt hac in artem. At ego cum illum vita
iam functum traicerem, multa carmina recitantem
audiui, quorum nonnulla adhuc in memoria herent.
Porro tempestas non mediocris tum nobis incubuit,
Etenim posteaquam cantilenam quandam navigan-
tibus non admodum prosperam neq, salutarem fuisset
auspicatus, carminum vi impulsus Neptunus, & nu-
bes conuocauit, atq, tridente velut toryna (instrumẽ-
to, quo in olla aliquid teritur et agitur inter coquẽ-
dum) iniecto, cum fluctuum procellas excitauit, tum
aliis multis turbis uniuersum miscebat mare, adeo ut
parum absuerit, quin tempestas, que una tum densa
caligine imminebat, nauem nobis subuertisset. Tum
ergo et ille nauseabũdus bonã carminum partẽ Scyl-
la et Charybdi euomuit, sed et Cyclopi. MERCVR.

Non

ἐμέτε ολίγα γέν διαφυλάττειν. Χα. εἶπ' ἔγάρ μοι.

τίς γάρ ὅδ' ἐστὶ πάχις ὁ ἀνὴρ ἡὺς τε μέγας τε, ἔξοχ' ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους. Εἰρμ. Μίλων ἔστι ὁ ἐκ Κρότων ἀθλητής. Ἰπικροτέῃσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν παῦρον ἀράμεν ὁ Φέρει διὰ τῆς σιδήρεας μέσης. Χα. καὶ πόσῳ δικαιότερον αὐτὸν ἐμὲ ὡς Εἰρμῇ, ἐπαμνοῖεν, ὅς αὐτὸν σοὶ τὸν Μίλωνα μετ' ολίγον ξυλλαβῶν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον ὅπου ταῦτ' ἔχει πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῆς ἀμαχωτάτης τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαιοθεῖς τῆς θανάτης, μηδὲ ξυνεῖς ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει: καὶ περὶ μὴ ὥξεταί ἡμῖν διηλασθῆναι μεμνημένον τῶν σεφάνων τέτων, καὶ τῆς κρότης. νῦν δὲ μέγα φρονέει φαρμαζόμενον πρὸς τῇ τῆς πάρος Φορᾶ. τί ἔν οἱ οἴηθαί μεν, ἀρὰ ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξασθαι ποτε; Εἰρμ. πόθεν ἐκεῖν θανάτην νῦν μνημονεύσεις αὐτὸν ἐν ἀκμῇ ποσάτῃ; Χα. ἔα. τῶτον σοὶ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὅπου αὐτὸν πλεῖν, μηδὲ ἐμπέδισα, ἔχ' ὅπως παῦρον ἐπὶ ἀραδαὶ δυνάμενον. σὺ δὲ μοι ἐκεῖνο εἶπε, τίς τε ἀρ' ὅδ' ἄλλ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; ἔχ' ἔλλην ὡς ἔοικεν, διὰ γέν τῆς σολῆς. Εἰρμ. κύρ' ὡς Χάρων ὁ Καμβύσης, ὅς τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἡδὲ ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ασουρίων ἑναγχαῖ ἔστι ἐκράτησε, καὶ Βαβυλωνίαν παρεξήσατο.

καὶ

Non ergo difficile fuit ex tanto vomitu paucula aliqua reservare. CHA. At dic mihi.

Crassus & ille quis est vir magnus, conspicuusq;
Vertice sublimi atq; humeris latissimus amplis.

MER. Milo Crotoniata hic est athleta, applaudunt autem ei Graci, quod taurum sublatum solum per medium ferat stadium. CHAR. At quanto instiori causa, ô Mercuri, ipsum me laudibus eueherent, qui paulò post ipsum tibi Milonem, quantus est, correptum in nauculam imponam: nempe ubi à morte inuictissimo aduersario lucta superatus ad nos venerit, quâdo nec ipse planè intelliget qua cruris implicâdi ratione sit deiectus. Tum profectò nobis plorabit recordatus & harû coronarum, & huius applausus. Nunc aut quia, propterea quod taurum gestarit, est admirationi, grandia sapit, ac mirificè sibi placet.

Quid ergo de ipso arbitrabimur? Num quod mortem etiam aliquando sibi imminere speret? MER. Quid? ille mortis recordaretur in tanto flore? CHA. Missum hunc fac, ô Mercuri, risum nobis haud ita multò post exhibiturum, quâdo videlicet nobiscum nauigans ne culicem quidem amplius, nedû taurum ferre poterit. Sed illud tu mihi dicas velim, quis alius ille vir gravis ac seueritate quadam verendus, nec tamen Gracus, quantum ex peregrino habitu conici potest? MER. Cyrus, ô Charon, Cambyxis filius, qui imperium, quod olim Medi obtinebât, ad Persas transtulit. Atq; idem Assyrios nuper deuicit, & Babylonem expugnauit.

καὶ νῦν ἐλασθεὶον τι ἴππιν λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελεῖν
τὸν Κροῖσον, ἄρχοι ἀπάντων. Χά. ὁ Κροῖσος δὲ πᾶ-
ποτε καὶ κείνός ἐστιν; Ερμ. ἐκείσε δ' ἀποβλέψον ἐς τὴν
μεγάλην ἀκρόπολιν τὴν τὸ τριπλῶν τεῖχος. Σάρ-
δεις ἐκείναι. καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἥδη ἴπ-
κλίνης χρυσοῦς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ δια-
λεγόμενον; βέλει ἀκῆσωμεν αὐτῶν ὃ, καὶ λέγε-
σι; Χά. πάνυ μὲν ἔν. Κροῖ. ὦ ξένη Ἀθηναῖε εἰδὲς γάρ
μου τὸν πλεῖστον καὶ τὰς θησαυρὰς, καὶ ὅς ᾧ ἄση-
μος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλῃαν,
εἰπέ μοι τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων δόλαι-
μόνεσθαι εἶναι. Χά. τί ἄρα ὁ Σολων ἐρεῖ; Ερ. θαυρῶν.
ἔδιδεν ἀγεννὲς ὡς Χάρων. Σο. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν δό-
λαίμονες. ἐγὼ δὲ ὦν οἶδα, Κλέοβιν, καὶ Βίτωναν
ἡγᾶμαι δόλαιμονεσάτας γενέσθαι, τὰς τῆς ἱερείας
παῖδας. Χά. τῆς ἀργόθεν Φησὶν ἔτῃ, τὰς ἅμα
πρώην δ' ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύοντες
ἐίλκυσαν ἴππιν τῆς ἀπῆνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν. Κροῖ. ἔ-
γω. ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκείνοι τῆς δόλαιμονίας.
ὁ δεύτερος δὲ τίς αὖ εἴη; Σο. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος,
ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος.
Κροῖ. ἐγὼ δὲ καθάρμα, οὐ σοὶ διοκῶ εὐδαιμόνων εἶ-
ναι; Σο. ἔδιδέπω οἶδα Κροῖσε, ἢ μὴ πρὸς τὸ τέλος
ἀφίκηται εἰς, ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὲς ἔλεγχος
τῶν πικρῶν, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ πέρα εὐδαιμόνως
δια-

Ad hoc exercitum in Lydiam traducere iam parat, hoc iam in animo destinans, ut Cræso superato imperium habeat in omnes. CHAR. At Cræsus ubi tandem ille? ME. Illorsum oculos deslechte in magnam illam arcem, qua triplici muro est septa. Sardis illa. An non Cræsum ipsum vides in aureo sedentem solum, ac cum Solone illo Atheniensi differentem? Vis auscultemus qua de re verba faciant? CHA. Volo, ô Mercuri. CROES. ô hospes Atheniensis, qui iam diuitias nostras vidisti, thesauros scilicet & quantum nobis auri sit rudis, tum & aliam suppellectilem pretiosam, dic mihi quemnam omnium hominum felicissimum arbitraris. CHAR. Quid tandem dicet Solon? MERCVR. Bono sis animo, nihil abiecti, ô Charon. SOLON. Felices quidem admodum pauci. Verum ex his, quos ego novi, Cleobim & Bitonem sacerdotis filios arbitror felicissimos extitisse. CHA. Argiua sacerdotis hic dicit, qui nuper postquam matrem vehiculo insidentem, ad sacrarium vsque ipsi iugum subeuntes adduxissent, è viuis statim excesserunt. CROE. Esto, habeant illi felicitatis primas. At quis tenebit secundas? SOL. Tellus Atheniensis, qui praterquam quod bene vixit, mortem etiam pro patria obire non recusauit. CROE. Ego vero, ô scelus, non tibi videor felix esse? SOL. Nondum, ô Cræse statui, quod nec dum ad vita metâ peruenieris. Rectissimus enim eius rei index ac certissimus mors ipsa existit, & vita ad finem vsque feliciter

διαβιῶναι. Χά. κάλλιστα ὡς Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπι-
 λέλησται, ἀλλὰ τὸ προθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τῷ
 πρὸ τῶν ποιῶν κρείσσιν. ἀλλὰ τίνας ἐκείνης ὁ κροῖ-
 σθ' ἐκπέμπει; ἢ τί καὶ ὅτι τῶν ὤμων φέρεις; Ερ.
 πλὴν θες τῷ Πυθίῳ χρυσῶς ἀνατίησι, μισθὸν τῶν
 χρησμῶν, ὃ φῶν καὶ ἀπολεῖται μικρὸν ὕστερον. Φι-
 λόμανις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. Χά. ἐκείνο γὰρ ἐστὶν ὁ
 χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποσείλβει τὸ ὑπὸ χρῶν μετ' ἐ-
 ρυθίματ'· νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκέρων αἰεῖ. Ερ.
 ἐκείνο ὡς Χάρων τὸ αἰοδίμῳ ὄνομα, καὶ περιμάχη-
 τον. Χάρ. καὶ μὴν ἔχ' ὁρῶ ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρῶτον
 εἰμὴ ἄρα τῷ μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐ-
 τῷ. Ερμ. ἔχ' οἶδα ὅσοι πόλεμοι διὰ τῷ, καὶ ὅτι-
 βελαί, καὶ ληστῆρια, καὶ ὅτι πορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ
 δεισμά, καὶ πλεῖς μακροὺς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ δει-
 λῆαι; Χά. διὰ τῷ ὡς Ερμῇ τὸ μὴ πλὺτ' χαλκῷ
 διαφέρειν; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὁβολὸν ὡς αἶδα
 παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκάστ' ἐκλέγων. Ερ. ναί.
 ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς ὥς ἐκ παντὸς πωδ' ἀξέπη
 ὑπὸ αὐτῶν. τῷ δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους
 οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσιν. πλὴν, ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς,
 καὶ ἔτ'· ὡς περὶ ὁ μόλιβος, καὶ τὰλλα. Χά. δει-
 νήν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τῷ ἀβελτηρίῳ,
 οἱ ποσὶν ἐρωτᾷ ἐρωσὶν ὡς ἔχ', καὶ βαρέως κήμα-
 τ'. Ερ. ἀλλ' ἔχ' Σόλων γε ἐκείν' ὡς Χάρων ἐρεῖν
 αὐτοῦ

perducta. CHA. Optime facis, ô Solon, quod nostri non es oblitus, quoniam cymbam ipsam his de rebus iudicare censes. Sed quinam illi, quos Cræsus emit- tit? aut quid humeris gestant? MERCVR. Au- reos Pythio lateres dicat, pro oraculi mercede, cu- ius beneficio paulò post peribit. Est enim vir ille mi- rum in modum vatibus deditus. CHAR. Et illud est aurum splendidum scilicet, quodque subpallidum, resurgit rubore: nunc enim, cum antè iam sæpè de eo audierim, ipsum primum video. MERCVR. Hoc celebre illud est nomen, cuius gratia tantoperè pu- gnatur. CHAR. Atqui non video quonam pretio commendetur, nisi hoc forrè ad rem pertinet, quod qui ferunt, eo grauantur. MERCVR. Annon intelligis quot huius gratia bella, quot insidia, quot latrocinia, quot periuria, quot cades, quot vincula, quamq; longinqua nauigatio, quot mercatura, quot seruitutes? CHA. Propter hoc ne, ô Mercuri, quod parum ipsi ari prestat? Nam as noni, ut qui à singulis vectoribus, quod & tu ipse non ignoras, obolum exi- gam. MER. Est ita ut dicis, ô Charon. Verùm as, quia magna est eius copia, non est in pretio. Aurum verò, & huius quidem parum, hi qui terra venas scrutantur, ex immenso profundo effodiunt. Atta- men ex terra provenit, quemadmodum plumbum, & reliqua metalla. CHAR. Insignem quandam ho- minum stultitiam narras, qui tato amore prosequun- tur rem tum pallidam, tum etiam grauem. MER. At

αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς. καὶ ἄγε λᾶ γὰρ τοῦ Κροῖ-
 σθ καὶ τῆς μεγαλαυχίας τοῦ Βαρβάρου. καὶ μοι δο-
 κεῖν ἔρεσθαι πὶ βούλεται αὐτόν. ἐπακούσωμεν οὖν.
 Σο. εἰπέ μοι ὦ Κροῖσε. οἶε γὰρ τι δίδεσθαι τῶν πλίν-
 θων τούτων τὸν Πύθιον; Κροῖ. νῆ Δί, οὐ γάρ ἐστιν αὐ-
 τῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον. Σο. σὺκ
 οὖν μακάριον οἶε τὸν θεὸν διδοφαίνειν, εἰ κλήσαιο
 ἐν ταῖς ἀλλοῖς, καὶ πλίνθας χρυσᾶς; Κροῖ. πῶς γὰρ
 οὐ; Σο. πολλὴν μοι λέγεις ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ οὐ-
 ρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον διέ-
 σαι αὐτούς, ἢ ἐπιθυμήσωσι. Κροῖ. ποῦ γὰρ τοσούτος
 αὐτὸς γένοιτο χρυσὸς ὅσῳ παρ' ἡμῖν; Σο. εἰπέ μοι, σί-
 διηρῶ δὲ φύεται ἐν λυδίᾳ; Κροῖ. ὅ πάνυ τι. Σο. τῶ
 βελτίονῳ ἄρα ἐνδεεῖς ἐστέ. Κροῖ. πῶς ἀμείνων ὁ σί-
 διηρῶ χρυσίος; Σο. ἢν διδοκρίνη μηδὲν ἀθανασκῶν,
 μάθους αὖ. Κροῖ; ἐρώτα ὦ Σόλων. Σολ. πότερον, ἀ-
 μείνους οἱ σώζοντες πινας, ἢ οἱ σωζόμενοι παρὰ αὐ-
 τῶν; Κροῖ. οἱ σώζοντες δηλαδὴ. Σολ. ἀρ' ἔν ἢν Κύ-
 ρῳ, ὡς λογοποιεῖσινες, ἴππῃ λυδοῖς, χρυσᾶς μα-
 χαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρῳ ἀναγκαῖ-
 ῶ τότε; Κροῖ. ὁ σίδηρῳ δηλαδὴ. Σο. καὶ εἴγε μὴ
 τῶτον παρὰ σκευάσαιο, οἷχοιτο αὖ σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρ-
 σας αἰχμάλωτῳ. Κροῖ. εὐφήμει ὦ ἄνθρωπε.
 Σο. μὴ γένοιτο μὲν ἔν ἔτω πῶτα. φαίνει δὲ ἔν ἀ-
 μείνω τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. Κροῖ. σὺκ καὶ τῷ θεῷ

κελεύεις

Solo ille aurū minime mirari videtur, ut et plane vides. Nā cum Cræsum ipsum, tū verò maxime hominis barbari iactantiam deridet, adeò ut videatur etiam mihi hac ipsa de re Cræsum velle percunctari. Quamobrem auscultemus. SOL. Dic mihi, ô Cræse, putas ne laterum horum indigere Apollinem? CROE. Per Iouem, nullum enim ipsi est donarium. Delphis suspensum tam magnificum. SOL. Arbitraris ergo te Deum beatū reddere, si inter alia multa, tuo beneficio, et aureos lateres possideat. CROE. Quid ni? SOL. Magnam mihi paupertatem narras in calo, ô Cræse, si Deos, cū forte desiderent aurum, ex Lydia aduehere oportebit. CROE. Ubi enim alibi aurū proveniret tantum quantum apud nos? SOL. Rursus illud mihi dicito: ferrum in Lydia nascitur? CROE. Non admodū. SOL. Potiori ergo re indigi estis. CROE. Quinam ferrum prastantius auro? SOL. Si citra stomachum respondere velis, facile quidem intellexeris. CROE. Interroga tu modò ô Solon. SOL. Utri prastantiores an qui seruant, ac defendunt, an qui seruantur ac defenduntur? CROE. Qui seruant profectò. SOL. Ergo si quemadmodum quidam narrant futurum, Lydos Cyrus adortus fuerit, aureos ne gladios militi tuo facies, an ferro tume-rit opus? CROE. ferro sanè, ferro. SOL. Et si huius copiam nō apparaueris, futurum ut egregiū illud aurum captivum ad Persas abeat. CROE. Bona verba, ô homo. SOL. Dij meliora velint, quam ut hac hoc modo fiant. Verū tu hac via videris ferrum auro nobilius fateri. CROE. Ferreos ergo lateres Deo me consecrare

m 4 inbes,

καλεύεις σιδηρᾶς πλίνθας ἀνατιθέναι με, τὸν δ' ἐ
 χρυσὸν ὀπίσω αὐθις ἀνακαλεῖν; Σο. ἔδ' ἐ σιδηρᾶ ἐκεί-
 νος γε δεήσεται· ἀλλ' ἦν τε χαλκὸν, ἦν τε χρυσὸν ἀνα-
 τίης, ἄλλοις μὲν ποτὲ κλῆμα καὶ ἔρμαον ἔση ἀνατι-
 θεικῶς, Φωκεῦσιν, ἢ Βιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ
 τινι τυράνῳ ληστῇ· τῷ δ' ἐ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν
 χρυσοποιῶν. Κροῖ. αἰεὶ σύ με τῷ πλεῖστῳ προσπολε-
 μεῖς, καὶ Φθονεῖς. Ερμ. ἔ φέρει ὁ λυδὸς, ὦ Χάρων,
 τίω παρρησίαν, καὶ τίω ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλ-
 λά ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος· ἐκ
 ὑποπλήσων, τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων· με-
 μνήσεται δ' ἐν μικρὸν ὕστερον τῷ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν
 δεῖ αἰλόντα ἐπὶ τῷ πυρᾷ ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι.
 ἤκασα γὰρ τῆς Κλωθῆς πρῶν ἀναγινωσκέσης τὰ
 ἐκάσῳ Ἰπτικεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο,
 Κροῖσον μὲν αἰλῶναι ὑπὸ Κύρῳ, Κύρον δὲ αὐτὸν ὑπὸ
 ἑκείνησιν τῆς Μασσαγέτιδος δόποθανεῖν. ὁρᾷς τίω
 Σκυθίδα τίω Ἰπὶ τῷ ἵπῳ τῷ λευκῷ ἐξελαύνεσθαι.
 Χά. νῆ Δία. Ερμ. τῷ μυχῷ ἐκείνη ἐστὶ, καὶ τίω κε-
 φαλήν γε δόποτε μᾶσα ἔξ Κύρου αὐτῆς ἄσκον ἐμβα-
 λεί πλῆρη αἵματ' ἔσται. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νε-
 αίνισκον; Καμβύσης ἐκείνός ἐστιν. ἔτ' ἔσται βασιλεύει
 μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς ἔντε λυδῷ
 καὶ Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μανεῖς δόποθανεῖται, ἀ-
 ποκρίνας τὸν Ἀπιν. Χά. ὦ πολλῷ γέλωτ' ἔσται. ἀλλὰ νῦν
 πῶς

iubes, aurum autem renocare? SOL. Neque ferro ille indignerit; Sed siue as siue aurum dicaris, aliis sanè futuram pradam, ac possessionem suspenderis, & id quidem aut Phocensibus, aut Bœotiis, aut Delphis ipsis, aut etiam pradoni alicui tyranno. Deus autem artifices tuos planè nihil moratur.

CROES. Semper tu quidem diuitias mihi inuides, & oppugnas. MERCVR. Non fert delicatus hic Lydus, ô Charon, verborum & libertatem, & veritatem: quin ei peregrina, & noua quadam res videtur, hominem obscuro loco natum, ac pauperem, ea qua urgeant, intrepidè dicere. Atqui hand ita multò post Solonis recordabitur, nimirum quando eum à Cyro captum in constructum rogam oportebit conscendere. Nam qua cuique Parcarum fuso sint decreta, ipsam Clotho nuper legentem audiui, in quibus & hac erant scripta: Cræsum quidem à Cyro captiuum duci, ipsum autem Cyrum à Massagetide illa necari. Viden' Scythicam illam fœminam candido vehentem equo? CHAR. Per Iouem. MERCVR. Tomyris est, qua sua ipsius manu Cyri caput detruncatum in utrem cruore refertum intrudet. Sed & filium Cyri vides, adolescentem? Cambyſes ille est. Is patre defuncto, in imperium succedet, ac ubi mille modis errarit et in Lybia, & in Ethiopia, tandem insania correptus, occiso à se Api, migravit è vita. CHAR. ô rem valdè ridiculam. Sed num quis vel aspicere, susti-

τίς αὐτὸς προσβλέψειεν ἕτως ὑπερφρονῶντας
 τῶν ἄλλων; ἢ τίς αὐτὸν πεισύσκειν, ὥς μετ' ὀλίγον ἔτι
 μὲν αἰχμάλωτος ἔσται, ἔτι δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει
 ἐν ἀσκήῳ αἵματι; ἢ κτείνῃ δὲ τίς ἐστὶν ὧς Ἐρμῆς ὁ τῆν
 πορφυρεὴν ἐφεσρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα,
 ὧς τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδιδώσει τὸν ἰχθύν ἀ-
 νατιμῶν νήσω ἐν ἀμφιρρύτῃ; βασιλεὺς δὲ τίς ἔυ-
 χεσθαι εἶναι. Ἐρ. εὖ γε παρῳδεῖς ὧς Χάρων, ἀλλὰ Πο-
 λυκράτῃ ὁρᾷς τῶν Σαρμίων τύραννον εὐδαιμόνα-
 οῖόμενον εἶναι; ἀπὸρ καὶ ἔτος αὐτὸς ὑπὸ τῆς παρεσ-
 τῆς οἰκέτης μαιανδρίης παρῳδεῖς ὁροῖται τῷ σα-
 τράτῃ, ἀνασκολλοπιθήσεται, ἀθλιῶς ἐκπεσὼν
 τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ
 τῆς Κλωθῆς ἐπήκουσα. Χά. εὖ γε ὧς Κλωθῶι, γενικῶς
 καὶ αὐτὴς ὧς Βελτίῃ, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπέτεμεν, καὶ
 ἀνασκολλόπιζε, ὥς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσού-
 τῳ δὲ ἐπαγρέων, ὥς αὖ ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεῖν-
 περον κατὰπεσέμενοι. ἐγὼ δὲ μελάσσομαι τότε γνω-
 ρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε
 πορφυρεῖδα, μήτε πᾶραν, ἢ κλίνην χρυσὴν κομίζον-
 τας. Ἐρ. καὶ τὰ μὲν τέτων ὧς ἔξει. τὴν δὲ πωλητὴν ὧς
 Χάρων ὁρᾷς, τῆς πλεονέκτας αὐτῶν, τῆς πολεμῆντας,
 τῆς δικαζομένης, τῆς γεωργῆντας, τῆς δανείζοντας,
 τῆς προσαιτῆντας; Χά. ὁρῶ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ
 μέγαν παραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν

neat ipsos adeò sibi præ cæteris placentes? aut etiam, cui credibile videri poterit, illum scilicet paulò post fore captivum? hunc autem caput in utre sanguine pleno habiturum? At quis nam is est, ô Mercuri, cui pallam purpuream iam sibiula nectit? quem corona adornat, cui cocus, piscis ventre dissecto, annulum exhibet in gente mari septa, regis se nomine iactat? MERCVR. Belle, ô Charon, quod interim occinis. Cæterum Polycratem Samiorum tyrannum vides, qui ipse se modis omnibus felicem putat. Verum & hic tandem ab assistente famulo Meandrio Oræta Satrapa proditus in crucem suffigetur. Miser sanè, qui vel temporis momento ex universa felicitate exciderit. nam & hac nuper ex Clotho andini. CHAR. Praclare, ô Clotho, ita & ipsos in crucem suffige, & eorum capita generosè detrūca, quo se homines tandē agnoscant: Sed et tuo beneficio in sublimè adeò ferātur, nimirū ut postea quanto altiori ruina, tanto grauiori dolore decidant. Porro quod ad me attinet, quemcūq; horum nudum in nauigio agnouero, eum maximè ridebo, quando neq; purpuram, neque regium capitis tegmen, neque lectum secum adferat aureum. MERCVR. Et horum quidem fortuna sic se habebit. Sed videsne vastam quandam multitudinem, atque ex hac alios nauigantes, alios bella gerentes, alios in foro litigantes, alios terram aratro proscindentes, alios fœnerantes, postremo alios mendicantes? CHA. Video variam quandā turbā, ac promiscuā, & vitam perturbatio-

εοικίᾳς τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον
 ἔχει, καὶ τὸν πωλησίον κεντεῖ. ὀλίγον δ' ἔτινες ὥσπερ
 σφῆκες ἄγχι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδέετον. ὁ δὲ πε-
 ριπετόμενος αὐτὰς ἐκ τὰ φανοῦς ἔτ' ὄχλος,
 τίνες εἰσὶν; Εἰ. ἐλπίδες ὦ Χάρων, καὶ δείματα, καὶ ἄνοι-
 αι, καὶ ἡδοναί, καὶ φυλαργυρίαι, καὶ ὄργαι, καὶ μῖση, καὶ
 τὰ τοιαῦτα. τῶν δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμει-
 μικαὶ αὐτοῖς, καὶ συμπολιτεύεται γένη Δία, καὶ τὸ μῦ-
 σος, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία,
 καὶ φυλαργυρία. ὁ φόβος δὲ καὶ ἐλπίδες ὑπερά-
 νω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπύπλων, ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ
 ὑποπλήσκει ποιεῖ. αἰδ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς
 αἰωρόμεναι, ὅπότε αὖ μάλιστα οἴηται τις ὀπλή-
 ψεσθαι αὐτῶν, ἀναπλάμεναι οἰχονίαι, κεχηνότας αὐ-
 τὰς ἀπολιπεῖν, ὅπερ καὶ τὸν ἰάνταλον κάτω πύχον-
 τα ὁρᾷς ὑπὸ τῷ ὕδατι. ἦν δ' ἀπενίσσης, κατόψει καὶ
 μοίρας ἄνω ὀπικλωθούσας ἐκάστω τὸν ἀτράκλον,
 ἀφ' ἧς ἡρτῆσθαι συμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπίων νη-
 μάτων. ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα
 ἐφ' ἑκάστον ἀπὸ τῶν ἀτράκλων. Χά. ὁρῶ πάνυ λεπτὸν
 ἐκάστω νῆμα ὀπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλά. τοῦτο
 μὲν ἐκείνω, ἐκείνο δὲ ἄλλω. Εἰ. εἰκότως ὦ Πορθμεῦ,
 εἴμαρται γὰρ ἐκείνω μὲν ὑπὸ τῶν φονευθῆναι, τῶ-
 ν δὲ ὑπ' ἄλλω. καὶ κληρονομῆσά γε τοῦτον μὲν ἐκεί-
 νω, ὅτε αὖ ἡ μικρότερον τὸ νῆμα. ἐκείνον δ' αὖ, τῶν.

num plenam. Ad hac ciuitates conspicio apum examini-
bus similes, in quibus proprium quendam,
peculiaremque habent singuli aculeum, quo sibi vi-
cinos pungunt. Quidam autem ex ipsis velut cra-
bones aguntque feruntque imbecilliores. At agmen
illud quod ex improviso illos circumuolitat, quinam
sunt? *MERCVR.* Spes, ô Charon, & metus, &
amentia, tum voluptas, auaritia, ira, odium, at-
que id genus alia. Ex his autem ignorantia infima
turba est permixta, atque per Iouem in eadem cum
ipsis Republica degit odium, ira, emulatio, tum &
imperitia, hesitantia, auaritia. Porro metus & spes
ipsos superuolitantes, ille quidem horrorem incutit, a-
liquando verò tantum trepidare facit; hæ aut supra ca-
put in altum vergentes, ubi quispiam apprehende-
re conatur, in sublime volantes aufugiunt, illis inhi-
antibus relictis, quod ipsum & Tantalum apud in-
feros ab aqua pati vides. Quod si aciem intenderis,
conspicies in alto, et *Parcas* ipsas ex penso singulos ad-
nere tenuia quadam fila, quibus vniversum mortali-
um genus subnixum dependet, videsne quasi quos-
dam araneorum nexus ab ipsis fufis in singulos demis-
sos. *CHAR.* Video equidem filum ut plurimum ad-
modum tenue ac fragile cuique è sublimi innexum:
hoc quidem illi, illud verò alijs. *MER.* Rectè vides,
ô portitor. Nam ab ipso fato imminet interitus illi ab
hoc, huic autem ab alio. Atque hunc heredem fore
eius, cuiuscunque filum fragilius fuerit, rursus autem
illum

ποιόνδε γάρ τι ἡ Ἰππυλοκή δηλοῖ. ὁρᾷς δ' οὐκ ὑπὸ λα-
 πτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ οὐτὸς μὲν ἀνασπα-
 σθεὶς αὐτῷ μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν
 ἀπορράγνεντο τοῦ λίνου, ἐπειδὴ μὴ κέλει ἀντέχειν
 πρὸς τὸ βάρος, μέγα μὲν τὸν ψόφον ἐργάσεται. οὗτος
 δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἦν καὶ πέση ἀποφθι-
 σὶ κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακκοθέντος τῆς
 πλώματός. Χα. παγγέλοια ταῦτα ὦ Ἑρμῆ. Ἐρ. καὶ
 μὴν εἰς εἰπεῖν ἔχοις αὐτὰ κατὰ τὴν ἀξίαν ὅπως ἐστὶ
 καταγέλαστα ὦ Χάρων. καὶ μάλιστ' αἱ ἀγὰρ σπυδαὶ
 αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἰχεσθαι, ἀναρ-
 πᾶσθαι γιγνομένους ὑπὸ τῆς βελτίστης θανάτου. ἄγ-
 γελοι δὲ αὐτοί, καὶ ὑπερέτα μάλα πολλοὶ ὥς ὁρᾷς,
 ἡ πύλας καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ πεπνευμονία, καὶ
 ξίφης, καὶ λησθήματα, καὶ κῶνεια, καὶ δικασαί, καὶ τύραν-
 νοί, καὶ τῶν εἰς ὅλους αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἔς αὐ-
 τοὺς πρᾶττωσιν. ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀπίσκειν,
 καὶ αἱ, αἱ, καὶ ὦ μοι μοι. εἰ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐκένον ὅ-
 τι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοί, καὶ ὀλίγον τῶν χρόνων Ἰππι-
 δημήσαντες τῷ βίῳ, ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος,
 πάντα ὑπερὶ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε αὐτὸ σφρωνέεσθαι,
 καὶ ἥτιον ἡνιωῶντο ἀποθανόντες, νῦν δὲ ἐς αἰεὶ ἐλπίσαν-
 τες χρεῖσθαι τοῖς παρῶσιν, ἐπεὶ δὲ αὐτὸ Ἰππυστὴς ὁ ὑπε-
 ρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ
 φθόῃ, ἀθανακίσαι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, ἔποτε πρὸς

δοκί-

illum huius. Tale enim quiddam connexio illa por-
tendit. Vides ergo cunctos à tenui filo suspensos? At-
que hic quidem ex ipsis in altum subtractus, sub-
limis est, verum paulò post, ubi ponderi tanto su-
stinendo non amplius par fuerit, filo dirupto deci-
dens, ingentem excitabit strepitum. Alius autem
qui paululum tantum à terra fuerit subductus,
tametsi cadat, citra tamen strepitum iacebit, adeò
ut ruinam vix ipsi audiant vicini. CHAR. Ni-
mis quam ridicula hac sunt, ò Mercuri. MER-
CVR. Atqui ne verbis quidem illis pro dignitate
consequi possis, quàm sint ridicula, maxime ar-
dua illorum studia, & quod nonnunquam, interea
dum multa spe aluntur, intereunt ab optima sci-
licet morte abrepti. Cuius nuncij, & ministri, ut
cernis, admodum sunt multi, puta febres, tum fri-
gida, tum feruida (latinis veteribus quercera di-
cta) tabes, inflammatio pulmonis, tum gladij, la-
trocinia, cicuta, iudices quoque atque tyranni. Et
horum nihil omnino mentem eorum subit tantisper
sanè, dum eorum conatus feliciter processerint. Ac
si quando sua se spe falsos senserint, tum illud ohe fre-
quens in ore, pariter & eheu, & eheu, & heu mihi.
Quod si iam inde ab initio secum perpenderent, mor-
tales se esse, ac posteaquam paululum hoc temporis in
vita fuerint peregrinati, hinc relictis terrenis rebus
omnibus, velut è somno migraturos, profecto & pru-
dentius, circumspectiusque vitam ducerent, & cum

δοκήσαντες ἀποπαραθήσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γάρ εἴθε
αὐτοὶ ποιήσκειν ἐκείνος, ὁ τὴν οἰκίαν ἀπὸ δὴ οἰκοδομή-
μενος, καὶ τὰς ἐργάτας ἐπιπέρχων, εἰ μάθῃ ὅτι
ἢ μὲν, ἔξει τέλος αὐτῷ, ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν ὄροφον,
ἀπὸ τοῦ ἰῶ κληρονόμῳ καὶ ἀλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς,
αὐτὸς μὴ δὲ δειπνήσας ἀθλίῃ ἐν αὐτῇ, ἐκείνῳ
μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδ' ἔτεκεν αὐτῷ ἢ
γυνὴ, καὶ φίλος διὰ τῶ τοῦ ἐσθῶν, καὶ τῶ νομα τῶ πα-
τρὸς τιμῆμενος, εἰ ἠπίστατο ὡς ἐπιτέτης γενόμενος ὁ
παῖς τεθνήξεται, ἄρα αὐτοὶ σοὶ δοκῇ χαίρειν ἐπὶ αὐτῷ
γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἶπτον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχῶντα ἐπὶ
τῷ πατρὶ ἐκείνον ὁρᾷ, τὸν τῶ ἀθλητῶ πατέρα, τῶ ὀ-
λύμπια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ τὸν ἐκκομίζον-
τα τὸ παῖδιον ἐχ' ὁρᾷ, ἐδὲ οἶδεν ἀφ' οἷας αὐτῷ κρό-
κης ἐκρέματο. τὰς μὲν γὰρ πρὸ τῶν ὄρων διαφε-
ρομένους ὁρᾷς ὅσοι εἰσὶ, καὶ τὰς ξυναγείροντας τὰ
χρήματα, εἴτα πρὸς τὸν ἀπολαύσαι αὐτῶν καλεμένους,
ὅφ' ὧν εἶπον, ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑποθηρετῶν;
Χά. ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ,
τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκείνόν ἐστιν, ὃ σε-
ρέμενοι ἀνανακλῆσιν. Ερμ. ἦν γὰρ τὰς βασιλέας ἰδὼν
αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέσονται εἶναι δοκῶσιν, ἔξω
τῶ ἀβεβαίῃ, καὶ ὡς φῆς, ἀμφιβόλῃ τῆς τύχης,
πλείω τῶν ἡδύων τὰ ἀνιάρθ' εὐρήσει προσέντα αὐ-
τοῖς

emoriendū esset, minus angeretur. Nūc autē quia praesenti rerū statu vsuros se perpetuò sperant, cū minister aut vocarit, aut abducere fuerit conatus, irretitos vel febre, vel tabe, stomachantur, & ducenti renituntur, propterea sanè, quod abstrahendos se à bonis praesentibus ne expectarint quidem. Sed enim quid non faceret ille, qui domū magno studio edificando operarios urget, si intellexerit eā quidem finem habiturā, ipsū autē se, cū iam fastigium imposuerit, discessurū, domo ita relicta heredi, ut is fruatur, ipse autem miserie semel quidem in ea coenet? Iam qui stirpe virili auctus, cōiunio excipit amicos, patris nomen, nempe suum, puero imponit, si praesciret puerum septem annos natū, emoriturum, nunquid ob prole tibi videretur gaudio ferri tam immodico? Verū in caussa est quod in eum quidem intuetur, cui in filio res prosperè cadunt, cui patrē esse cōtingit, vel athletea, vel eius, qui vicerit Olympia: vicinum autē, qui natum cremādum effert, non inspicit, neq; nouit, quo funiculo quamq; tenui sibi sit suspensus. Quin et eorum, qui de finibus digladiantur, quanta sit turba vides, & quā multi coaceruent pecunias, qui tamen antequā ipsis frui liceat, ab imminentibus, quos dixi, tum nūciis, tum ministris auocantur. CHA. Video isthac omnia, & mecum ipse cogito, quidnā iucundū eis in vita sit, aut quid tādē sit illud, quo spoliati tantoperè stomachentur. MER. Quin etiā si ipsorum reges, quos vel omniū felicissimos esse apparet, introspeciat quispiā diligēter, nimirū praeterquā quod in stabili & ancipiti fortuna ludo iactantur,

τοῖς, φόβος καὶ παραχὰς, καὶ μῖση, καὶ ὀπιβλαὰς,
καὶ ὄργας, καὶ κατακείας. τέτοις γὰρ ἅπαντες
ζύνεισιν. ἐὼ πένθη, καὶ νόσος, καὶ πᾶνη, ἐξ ἰσθι-
μίας δηλαδὴ ἄρχονται αὐτῶν. ὅπως δὲ τὰ τέ-
των πονηρὰ, λογίζεσθαι καμρὸς οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν
αὐτῶν. Χάρ. ἐθέλω γοῦν σοι ὦ Ερμῇ εἰπεῖν, ὥτι-
νι εἰκέναι μοι ἐδόξεν οἱ ἀνθρώποι, καὶ ὁ βίῳ
ἅπας αὐτῶν. ἥδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι
ἐθεάσω ὑπὸ κρηνῶ τινι καταρράττοντι ἀνισαμέ-
νας, τὰς φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγεί-
ρεται ὁ ἀφρός; ἐκείνων τοίνυν αἰ μὲν τινες μικραὶ
εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖται, ἀπέσβησιν. αἰδῶ
ὅτι πλέον διαρκῆσι, καὶ παρὰ χωρῶν αὐταῖς
τῶν ἄλλων, αὐταὶ ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον
ὄγκον αἴρονται. εἶτα μὲν τοὶ κακῆναι πάν-
τως ἐξερράγησάν ποτε. καὶ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γε-
νέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίῳ. ἅπαντες ὑ-
πὸ πνεύματι ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μέγας,
οἱ δὲ ἐλάττης, καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ
ὠκύμορον τὸ φύσημα, οἱ δὲ ἅμα τῷ ζυγῆναι ἐ-
παύσαντο. πᾶσι δὲ ἐν δόρῳ ῥαγῆναι ἀναγκαῖον.
Ερμ. ἐδὲν Χεῖρον συ τῷ Ομήρῳ εἰκασας ὦ χά-
ρων, ὃς φυλοῖς τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ. Χάρ. καὶ
ὡς φιλοτιμῶνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι, καὶ
τιμῶν, καὶ κλήσεων ἀμειβόμενοι, ἅπερ ἅπαντα
καταλιπόντας αὐτὰς, δειήσκει ἓνα ὀβολὸν ἔχον-
τας,

tur, innenerit eis inharere tristitia longè plura incundis: tot timeribus, tot turbis, tot odiis, tot insidiis, tot iris, tot adulationibus miseri illi involuuntur. Pratermitto & luctus, & morbos, tum & affectus, qui ex aquo tum vulgo & his dominantur, usq; adeò ut nò minoris fuerit ex temporis et negotij, horum hic recensere mala, quam & priuatorum. CHAR. Tibi ergo, ò Mercuri, dicere volo, cuinam mortales similes mihi videantur, atque horum vita omnis. Vidistin' aliquando bullas illas in aqua, torrente aliquo cū strepitu scaturiète, existētes? Tumores illos inflatos dico, quibus cogitur spuma. harum sanè quedam sunt parua & exiles, qua statim dissoluta evanescent. alie verò diutius durant, atque aliis ad se coactis vehementer inflantur, ac in maximum surgunt tumorem. Tandem & ha dissoluantur omninò, pereuntq;. Neque enim secus fieri poterit. Hac tibi hominum vita. singuli flatu tumescunt, ita ut alij sint maiores, alij autem minores: postremo alij quidem momentaneam, moxque deficientem sentiant inflationem, alij verò prius deficiant, quàm omninò constituentur. At omnes destrui & evanescere necesse est. MERCVR. Nihil tu quidem infelicius hominum naturam similitudine expressisti, quàm vel ipse Homerus, qui uniuersum mortaliuū genus arborum foliis comparat. CHAR. At cum tam fragilis sit eorum conditio, vides tamen, ut inter se auidè contendant pro imperiis, pro honoribus, possessionibusque cer-

n 2

tando,

τας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς βέλει ἔν' ἐπείπερ ἐφ' ὑ-
 ψηλῇ ἐσμεν, ἀναβοήσας παμμέγεθες, παραινέ-
 σω αὐτοῖς; ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων;
 ζῆν δὲ, αἰεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχον-
 τας, λέγων: ὦ μάτατοι, τί ἐσθυσθ' ἰσάκατε πρὸς
 ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες. ἔγωγ' ἐς αἰεὶ βιώσε-
 σθε. οὐδ' ἐν τῶν ἐν ταῦτα σεμνῶν αἰδιδίον ἐστίν. ἔσθ' ἂν
 αὐτὸ ἀπὸ τοῦ τίς αὐτῶν τι ξύν αὐτῷ δοποθιανῶν. ἀλλ'
 ἀνάγκη τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι, τὴν οἰκίαν δὲ
 καὶ τὸν ἀγρόν, καὶ τὸ χρυσίον αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ
 μεταβάλλειν τὰς δαπάνας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ
 τοιαῦτα ἐξ ἐπικράτους ἐμβοήσασθαι αὐτοῖς, ὅσα αὐ-
 οῖσι μέγα ὠφελήσῃναι τὸν βίον, καὶ σωφρονεστέ-
 ρως αὐτὸν γινέσθαι παραπολύ; Εἰμ'. ὦ μακάριε, ὅσα
 οἶδα ὅπως αὐτὰς ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη δια-
 τεδείκασιν, ὥς μήδ' αὐτὸν τρυπάνῳ ἐν διανοιχ-
 θῆναι αὐτοῖς τὰ ῥῆτα, τοσούτῳ κηρῷ ἔδυσαν αὐ-
 τὰ, οἷον περ Ὀδυσσεὺς τὰς ἐπαύρας ἐδύρατο δάκρυ
 τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως· πόθεν ἔν' αὐτὸν ἐκείνοι δι-
 νηθεῖεν ἀκῆσαι, ἣν καὶ σὺ κεκραγὼς διαῤῥα-
 γῆς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύνεται, τῷτο
 ἐν ταῦτα ἡ ἀγνοία ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐ-
 τῶν ὀλίγοι ἔτι παραδεδεγμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ
 ῥῆτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν σκοπλίναντες, ὅξυ
 δέ.

tando, cum tamē ipsos, uniuersis his post se relictis, unico tantum obolo instructos ad nos venire oporteat. Vis igitur, quoniam in edito consistimus loco, quam possum magna voce acclamando eos adhorter: primū quidem, ut à conatibus & stultis & vanis abstineant: deinde ut mortem semper præ oculis habētes, hunc vite cursum transigant, in hanc sententiā verba proclamans: ô stulti, quid tanto studio in his rebus molimini? desistite à laboribus, neque enim perpetuò uiuetis. Nihil ex his, quæ hîc præclara habentur, perpetuum est, nec aliquid istorum, cum moriendum est, secum auferre quispiā poterit. Quin necesse est hominem quidem (quisquis is tandem fuerit) nudum abire, datum autem atque agrum, & aurum, in aliorum transire manus, semperq; dominum mutare. Hac atq; eiusmodi alia, si, unde exaudiri possint, ipsis inclamarer, annon putas vita eorum magna fore vilitati, ita, ut etiam prudentiores longè inde fieri queant. MER. ô beate, nescis quantoperè eos tum ignorantia, tum error occupauerit, adeò ut eorum aures, ne terebro quidem amplius aperire queas, tanta obthurarunt cera, haud aliter ac sociorum aures et Ulysses veritus ne Sirenum cantus exaudirent. At quinam audire potuerint, etiamsi vocem in tantum intēdas, ut rum-
paris? Nempe quod apud vos obliuionis fons potest, idem hîc prestat ignorantia. Quanquam sunt in eis & pauci quidem, qui quoniam ceram in aures non accipiunt, ad veritatem ipsam declinant, atque in-

διεδορκότες ἐς τὰ πρᾶγματα, καὶ κατηγωνότες
 οἶά ἐστιν. Χά. σὺ γὰρ ἐν ἐκείνοις γένεσθαι ἐμβοήσασθαι; Ερ.
 περιττὸν τῷτο λέγειν πρὸς αὐτὸς ἂν ἴσασιν. ὁρᾷς ὅ-
 πως διτοσάντες τῶν πολλῶν, καταγελῶσι τῶν γινο-
 μένων, καὶ ἔσθλα μὴ ἔσθλα μῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλ-
 λά δηλοὶ εἰσι δρασμὸν ἤδη βελεύοντες παρ' ὑμᾶς
 διτὸ τῆ βίης; καὶ γὰρ καὶ μισῶνται ἐλέγχοντες αὐ-
 τῶν τὰς ἀμαθίας. Χά. εὖ γε ὦ γεννάσθαι. πολλὸν
 πάνυ ὀλίγοι εἰσιν ὦ Ερμῇ. Ερ. ἱκανὸν καὶ ἔτοι. ἀλλὰ
 κατίωμεν ἡδύη. Χάρ. ἐν ἐπὶ ἐπόθην εἶναι ὦ Ερμῇ,
 καὶ μοι δείξας αὐτὸ, ὅτε λῆ ἔσθ τῷ περιλήγησιν πε-
 ποιηκώς, τὰς διδοθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατω-
 τρέψῃσι, θεάσασθαι. Ερμ. ἡ γὰρ ὦ Χάρων, καὶ τύμ-
 βος, καὶ τάφρος καλῶσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ
 τῶν πόλεων ἐκείνα τὰ χρώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς σή-
 λας, καὶ πυραμίδας; ἐκείνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ
 σωματοφυλάκιά ἐστι. Χάρ. τί γὰρ ἐκείνοι σε φανῶσι
 τὰς λίθους, καὶ χρεῖσι μύρω; οἱ δὲ, καὶ πυρὸς νήσαν-
 τες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον πινὰ ὀρύξαντες,
 καί εἰσι τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δαΐτωνα, καὶ εἰς τὰ ὀ-
 ρυγματὰ οἶνον, καὶ μελίκρατον, ὡς γένεσθαι εἰκάσαι, ἐγ-
 χέουσιν. Ερμ. σὺ οἶδα ὦ Πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὰς
 ἐν ἁδύη. πεπιστεύκασι δ' ἐν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπο-
 μένας κάτωθεν, δαίμονες μὲν ὡς οἶόν τε πεπετημέ-
 νας τῷ κνίσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ διτὸ τῆ
 βόθρου

ipsis rebus cernentes acutum, quales sint agnoscant.

CHAR. Vel illis ergo solis acclamarem. MERCVR. Supernacaneum fuerit, ea quæ sciunt ad eos dicere. Vides quomodo à vulgi turba semoti rideant, quæ alij factitarint, & neutiquam conveniat ipsis cum vulgo, adeò ut iam appareat ipsos fugam è vita ad nos adornare. Verum omnibus odiosi sunt, eo quod istorum imperitiam redarguant, CHAR. Bellè, ô generosi vos, tametsi pauci. MER. Vel hos esse fuerit satis. Sed nunc descendamus. CHAR. Unum adhuc discere desiderium est, quod ubi docueris, perfectam sanè doctrinam dederis. Nam contueri gestio, in qua cadavera reponant, dum in terram defodiunt. MERCVR. Sepulchra, conditoria & monumenta hæc vocant, ceterum tumulos illos ante vrbes vides, tum columnas, & pyramides. Omnia illa mortuorum sunt receptacula, cadaverumque custodia. CHAR. Quid ergo saxa illa coronant unguentoque inungunt? alij præ tumulis constructo rogo, ac fovea effossa, sumptuosas illas exurunt cœnas, & vinum mulsamque aquam (quantum coniecturis assequi possum) in ipsas foveas infundunt. MERCVR. Equidem ignoro, ô Portitor, quid hæc ad eos qui apud inferos agunt. Verum illis persuasum est, umbras ab inferis reduces cœnare quidem, utcumque liceat, circum nidorem, ac fumum volitando, bibere autem è foveis aquam mulsam. CHAR. Il-

βόθρε τὸ μελίκρατον. Χά. ἐκείνους ἐπὶ πίνειν ἢ ἐοδί-
 ειν, ὧν τὰ κρανία ξυρότατα; καὶ τοὶ γελοῖός εἰμί σοι
 λέγων ταῦτα, ὅσημέραι κατὰγοντι αὐτὲς, οἷοδ' ἐν εἰ-
 δύναιντ' αὐτὲς ἐπὶ ἀνελθεῖν ἅπασι, ὑποχθόνιοι γενο-
 μένοι; ἐπεὶ τοὶ καὶ παγγέλοια αὐτῷ Ἐρμῇ ἔπαχον,
 ὅτε ὀλίγα πρᾶγματ' ἔχων, εἶδε μὴ κατὰγειν μό-
 νον αὐτὲς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀνάγειν πομένους. ὦ μά-
 τιοι, τῆς ἀνοίας, ὅτε εἰδότες ἡλίκοις ὅροις διακέκρι-
 ται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πρᾶγματα, καὶ οἷα
 παρ' ἡμῖν ἐστὶ. καὶ ὅτι κάτθαν' ὅμως ὁ, τ' ἄτυμβος
 ἀνὴρ ὅς' ἔλαχε τύμβου. ἐνδὲ ἰὴ πμῇ Ἰρ[Ⓢ] κρείωντ'
 Ἀγαμέμνων. Θερόση δὲ ἰσ[Ⓢ] Θεπίδ[Ⓢ] παῖς ἠὲ κό-
 μοιο. πάντες δὲ εἰδὼς ὅμως νεκύων ἀμνηνὰ κάρη-
 να. γυμνοὶ τε ξηροὶ τε κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Ερ.
 Ηρώκεις, ὡς πολὺν τὸν Ομηρον ἐπαντλεῖς. ἀλλ' ἐ-
 πείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δαΐξαι τὸν τῷ Ἀχιλ-
 λέως τάφον. ὁρᾷς τὸν ὅππῃ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν
 ἐκείνο τὸ Τρωϊκόν, ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέταπται ἐν
 τῷ Ροιτείῳ. Χά. ὦ μεγάλοι ὦ Ἐρμῇ οἱ τάφοι, πὰς πό-
 λεις, πὰς ἐπησίμους ἤδη δαΐζον μοι, ἃς κάτω ἀκχο-
 μεν. τίω Νῆνον, τίω Σαρδαναπάλα, καὶ βαβυλῶνα,
 καὶ Μυκηνάς, καὶ Κλεωνάς, καὶ τίω Ἴλιον αὐτῶν. πολλὰς
 γὰρ μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκείθε, ὡς δέκα ὁ-
 λων ἐτῶν μὴ δὲ νεωληῆσαι, μὴ δὲ διαψύξαι τὸ σκα-
 Φίδιον. Ερ. ἡ Νῆνος μὲν ὦ πορθμεῦ δ' ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ

ἐδίει

los adhuc bibere, vel esitare. quarum caluaria sunt aridissima? Atqui ridiculum est me tibi hac dicere, qui, quod quotidie ipsos deducas, probè nosti an ubi semel terram subierint, denuò velut postliminio iure ad superos remeare queant. Quin & ipse maximè ridicula paterer tot negotiis occupatus, si eos traiciendo non deducere solum, sed reducere oporteret, si quando vellent bibere. O stulti, quæ est hac amentia? Non scitis, quàm latè distantibus finit us uiuentium, & mortuorum res sunt seiunctæ, quoquo pacto serres habeant apud nos. Ubi mortuus est, æquè tumuli, qui nescit honorem, & qui sortitur spectandi funera saxi. Atqui honor unus adest, & regi Agamemnoni, & Iro, Thersite, & similis Thetidos formosus Achilles. Unde iam pariter sicca nudaque pererrant Asphodeli campos confraëto vertice cunctæ. MERCVR. Papa, quàm multa ex Homero hauris. Sed quia me submonuisti Achillis sepulchrum tibi volo indicare. Vides illud quod prope mare situm est, illic Troianum est Sigaum, è regione autem conditus est Ajax in Rætæo. CHAR. Non magnifica, neque insignia sunt monumenta. Verùm celebriores urbes mihi commōstra, de quibus infernè tam magnifica audimus. Ninū scilicet Sardanapali urbem Babylonem, Mycenæ quoque, tum & Cleonæ simul, & Ilium ipsum. nam illinc oriundos multos memini traicere, adeò ut totis iam decem annis neque nauem subduxerimus, neque ea interim refrixerit. MER. Ninus quidem, ô Porti-

ἔδ' ἐν ἵχν' ἐπὶ λοιπὸν αὐτῆς, ἔδ' αὖ εἴπῃς ὅπως ποτ'
 ἦν. ἡ βαθυλὼν δὲ σοὶ ἐκείνη ἐστίν, ἡ εὐπυργ', ἡ τὸν
 μέγαν περίβολον. ἔμετ' ἀπολὺ καὶ αὐτὴ ζητηησο-
 μένη, ὥσπερ ἡ Νῆν'. Μυκῆνας δὲ καὶ Κλεωνας αἰ-
 χυνομαί δέξαι σοι, καὶ μάλιστ' Ἰλιον. Σποπνίξῃς
 γὰρ δ' αἶδ' ὅτι τὸν Ομηρον κατελθὼν ἐπὶ τῇ μεγα-
 ληγορίᾳ τ' ἐπ' ὧν. πολλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν δι-
 δαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι, καὶ αὐταί. Σποπνήσκει-
 σι γὰρ ὡς πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἀνθρώποι. καὶ
 τὸ παραδοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχῃς ἔν' ἔδ' ἐ-
 τάφ' ἐν Ἀργεὶ ἐλὼ καταλείπεσαι. Χά. παπαὶ τῶν
 ἐπαίνων Ομηρε, κ' ἰῶν ὀνομάτων, Ἰλιον ἱρήν, καὶ εὐρυά-
 γχον. καὶ εὐκρίμενα Κλεωναί: ἀλλὰ μεταξὺ λόγων,
 τίνας εἰσὶν οἱ πολεμῶντες ἐκείνοι, ἡ ὑπὲρ τίν' ἀλ-
 λήλως φονεύουσιν; Ερ. Ἀργεῖες ὁρᾷς ὡς Χάρων, καὶ
 Λακεδαιμονίους, καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐκείνον στρατηγὸν
 Οθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα, τὸ πρόπαμον τῷ αὐτῷ
 ὀνόματι. Χά. ὑπὲρ τίν' αὐτοῖς ὡς Ερμῇ ὁ πόλε-
 μ'; Ερ. ὑπὲρ τῆς πεδίας αὐτῆς, ἐν ᾗ μάχονται. Χά.
 ὡς τῆς ἀνοίας, οἷγε σὺ κ' ἴσασιν ὅτι καὶ ὅλην τὴν Πελο-
 πόννησον ἕκαστος αὐτῶν κήσωνται, μόγις αὖ ποδι-
 αῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τῆς Αἰακῆς. τὸ δὲ πεδίον
 τῆς τοῦ ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσας, πολλάκις ἐκ βά-
 θρων τὸ πρόπαμον ἀνασπάρσασαί τῷ ἀρότρῳ. Ερμ.
 ἔγω μὲν ταῦτα ἔστα. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἡδύη, καὶ

κατὰ

tor, iam est euerſa, ita ut ne veſtigium eius ſit reli-
 quum, neque ubi ſita fuerit olim, facile dixeris. Baby-
 lon autem tibi illa eſt tot turibus bene munita, qua
 magno illo ambitu eſt ſeptra, haud ita multo poſt et ip-
 ſa deſideranda, quemadmodum nunc Ninus. At
 Mycenæ & Cleonæ me ſanè commonſtrare pudet,
 omnium verò maxime Ilium. Nam ubi deſcenderis,
 ſat ſcio, præſocâris Homerum, propterea quod tam ma-
 gniſicis verſibus has nugæ decantare non erubuerit.
 Veruntamen & quondam extiterunt felices, nunc au-
 tem mortua ſunt & ipſæ: Urbes enim, ô Portitor, per-
 inde ac homines emoriuntur, & quod longè mirabi-
 lius, ſolidi etiam fluij, ita ut Inachi ipſius in Argo-
 ne monumentum quidem reliquum appareat. CHA.
 Uah, quæ laudes Homere, quamque ſuperba nomi-
 na: Ingens Ilium, ac mœnibus amplum. Tum ſtructa
 belli Cleonæ. Sed interim dum fabulamur, quinam
 illic dimicant, & quæ pro re ſe mutuo cedunt? MER.
 Argivos vides & Lacedæmonios, ô Charon, atque
 ſemimortuū imperatorem Othryadem ſuo ipſius no-
 mine trophæum inſcribentem. CHA. At pro quo eis eſt
 pugna? MER. Pro eo ipſo agro, in quo pugnant.
 CHA. ô hominum amentia, qui haud ſciunt ſe, eti-
 amſi nunc quiſque eorum totum Peloponneſum poſſi-
 deat, unius tamen vix pedis locum ab Æaco accep-
 turos. Campum autem aliâs alij colēt, ſæpè etiam hoc
 trophæo per aratrum reuulſo. MER. Hæc quidem
 hoc modo ſe habebunt. At nos iâhinc deſcédamus, ac
 mon-

κατὰ χάριν ὀφειλόμενοι αὐτοῖς τὰ ὄρη, ἀπαλλαγ-
 τώμεθα, ἐγὼ μὲν κατὰ ἐσάλλω, σὺ δὲ ὅτι τὸ πορθ-
 μεῖον, ἥξω δὲ σοι μετ' ὀλίγον, καὶ αὐτὸς νεκροσολῶν.
 Χά. εὖ γε ἐποίησας ὦ Ἑρμῆ. εὐεργέτης αἰεὶ ἀναγεγρα-
 ψη. ὠνάμην δὲ ἔτι διὰ σέ τῆς ἀποδημίας. οἷά ἐστι τὰ
 τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πρᾶγματα, βα-
 σιλεῖς, πλίνθοι χρυσῇ, ἑκατόμβαι μά-
 χαι. χάρων Ⓞ δὲ οὐ-
 δεῖς λόγⓄ.

T E Λ Ο Σ.

Graecae. Atque nunquā, graecis prae ipse duceto,
 Nec cantando uoca Pinabo, sed uocante Pinabo.
 Saepe tace' uigilis, tumulosq' iuuat honestos.
 Hoc quo uenit uolens gloria si Balthazar ante
 Atque uenit puer dignus suu nomine talis.

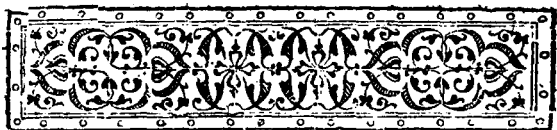
montibus his in suas sedes repositis, regrediamur, ego quidem, quò sum ire iussus, tu verò ad navem. Equidem paulò post veniam, & ipse tibi umbrarum gregem mecum adducens. CHAR. Probè fecisti, ò Mercuri, atque in eorum album adscriberis, à quibus beneficio me affectum perpetuo me agnoscam; quandoquidem tua ope in hac peregrinatione plurimum sum adiutus. O qualia infelicium hominum studia. Reges, lateres aurei, magnifica sacrificia, praelia, Charontis autem nulla habetur ratio.

F I N I S.

LVCIÆ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΒΙΒΛΙ-

ΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΥΠΝΙΟΥ,

ΗΤΟΙ ΒΙΟΣ ΛΟΥ-

ΚΙΑΝΟΥ.

^{ἄνωγε}
Δρὸς μὲν ἐπεπαύμηνεις, τὰ διδασκαλεῖα **Φοι-**
τῶν, ἥδη τὴν ^{ἡλικίαν} ~~παιδείαν~~ ^{παιδείαν} ~~παιδείαν~~ ὦν. ὁ δὲ πατὴρ ἐ-
σκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων ὅ, τι καὶ διδάξαιτό με-
τοῖς πλείστοις ἐν ἑσθλῷ παγιδείᾳ μὲν, καὶ πόνῳ πολλῷ,
καὶ χρόνῳ μακρῷ, καὶ δαπάνῃ σμικρᾷ, καὶ τύχῃ
δλείδῃ λαμπρᾷ. τὰ δὲ ἡμέτερα, μικρὰ τε εἶναι, καὶ
παχεῖάν ἵνα τὴν ὀπικερίαν ἀπαυτεῖν. εἰ δὲ ἵνα
τέχνην τῶν θανάτων ἐκμάθωμι, τὸ μὲν πρῶ-
τον ἐν αὐτῷ αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχ-
νης, καὶ μηκέτι οἰκόσῃ εἶναι, τηλικῶτ ὦν. ὅς κ' εἰς
μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰετὸν
ζῆγνόμενον. Δευτέρως ἐν σκέψεως ἀρχῇ πρὸς τίη, τίς
ἀρί-

LVCIANIS A-
MOSATENSIS DIA-
LOGORVM LIBER
secundus.

DE SOMNIO, SEV
VITA LVCIANI.

DEsieram nuper in ludum ire, factus iam atate adolescens, cum pater una cum amicis consilium capiebat, quamnam artem, potissimum mihi discendam proponeret. Plerisque igitur videbatur humanitas, seu literarum studium & labore multo, & tempore longo, & sumptu non exiguo, denique & fortuna quadam indigere. nostras autem res cum paruas esse et modicas, tum vero celere quoddam auxilium postulare. Quod si igitur artem aliquam mechanicam didicissem, fore, ut principio statim ab ipsa arte, necessaria vita comparare possem, neque necesse haberem adeo atate iam prouectus, domi de qua paterna mensa vivere: sed non multo post etiam ipsum patrem exhilaraturum esse me, referendo domum semper aliquid ab arte questum. Alterius itaque consultatio-

ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥᾶσι ~~ἐκμάθῃ~~ εἶναι, καὶ ἀνδρὶ
 ἐλευθέρῳ ~~πρέπεται~~, καὶ ~~πρὸς~~ ^{ἐν} χειρὸν ἔχουσι τὴν ~~χα-~~
~~ρησάμεν~~ διαρκῆ τὸν πόρον. ἄλλε τῶνυν ἄλλην ἐποι-
 νῆντος, ὡς ἕκαστος, γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ
 πατήρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδὼν, (παρὼν γὰρ ὁ πρὸς μη-
 τρὸς θεῖος, ἄριστος ἑρμογλυφῆς εἶναι δοκῶν,
 καὶ λίθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα δοδοκίμοις) ἔθρηνεν,
 εἶπεν, ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν, σὲ παρόντος. ἀλ-
 λά τῷτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν
 λίθων ἐργάτιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ σωμαρμωστὴν, καὶ ἑρ-
 μογλυφέα. δύνάται γὰρ καὶ τῷτο, φύσεώς γε, ὡς
 οἶδα ἔχων διεξιῶς, ἐτεκμαίρετο διὰ τῆς ἐκ τῷ κη-
 ρῆς παιδαίης, ὁπότε γὰρ ἀφεθείην ὑπὸ τῶν διδα-
 σκάλων, ληξέων ἀντὶ τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ
 καὶ νῆ Δί' ἀνθρώπους, ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐ-
 δόκεν τῷ πατρί. ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων
 πηλαγὰς ἐλάμβανον. τότε δὲ ἔπεινεν εἰς τὴν εὐφυί-
 αν καὶ ταῦτα ἦν. καὶ ~~χρηστὰς~~ εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐπι-
~~δοκίας~~ ὡς ἐν βραχέϊ μαθήσεσθαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐ-
 κείνης γε τῆς πηλαστικῆς. ἅμα τε ἐν ἐπιτήδῳ ἐδό-
 κει ἡμέρα τέχνης ἐκάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδόμην
 τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δί' ἐσφόδρα τῷ πρᾶγματι ἀχρό-
 μενος. ἀλλὰ μοι καὶ παιδιὰν τινα ~~ὡς ἀπὸ~~ ἐδόκει
 ἔχειν, καὶ πρὸς τὰς ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ φαι-
 νοίμην θεός τε γλυφῶν, καὶ ἀγαλμάτια τινα μικρὰ

nūc caput propositum est, quanam ars et optima, et ad discēdum facillima, & homine libero maximè digna foret: deinde & minori sumptu, atq; instrumento egeret, multū autem & sufficientem quæstum suppeditaret. Proinde alio aliā laudante, prout quisq; animo affectus, aut usu expertus erat, pater ad annunculi aspiciens (aderat. n. is quoq; statuarius tū habitus optimus, & poliendo marmore inter præcipuos laudatus) minimè fas, inquit, est, aliam artē prævalere, te præsentē. Sed hunc (meq; demonstrabat) abduc tecum, & doce lapidum artificem probum, et eorundem compositorem ac statuarium nobis esse. Poterit enim & hoc, natura, ut scis, proditus felici. Fecerat autem hanc de me coniecturam pater, ex ludicris à me aliquando è cera confectis. Quando enim à præceptoribus domum dimittebar, abradēs ceram, nunc boues, nunc equos, interdum per Iouem, & homines, fingebar, non omnino ineptè, ut tum videbar patri. Ob qua à præceptoribus quidem plagas accipere solebam, ad probandam autē ingenij dexteritatem, hac quoque tum in parte laudis ducebantur. Atque adeò bonam ex eo spem de me omnes concipiebāt, ut qui breui adeò artem hanc, secundum fingendi illam facilitatem, perdiscere possē. Igitur simul atq; idonea dies videbatur esse auspiciandæ artis, ipse tradebar annunculo, non admodum, per Iouē, inique aut grauitè ferens. Sed mihi etiam lusus quendam non insuauem ipsa res videbatur habere, & apud aequales ad ostentationem & laudem valere, si & Deos sculperè, & parua quadā simulachra,

cūm

καλῶσκευάζων ἐμαυτῷ τε, καὶ κείνοις, οἷς προηρέμεθ'.
 καὶ τότε πρῶτον ἐκέينو, καὶ σύνηθες τοῖς δρχομένοις
 ἐγένετο. ^{οὐκ} ~~ἐγκατέ~~ γάρ τινά μοι δὲς ὁ θεὸς ἐκέλευ-
 σέ μοι ~~πρῶτα~~ καδικέσθαι ~~πλάκας~~, ~~ἐν μέσῳ κειμένης~~,
~~ἐπειπὶ τῷ σκάμῳ~~. Ἀρχὴ δέ τῃ ἡμῖν παντός. σκλη-
 ρότερον δὲ κατενεγκόντ' ἑσθ' ἀπειρίας, κατεά-
 γη μὲν ἡ πλάξ. οἱ δὲ ἀνανακτῆσας, σκυτάλην τινὰ
 κειμένην πωλοσίον λαβὼν, ἐπράως, ἔδδ' ὡς τρεπι-
 κῶς μὲ κατήρξατο, ὥς τε δάκρυά μοι τὰ προοίμια
 τῆς τέχνης. Δοποδράς ἔν ~~ἐκέλευ~~, ἔπι τῷ οἰκίᾳ ἀ-
 Φικνῆσθαι συνεχῆς ἀνολολύζων, καὶ δλακρύων τὰς
 ὀφθαλμὰς ὑπὸ πλεως, καὶ διηγῆσθαι τῷ σκυτά-
 λῃ, καὶ τὰς μῶλωπας ἐδείκνυον, καὶ κατηγόρου
 πολλήν τινά ὡμότητα, προθεῖς ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦ-
 τα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλλωσθαι κατὰ τῷ τέχ-
 νῃ. ἀνανακτῆσάμενης δὲ τ' μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀ-
 δελφῷ λοιδορησάμενης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδαρ-
 θον, ἐπὶ ἐν δλακρυσ, καὶ τῷ νύχθ' ὅλην ἐννοῶν. Μέχρι
 μὲν δὴ τῶν γελάσιμα, καὶ μεισακιώδη τὰ εἰρη-
 μένια. τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, σκέτι εὐκατὰ φρόνητα, ὡς
 ἄνδρες ἀκέσεσθαι, ἀλλὰ καὶ πάνυ φιληκόων ἀκρο-
 ατῶν δεόμενα. ἵνα γὰρ καθ' ὅμηρον εἶπω, θεὸς μοι
 ἐνύπνιον ἤλθεν ὄνειρ, ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἐναρ-
 γῆς ἔτως, ὥς τε μῆδ' ἐν δοπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας.
 ἐπὶ γὰρ καὶ μετὰ πρῶτον χρόνον τάπε χήματα μοι
 τῶν

cūm mihi, tum illis, quibus vellem, adornare possem. Ac tum primum quidem illud, quod ex incipienti usu venire solet, accidebat. Cœlum enim quoddam auunculus mihi tradēs, paulatim tabulam lapideam, qua in medio posita erat, contingere, atq; artem auspicari iubet, tritum illud admonēs: Dimidium facti qui caput habet. Ceterum durius impingente me præ imperitia, tabula frangitur. auunculus autem indignatus, et scuticam quādam propè iacentem corripiciens, nequaquam mansuetè, aut uti adhortantem docebat, excepit, atque initiauit me, ita ut mox in lachrymas proemium artis mihi verteretur. Ausugiens igitur inde domum redeo, continueq; ululando, & lachrymis oculos opplendo commemorabā scuticam, demonstrabam vibices, nimiamq; illius crudelitatem accusabā: hoc quoq; addens quod invidia quadam ista fecisset auunculus, videlicet metuēs, ne se in arte superarem. Irascente itaq; matre, et multa fratri conuitia faciente, posteaquam nox supervenit, dormiui, plenus adhuc lachrymarum, totamq; noctem cogitabundus iacens. Atq; hætenus quidem, quæ diximus, ridicula pueriliaque sunt: quæ verò deinceps audietis, nequaquam contemnenda sunt, o viri, sed quæ admodum auscultādi cupidos auditores quoq; requirant. Nam, ut iuxta Homerum dicam, Veneri mihi diuino somnia nutu Almam per noctem, ita clara & manifesta, ut nihil ab ipsa veritate distarent. Adhuc igitur etiam post tantum temporis intervallum, & habitus co-

τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ
 ἡ φωνὴ τῶν ἀκροφέντων ἐναυλῶ. ἔτω σαφῆ πάν-
 τα ἦν. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι τῶν χερσὶν εἰλκόν με
 πρὸς ἐαυτὴν ἑκατέρω μάλα βιάως, καὶ καρτερῶς.
 ἡ γὰρ γέν με διεσπάρσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοτι-
 μούμεναι. καὶ γὰρ ἄρτι μὲν αὐτὴ ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ
 παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχε με. ἄρτι δὲ αὐτὴ αὐτῆς ὑπὸ τῆς
 ἑτέρας εἰχόμεν. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρω. ἡ
 μὲν ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκλήσθαι βέλοιοτο. ἡ δὲ ὡς μά-
 τλι τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργατικὴ,
 καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην, τὴν χεῖρε τύλων
 ἀνάπλεως, ἀιεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα, τιτάνει καταγέ-
 μισα, οἷος ἦν ὁ θεῖος, ὅποτε ξέοι τὰς λίθους. ἡ ἑτέρα
 δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ χῆμα εὐπρεπὴς, καὶ
 κόσμιος τὴν ἀναβολὴν. τέλει δὲ ἐν ἐφιασί μοι
 δικάζειν, ὅποτέρα βελοῖμην σωεῖναι αὐτῶν. πρὸ-
 τέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδους ἔλεξεν. ἐγὼ,
 φίλε παῖ, ἐρμολυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ὡς χθὲς ἤρξα-
 μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι, καὶ συγγενὴς οἶκοθεν. ὅτε, γὰρ
 πάππος σε, εἰπὼς ταῖς ἐνοματὶς μητροπάτορος,
 λιθοξόος ἦν, καὶ τὴν θεῖαν ἀμφοτέρω, καὶ μάλα εὐδο-
 κημεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θελοῖς λήρων μὲν καὶ φλη-
 νάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν
 ἑτέραν, ἐπέσθαι δὲ, καὶ σωοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέ-
 ψη γυνικῶς, καὶ τὰς ὥμους ἔξεις καρτερὰς, φθόνους δὲ

πάν-

rum, quæ mihi tum apparuere, in oculis hæret, & ipsa vox auribus. quasi intonat: adeò plana fuerunt omnia. Duæ mulieres manibus corripientes trahebant me in diuersum, utraq; ad se videlicet, violentè admodum, & validè. Parum itaq; absuit quin me discerperent, dum inter se ambitiosè adeò contendunt. Nam modò hæc superabat, & propemodum totum tenebat me: modò altera eademque me ad se retrahebat. Clamabant autem ambe, accusabantque mutuo sese: hæc quod me suum videlicet illa possidere vellet: illa verò quod hæc frustra aliena sibi usurparet. Erat autem altera quidem operaria, & virili aspectu, & squalida coma, manus callo passim obductas habens, succincta veste, & marmoreo puluere oppleta, qualis & ipse auunculus esse solebat, quando lapides poliebat. Altera verò facie admodum honesta habitum decentem præ se ferens, & vestes ornatas ac mundas induta. Postremò autem permittunt meo iudicio, ut utri earum conuersandum mihi putem sententiam feram. Ac prior quidem dura, atque virilis illa sic capit: Ego chære puer statuaria sum ea, quæ tu heri discere capisti, familiaris adeò tibi & cognata à parentibus. Nam & auus tuus (addens nomen ani materni) marmorarius fuit, & auunculus pariter et patruus tuus eandem artem exercuere, & per nos inter præcipuos celebrati sunt. Quod si igitur voles deliriis ac nugis, circa quas ista versatur (indicans alteram) abstinere, ac mecum degere, principio generosè educaberis, humerosq; habebis validos, & ab omni inuidia alienus eris, neque

παντὸς ἀλλότριον ἔσῃ, καὶ ἔποτε ἄπει ὅππῃ τὴν ἀλ-
 λοδαπὴν, τὴν πατρίδα, καὶ τὰς οἰκείας κατὰ λιπὼν,
 καὶ ὅππῃ λόγοις ἐπαυνέσονται σε πάντες. μὴ μουσυχθῆς
 θεὸς τῶ σώματι τὸ ὀπίσθιον, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πι-
 ναρόν. ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων ὁρμώμενος, καὶ Φειδι-
 αῖς ἐκείνῳ, ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτον τὴν
 Ἡρανεῖργάσαστο, καὶ Μύρων ἐπηγεῖται, καὶ Πραξιτέ-
 λης ἐθαυμάσθη. προσκυνοῦνταί γὰρ ἔτι μετὰ τῶν θε-
 ῶν. εἰ δὲ τῶν εἰς γένοιο, πῶς μὲν ἐκλεινὸς αὐτὸς
 παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πα-
 τέρᾳ ἀποδείξεις, περίβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ
 τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ ἐπὶ τῶν πλεοναδιαπαιά-
 σα, καὶ βαρβαρίζουσα πᾶμπελλα εἶπεν ἡ τέχνη, μά-
 λα δὲ παρὰ τὴν σωφροσύνην, καὶ πείθει με πειρωμένη.
 ἀλλ' ἐκέτι μέμνημαι. τὰ πλείστα γὰρ ἤδη με τὴν
 μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ' ἐν ἐπαύσαστο, ἄρχεται ἡ ἐ-
 πέρας ὡς λέγεται. Εγὼ δὲ, ὡς τέκνον, παιδεία εἰμὶ ἤδη
 σωήτης σοι, καὶ γηράμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος
 με πεπείρασται. ἡλικία μὲν ἐν ταῖς ἀγαθὰς πορῇ λιθο-
 ξόῳ γινόμενος, αὐτὴ προήρηκεν. εἰδὲν γὰρ ὅτι μὴ
 ἐργατῆς ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ τῶ τῶ τὴν ἀπα-
 σαν ἐλπίδα τῶ βίᾳ τεθειμένῳ. ἀφανὴς μὲν αὐτὸς
 ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῇ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώ-
 μην, ὀπίσθιος δὲ τὴν προσδοκίαν. ἔτε φίλοις ἐπιδικά-
 σιμος, ἔτε ἐχθροῖς φοβερός, ἔτε τοῖς πολίταις ζη-
 λωτός.

unquam in terras alienas, atque externas hinc abibis, relicta patria atque domesticis tuis, neque etiam ob verba, & orationem modò laudabunt te oēs. Neque verò auerſeris corporis hanc fragilitatem, aut vestium ſorditiem, Nam his initiis profectus Phidias ille Iouem spectandum exhibuit, & Polycletus Iunonem fabricauit: praterea Myron laudibus uictus est, & Praxiteles in magna admiratione fuit. Adorantur itaque nunc illæcum ipsis Diis. Quod si igitur horum unus tu quoque ſires, quomodo non celebris, & ipse apud omnes homines fieres? Patrem certe beatum efficeres, & patriam tuam omnibus spectabilem redderes. Hac atque etiam his plura balbutiendo, & pleraque barbarè pronuntiando dixit statuaria, valde studiosè omnia connectens, & me in suam sententiam adducere cupiens. Sed non ultra memini. plurima enim memoriam iam effugerunt. Ceterum ubi tandem finem fecit, tum altera illa in hunc fermè modum orditur. Ego verò, ô fili, Humanitas sum iam nunc consueta ac nota tibi, tametsi ad finem aut plenum nondum periculum mei feceris. Quanta igitur bona acquisiturus sis, si eam artem didiceris, ipsa modò enumerauit. Nihil enim aliud nisi operarius eris, corpore laborans, & in eo totam spem vite positam habens: obscurus ipse degens: modicum & minimè generosum quæstum faciens: deiectus animo: tenuis ac pauper redditibus. neque amicis in iudiciis auxilio eris, neque inimicis formidabilis, neque etiam in-

λωτός, ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τῆ πολ-
 λῆς διήμης εἰς, αἰετὸν περὶ χονταῖα ὑποπλήσων, καὶ
 πὸν λέγειν διυνάμενον θερρατεύων, λαγὼ βίον ζῶν,
 καὶ τῆ κρείττονος ἔρμαμον ὦν. εἰδὲ καὶ Φειδίας ἡ
 Πολύκλειτος γένοιο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργά-
 σαι, τῷ μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, ὅς ἐστι δὲ
 ὅς τις τῶν ἰδόντων, εἰ νῦν ἔχοι, εὐξαιτ' αὐτοῖσι ὅμοι-
 ος γενέσθαι. αὐτὸς γὰρ αὐτῆς, θανάτου, καὶ χα-
 τῶν αἰσῶν, καὶ ἀποχειροβίωτος καμωμένην ἤνδε πο-
 τείη, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παιδαῶν ἀν-
 δρῶν ἔργα, καὶ περὶ αἰσῶν θαυμαστά, καὶ λόγους αὐ-
 τῶν ἀπαγγέλλεσθαι, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἐμπεριόν
 ἀποφαίνεσθαι, καὶ τῷ ψυχὴν, ὅπερ σκυρνώτατον
 ἐστὶ, κατακοσμήσω πολλοῖς, καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμα-
 σι, σοφροσύνη, δικαιοσύνη, ἀσεβεία, πρᾶότητι, ἐπι-
 εικεία, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ
 πρὸς τὰ σεμνότετα ὁρμῇ. ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ τῆς ψυ-
 χῆς ἀκέραιος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δὲ σε
 ἔτε παλαιὸν ἔδιν, ἔτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ
 τὰ δέοντα περὶ μετ' ἐμῶ καὶ ὁλως, ἅπαντα ὁπό-
 σα ἐστὶ τά τε θεῖα, τά τε ἀνθρώπινα, ὅς ἐστι μακρὸν
 σε διδάξομαι, καὶ ὁ νῦν πένης, ὅτ' εἰς δαίμων, ὁ θελευσάμε-
 νός τι περὶ ἀγεννῆς ἔτῳ τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπανσι ζη-
 λῶτος, καὶ ἐπιφθόνος ἔσθαι, τιμώμενος, καὶ ἐπαινέμενος,
 καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ
 παλαιοῖς

ter cines beatus, sed hoc solū opifex videlicet quispiā,
& ex multa atq; promiscua plebe unus, præstatiorem
te semper formidans, et dicenda valentē præ oculis ha-
bens ac palpās, & in summa leporis quandā vitam a-
gens, potentiorisq; lucrum existens. Quod si etiā Phi-
dias, vel Polycletus fueris, præclaraq; & admiratione
digna, multa opere præstiteris, artē quidem laudabūt
oēs, at qui ex aspiciētibus tibi similis esse optarit, mo-
dò mētē habeat, nemo erit. Qualis qualis enim fue-
ris, nihil nisi rudis quispiā artifex manibus laborans,
& iisdem victum queritans censeberis. Contra aut si
mihi obsequeris, principio tibi ostendam multa vete-
rum virorum præclara opera, & res admiratione di-
gnas, & orationes illorum tibi renuntiando, & omni-
um (ut sic dicam) expertum te reddēdo, animū (quod
præcipuum in te est) exornabo tibi multis ac præclaris
ornamentis, modestia scilicet, iustitia, pietate, man-
suetudine, aequitate, prudētia, fortitudine, amore ho-
nesti, & pulcherrimarum quarumcūq; rerum desi-
derio. Hac enim verē sincera sunt animi ornamenta.
Neq; aut latebit te vel veterum quicquam vel eorū
quæ in præsens geri debent, sed ea quæ faciēda sunt,
quæq; fieri decet, me duce prospicies: et in summa om-
nia quacūq; seu diuina, seu humana sint paruo tēpore
docebo te. et qui nunc pauper atq; inops es, istius nescio
cuius filius, qui de arte adeo illiberali, nescio quid cō-
sultas, haud ita multo post nimiū felix nimumq; bea-
tus omnibus videberis, dum honoribus afficeris, &
laudibus efferreris, & pulcherrimarum quarumcūq;

πλάττω περὺχόντων ἀποβλέπομεν. ἐοῦμαι μὲν
 ποιάυτῳ ἀμπεχόμεν, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς, πύ-
 νυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει, δέχῃς δὲ καὶ παρεδρί-
 ας ἀξιάμεν.) καὶ περὶ ἀποδημῆς, ἧ δὲ ἔπι τῆς
 ἀλλοδαπῆς ἀγνώως, ἧ δὲ ἀφανῆς ἔση. ποιάυτῳ
 σοὶ περὶ τῆς γνώσεως, ὥστε τῶν ὁρόντων ἑ-
 κας, τὸν πλοῦσιον κινήσας, δείξει σε τῷ δακ-
 τύλῳ, ἧ δὲ ἐκείνῳ λέγων. αὐτῷ δὲ περὶ τῆς ἀ-
 ξιονῆς καὶ τῆς φίλης, ἧ καὶ τὴν πόλιν ὅλῳ κατα-
 λαμβάνη. εἰς σε πάντες ἀποβλέπονται. καὶ περὶ
 λέγων τύχης, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκρόσονται, θαυ-
 μάζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντες σε τῶν λόγων τῆς
 δυνάμεως, καὶ τὸν πατέρα τῆς σποτρίας. ὃ δὲ λέ-
 γουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώ-
 πων, τῷ σοὶ περὶ τῆς καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τῆς
 βίης ἀπέλθης, ἧ ποτε παύσῃ σιωπῶν τοῖς πεπαυσι-
 μένοις, καὶ προσμιλῶν τοῖς δέξοις. ὁρᾷς τὸν Δημο-
 δῆν ἐκείνῳ, τίνῳ ὄντα, ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησας
 ὁρᾷς τὸν Αἰγίνην, ὃς τυρηνιστίας ὄντος ἦν, ἀλλ' ὅ-
 μως αὐτὸν δὲ ἐμὲ Φίλιππῳ ἐφερέπευσεν; ὃς δὲ
 Σωκράτης, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἐρμολυφικῇ παύ-
 τη τραφεῖς, ἐπεὶ δὲ τὰ χεῖρα σιωπῆκε τῷ κρείττονος,
 καὶ δραπέτεύσας παρ' αὐτῆς αὐτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀ-
 κούεις ὡς περὶ πάντων ἀδελφῶν; ἀφίεις δὲ αὐτῶν
 τηλικύτους, καὶ τοιάτους ἀνδρας, καὶ πράξεις λαμπράς,
 καὶ

rerum gloria celebraberis, illius etiam qui dinitis ac genere antestant in te animis ac oculis conuersis. Ac vestitum quidem talem geres (demonstrans suum, gerebat aut admodum splendidum. Magistratibus vero & primò in cōfessu honore ante alios dignus existimaberis. Et si quando aliquò peregrè abiens proficisceris, etiā in aliena terra non ignotus aut obscurus eris. Talibus scilicet ornamentis ego te insignē atq; conspicuū reddam, ut eorū quoq; quite aspicient, quisq; proximè astantē leniter impellens & cōmonens digitō te demonstrēt, atq; hic est ille dicat. Iam si quid studia dignū accidet, quod vel ad amicos, vel etiā ad ipsam ciuitatem pertinebit omnes in te oculos atque ora cōuertēt. Atq; si tum aliquid fortè dixeris, pleriq; hian-tes auscultabunt, admirantes & predicantes, tum ob dicendi vim, & orationis potestatem, tum etiam patrem tuū ob felicitatem prolis: et quod dici vulgò solet, quod ex hominibus quidam immortales reddūtur, id quoq; tibi dabo: Nam postquā ipse ex hac vita discesseris, nunquam desines conuersari doctis, & consuetudinē habere cum optimis. Demosthenem illū certè vides cuius filius fuerit, & quantum ego eundem reddiderim. Vides & Æschinē, qui Tympanistria cuiusdā filius erat, et tamē propter me etiā Philippus Rex illū palpanit. Laerates aut qui et ipse inter statuariā hanc artem enutritus fuit, simulatq; primū intelligere cōpit meliora, et relicta illa transfugit ad me nimirū audis, ut nunc ab omnibus decantetur? Igitur relinquentas ac tales hosce viros res adeò splendoras, oratio-

καὶ λόγους σεμνούς, καὶ χῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ δό-
 ξαν, καὶ ἔπαμνον, καὶ παρθερίας, καὶ δύναμιν, καὶ ἀρχάς,
 καὶ τὸ ὅτι λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ὅτι σωέσει εὐδαι-
 μονίζεσθαι, χιτῶνιόν τε πιναρὸν ἐνδήσῃ, καὶ χῆμα δε-
 λοπρεπές ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κο-
 πτεας, καὶ κολαπτήρας ἐν ταῖν χερσὶν ἔξεις, κάτω νενευ-
 κῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετής, καὶ χαμαίζηλος, καὶ
 πάντα τρόπον ταπεινός. ἀνακύπτιων δὲ εἰς δέποτε εἰς
 ἀνδρῶδες, εἰς ἐλευθέριον, εἰς ἐπὶ πνοῶν, ἀλλὰ πα-
 ρὲν ἔργα, ὅπως εὐρυθμα, καὶ εὐχήμενα ἔσται σοι, παρ-
 νοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς εὐρυθμός τε, καὶ κόσμιός ἔσῃ,
 ἤκιστε πεφροντικῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν
 λίθων. ταῦτα εἰς λεγέσης αὐτῆς, εἰ παρμεινίας ἐγὼ
 τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἐπεφηνάμην, καὶ τὴν
 ἄμορφον ἐκείνην, καὶ ἐργαλικὴν ἀπολιπὼν, μετεβαί-
 νον πρὸς τὴν παιδείαν μάλα γεγηθώς, καὶ μάλιστα,
 ἐπεὶ μοι, καὶ εἰς νῦν ἦλθεν σκυτάλη, καὶ ὅτι πλεονέξας ἐ-
 θύς σὺν ὀλίγας δέχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ
 ὑπολειφθεῖσα, τὸ μὲν πρῶτον ἡρανάκτει, καὶ τὴν χεῖρα
 σικνωκρότει, καὶ τὰς ὀδόντας ἐνέπειε. τέλος δὲ, ὡς περ
 τὴν Νιόβην ἀκχόμεν, ἐπέπήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέ-
 βλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπισήσητε. θαυ-
 ματοποιοὶ γάρ οἱ οἱ οἱ. ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀποδῶσα,
 τισι γὰρ ἀμείψομαί σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύ-
 νης, οὐ καλῶς τὴν δίκην ἐδικάσας, καὶ ἐλθὲ ἡ δὲ
 ὅτι.

nes tam graves ac illustres, vestium ornamenta, honorem, famam, laudem, primos assessus, potentiam, imperia, deniq; & illam quã ex dicendo consequeris gloriam, & quate omnes ob prudentiam pradicabunt felicitatem, tuniculam aliquam indues sordidam, habitumq; assumes servile, veſtes praterca, scalpſa, et id genus cetera sculpendi cedendiq; instrumenta in manib. habebis deorsum inclinatus in opus, humi repens, demissus, deniq; modis omnibus abiectus & contemptus, nunquam autem vel expergiscens, vel virile aut libero homine dignum quicquam cogitans, sed in opera intentus, ut illa videlicet proportionibus suis consona, & bene formata tibi reddantur. de te ipſo autem, ut & concinnus & ornatus incedas, minimè curã gerens, sed te ipsis istis saxis cõtemptiorem reddens. Adhuc igitur dicente hac illa, non expectato orationis fine, surgens sententiam tuli, & relicta deformi & operatrice illa transiui ad humanitatem admodum gaudens, prapipue postquam mihi etiam in mētem venit scutica, & quod plagas statim non paucas incipienti mihi pridie illa inflixisset. Porro relicta illa principio quidem indigne ferebat, complodebatque manus, et dentibus infrēdebat. Postremo autem quemadmodū Nioben audimus, ita hac quoq; dirigit, & in saxum mutata est. Quod si igitur incredibilia passa esse videtur, ne miremini, somnia enim mirifica sunt, & mirā operari solent. Altera aut ad me respiciens, proinde, inquit, ego tibi hanc iustitiã rependam, quoniã causam hanc bene & recte iudicasti. Veni igitur et ascen-

de

ἐπίβηθι τὸ τῆς ὀχήματ' (δείξασαί τι ὄχημα
 ὑποπέρων ἱππῶν ἰνῶν, τῷ Πηγάσῳ· εὐοικότων) ὅπως
 ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολαθῇσας ἐμοὶ ἀγνοήσεν ἐ-
 μελλες· ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὑφηνιόχευ·
 δὲ θεοὶ δὲ εἰς ὕψ', ἐγὰρ ἐπεσκόπουν διπλὴν τῆς ἐω δέ-
 ξάμεν ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις καὶ ἔθνη, καὶ
 δῆμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος διπλοσείρων τι
 εἰς τὴν γῆν· ἐκέτι μὲν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπερόμε-
 νον ἐκείνο ἴδ', πολλὴν τῆς τοῦ μόνου, ὅτι κατώφην ἀφο-
 ρῶντες οἱ ἄνθρωποι ἐπήνεν, καὶ μετ' Ὀφημίας,
 καθ' ἕς γενοίμην τῇ πῆσει, παρέπεμπον· δείξασα δέ
 μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ μὲ τοῖς ἐπαμνῆσιν ἐκείνοις, ἐ-
 πανήραγεν αὐτοῖς, ἐκέτι αὐτὴν τὴν ἐοδῆτα ἐκεί-
 νην ἐνδεδυκότες ἦν εἶχον ἀφιπτάμεν, ἀλλ' ἐμοὶ
 ἐδόκεν Ὀπάρυφός τις ἐπανήκειν· καταλαβῆσαι
 ἔν καὶ τὸν πατέρα ἐσῶτα, καὶ περιμένοντα, ἐδείκ-
 νυν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐοδῆτα, καί με, οἷ' ἤκειμι
 καὶ τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρὰ δεῖν πρὶ ἐμῶν ἐ-
 βλάυσαντο· ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαυς ἔτι ὢν,
 ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν πωληγῶν φό-
 βον· μεταξὺ δὲ λέγοντ', Ἡράκλεις ἔφη τις, ὡς
 μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δεικανικόν· εἴτ' ἄλλ' ὑ-
 πέκρυσσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκιστά εἰσιν αἱ
 νύκτες, ἢ τάχα πρὸς τρεῖς ἡμέρας, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς
 καὶ αὐτός ἐστι· τί δ' ἐν ἐπῇ ληρῆσαι ταῦτα
 πρὸς

de vehiculum hoc (commonstrato quondam vehiculo quod alatis equis quibusdam Pegaso similibus vehebatur) ut videas qualia ac quanta ignoraturus fuisses; si me non secutus esses. Caterum postquam ascendi, illa quidem agitare, atq; aurigari cepit, ego verò ubi iam in sublime sublatus fui, observabam, & contemplabar ab oriente incipiens usque ad occidentem urbes videlicet, & populos, non aliter quàm Triptolemus olim spargens quiddam in terram, quanquam non amplius memini quidnam illud fuerit, quod tū spargebam, nisi hoc solum quod ex inferiori loco aspicientes homines laudabant me, & ad quoscunq; volando perveneram, cum multa predicatione et gratulatione me prosequerantur, & quasi deducebant. Porro ubi illa hac tanta mihi, & meipsum collaudantibus illis demonstrasset, reduxit rursum non amplius eadem veste illa indutum, quam habueram ab initio auolans, sed videbar mihi tū admodū delicatus splendida veste redire. Deprehendens igitur & patrem astantem, atq; expectantem me, cōmonstravit ei vestem illam, et meipsum qualis redire, submovitq; eū, quàm parū abfueris, quin minimè digna de me ille cū amicis statuisset. Atque hac quidē memini videre me, cū primū ē pueritia egressus essem, plagarum metu, ceu mihi videor tum perturbatus, sed interea cū hac dicuntur, ô Hercules, inquit quispiā, quàm longum hoc somniū & indiciale est. Deinde alius quidem hoc interpellans Hyemalē (inquit) somniū est, quando noctes sunt longissimæ, aut fortasse etiam trinoctiale, qualis & ipse Hercules est.

Quid

πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκλὸς, καὶ
 ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἥδη γεγηραχότων; ἔωλθε
 γὰρ ἡ ψυχρολογία. μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑπο-
 κριτάς τινας ὑπέληφεν; σὺκ ὦ γαθε. εἰδὲ γὰρ
 ὁ ξενοφῶν ποτε διηγέμεντο τὸ ἐκύπνιον, ὡς ἐ-
 δλόκει αὐτῷ, καὶ ἐν τῇ πατρῷα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα,
 ἴσε γὰρ εἶχ' ὑποκρυσιν τὴν ὄψιν, εἰδὲ ὡς φλυα-
 ρεῖν ἐγνωκῶς αὐτὰ διεξῆκε, καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέ-
 μῳ, καὶ δόποινός τις πραγμάτων περιεσώτων πο-
 λεμίων. ἀλλὰ τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις. καὶ
 τοῖνον καὶ γὰρ τῷτο ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμενην ἐκεί-
 νῃ ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπονται,
 καὶ παιδείας ἔχοντα, καὶ μάλιστ', εἴ τις αὐτῶν
 ὑπὸ πενίας ἐθελοκακῇ, καὶ πρὸς τὰ ἥτις δόπο-
 κλίνει, φύσιν σὺκ ἀγεννῇ διαφθείρων. ἐπὶ ῥω-
 δήσεται, εὖ οἶδ' ὅτι καὶ κεῖντο ἀκίστας τῷ μύθῳ,
 ἱκανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ πρὸς ἡμᾶς μέν,
 ἐννοῶν οἷον μὲν ὦν, πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησαι, καὶ
 παιδείας ἐπεθύμησαι, μηδὲν δόποδ' ἐλπίσας πρὸς
 τὴν πενίαν τὴν τότε, οἷον δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανε-
 λήληθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, εἰδένος γὰρ
 τῶν λιθογλύφων ἀδελ-
 ξότερον.

Quid igitur in mētem venit illi nugari talia nobiscū, mentionemq, facere puerilis istius noctis somniorum-que veterum, & atate iam obsoletorum? Iam veteres sunt hæ nuge. An fortè somniorum quorundam quasi quosdam interpretes esse nos credidit? Nequaquam ô bone. Quoniam neq, Xenophon quondam exponens somnium illud, quo pacto illi visum fuerat in domo paterna, & deinceps nostris visionem, non ut coniectationem, propositam tanquam nugari statuisset, illa narravit, præsertim in bello, & summa rerum desperatione constitutus, circumstantibus undique hostibus, sed quod utilitatem quandam secum habebat illa narratio. Proinde & ego somnium hoc vobis exposui, ea videlicet gratia, ut adolescentes ad meliora studia cōuerterētur, et Humanitatem amplecterentur, et maxime si quis eorum præ inopia & paupertate peius de se ipso statuit, animūq, ad deteriora declinat, ingenium non illiberale illiberaliter perdendo. Confirmabitur enim & ille sat scio, & quasi conualecet, sermone hoc audito idoneo, sufficienti exemplo me sibi proposito, ubi videlicet ipse secum cogitabit, è quibus vitiis ad optima prouectus fuerim, Humanitatemq, appetierim, minime deiectus aut fractus animo ob eā paupertatem, in qua tunc fui. deinde qualis & huc ad vos ascenderim, qui certè ut nihil aliud aut amplius, nullo tamen statuariorum istorum inferior aut obscurior enasi.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Ζ Ε Υ Σ.

ΜΗκέτι ~~πανταρξέτε~~ ^{Θεοί} ὦ θεοί, μὴ δὲ κατὰ γυνί-
 ας συσπρεφόμενοι, πρὸς ἑς ἀλλήλοις κοινολογεῖ-
 σθε, ἀγανακτῶντες, εἰ πολλοὶ ἀν' ἀξιοὶ μετέχουσιν ἡ-
 μῶν τῶ συμποσίῃ. ἀλλ' ἐπεὶ περ δ' ὀποδεδόσται ^{πρὸς}
 τῶν ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος ^{πρὸς} τὸ φανερόν, πᾶ-
 ροκῶντα οἱ, καὶ κατηγορεῖτω. οὐ δὲ καὶ κήρυττε ^{ὡς} Ἐρ-
 μὴ τὸ κήρυγμα, ^{τὸ} ἐκ τῶ νόμου. Ερμ. ^{ἀκούε, σιγα.} τίς
^{ἀνδρεύειν} βέλεται τῶν τελείων θεῶν | οἷς ἔξεσιν; ἡ
 δὲ σκέψις πρὸς τῶν μετοίκων καὶ ξένων. Μω. ἐγὼ δ'
 μῶμ' ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ^{ὑπερέβου} εἰπῆς. Ζ. τὸ κή-
 ρυμα ^ἡ δὲ φήσιν. ὥς δ' ἐν ἐμῷ δέησιν Μω. φη-
 μὶ πάντων ^{δὲ} ποιῆν ἑνὶς ἡμῶν, οἷς ^{σοκ} δ' ὀπ' ἄλλων
 θεῶν ἐξ ἀνθρώπων αὐτὰς γεγενῆσθαι, ἀλλ' εἰμὴ καὶ
 τὰς ἀκολούθους, καὶ ^{θεράποντας} αὐτῶν ἰσχυίμους ἡ-
 μῶν δ' ὀφ' ἀνθρώπων, ὅσον μέγα, ὅσον νεανικὸν οἶοντα
 εἰργάσασθαι. ἀξιῶ δὲ ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας μοι
 εἰπεῖν. ὅσον γὰρ αὐτῶν ἄλλως δυνάμην: ἀλλὰ
 πάντες μεῖσασιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τῷ ^{χλωπῶν} καὶ
 ὅσον αὐτῶν κατασιωπήσομαι τῶν καλῶς γιγνομένων.
 διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω πᾶσι δοκῶντά μοι ἑς
 τὸ φανερόν, ὅσον δ' ἐδιδώς ἴνα, ὅσον ἴσ' αἰδῶς ὅτι
 καλύπτων τῷ γνώμῃ, ὥς καὶ ἐπαχθεὶς δοκῶ τοῖς
 πολλοῖς.

DEORVM CONCILIVM.

I V P I T E R.

NE posthac murmuretis, ô Superi, neque ad angulos conuersi in aurem, alter cum altero colloquatur, indignantes multos parum dignos nostri symposij esse participes. Verum posteaquam coactum est concilium, quisque propalam in medium suam adferat sententiã, & qua accusatione digna sunt, accuset. Caterum Mercuri præconium illud ex lege clara voce promulgato. **MER.** Arrige aures, vocem comprime. Quis ex Diis senioribus & perfectis, quibus permissum est, in concione verba vult facere? ipsa deliberatio de inquilinis, & hospitibus futura est.

MOMVS. Ego Momus, ô Iupiter, si fandi copiam mihi feceris. **IVP.** Iam ipso præconio loquendi libertas tibi facta est. itaque meo permissu nihil opus est. **MOM.** Nô itaque vitiosè & improbè nonnullos nostrum facere, quibus non satis est semet Deos ex hominibus factos esse, nisi suos quoque pedissequos, & famulos nobis honore pares esse ostenderit, qua in re nihil magnum aut iuuenile se fecisse existimant. Volo verò, ô Iupiter, ut interrita loquendi libertas mihi concessa sit. Neque enim aliter, qua sentio, effari possim. Sed me omnes ex aequo nouerunt quam libera lingua Deus sim, & quam nihil eorum, qua parum honestè et decorè sunt, reticere solèã. Etenim omnia in reprehensionem rapio, ac propalam, qua mihi videntur, proloquor, neq; reformidans cuiusquã authoritatem, neq; præ verecundia sententiã meã ce-

πολλοῖς, καὶ συναφανίκα τῇ φύσιν, δημόσιός τις
 κατήγορος ἔστω αὐτῶν ἐπνομαζόμενος. πολλὴ
 ἀλλ' ἐπεὶ περ ἔξεσι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δι-
 δῶς μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, ἔδιδεν ὑποσηλόμενος ἐ-
 ρῶ. πολλοὶ γάρ φημι σὺν ἀγαπῶντες, ὅτι αὐτοὶ
 μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῶν ξυνεδρίων, καὶ εὐωχῶν-
 ται θύσεως, καὶ ταῦτα, θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἐ-
 τι καὶ τὰς ὑπερήτας, καὶ θιασώτας τὰς αὐτῶν ἀνή-
 γαγοντες τὸν ἔρανόν, καὶ παρενέγραψαν. καὶ νῦν ἐπίσης
 διανομαί τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, ἔδιδε
 καταβαλόντες ἡμῶν τὸ μετόικιον. Ζ. μηδὲν αἰνιγ-
 ματωδῶς ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς, καὶ διαρρήδην
 λέγε, προσεθίεις καὶ τένομα. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀ-
 πέρριπταί σοι ὁ λόγος, ὡς πολλὰς εὐκάζειν, καὶ ἐφαρ-
 μόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρηὲς δὲ παρ-
 ρησιασθῆν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν. Μω. εὐγε ὦ Ζεῦ,
 ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὴν παρρησίαν. ποιεῖς
 γὰρ τὸ βασιλικόν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον.
 ὥστε ἐρῶ, καὶ τένομα. ὁ γὰρ τοι γενναϊότατος Διό-
 συτος ἡμῶν ἀνθρώπων ὢν, ἔδιδε Ἑλλήνι μητρόθεν,
 ἀλλὰ συροφονικός τινος ἐμπόρου τῷ Κάδμῳ θυ-
 γατριδῶς, ἐπεὶ περ ἡξιώθη πῆς ἀθανασίας, οἷον
 μὲν αὐτὸς ἐστὶν ἔλεγω, ἔτε τὴν μήτραν, ἔτε τὴν
 μέθλην, ἔτε τὸ βᾶδισμα. πάντες γὰρ οἴκειν ὁρᾷτε
 ὡς θῆλυσ. καὶ γυναῖκα τὴν φύσιν, ἡμμανῆς.

αἰετός

lans. Quapropter & onerosus multis esse videor, & natura ~~syrophænicus~~ dum communis quispiam omnium accusator ab illis vocor. Sed enim posteaquam licitum est, atq; ita iam proclamatum, & tu Iupiter, cū libertate loquendi facultatem mihi cōcessisti, nihil reformidans dicam. Multi sunt, inquam, non cōtenti, quod ipsi in deorum conciliū admissi nostri contubernij sint participes, quodq; pari sorte nobiscū convivantur, præsertim cum ex dimidio hōmines eos esse cōstet, suos præterea ministros, & chori socios in cælum adduxerunt, eosq; deos fecerūt adscriptitios. Et nunc aequalem cum aliis distributionem auferunt, & sacrificiorum consortes sunt, pensionem in inquilinos constitutam nobis minimè persoluentes. I V P. Ne quid obscuris ambagibus inuoluas, ô Mome, verum perspicuè & dilucidè, quæ sentis, eloquere, additis quoq; nominibus. Iam enim in medium oratio ita tibi proieccta, ut multos pariter in suspensionem rapiamus, ac alium alio modo tuis dictis obnoxiiū insimulemus. Oportet verò liberū cōcionatorē nihil ob metum reticere. Mo. Euge ô Iupiter, quod ad me lingualibertatē cohortaris, fit enim hoc abs te animo verè regio et magnifico. Proinde nominatim quoq; eosdē perstringam. Ille enim generosissimus Bacchus semihomo existens, neq; à materna stirpe Græcus, sed Syrophænicis cuiusdam mercatoris, nempe Cadmi nepos, posteaquā immortalitate donatus est, cuiusmodi ille quidē sit nō dico, neq; mitram, neq; ebrietatē, neq; errantem eius incessum vitupero. Oēs enim, ut opinor, videtis quā

ἀπράττ' ἔωθεν δ' ὀππνέων. ὁ δὲ, καὶ ὅλην Φατρίαν εἰ-
 σέποιησεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος παρέσι, καὶ θε-
 οὺς ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σιληνόν, καὶ σατύρους,
 αἰγροίκους τινας, καὶ αἰπόλους τὰς πολλὰς, σκιρτήμακας
 ἀνδρώπας, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοχότας. ὧν ὁ μὲν, κέ-
 ρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κατὰ αἰγὴν ἐοί-
 κως, καὶ γένειον βαθὺ καθεμμένον, ὀλίγον τρύαγχα δι-
 αφέρων ἐστίν. ὁ δὲ, Φαλακρὸς γέρον, σιμὸς τιμὴν ῥι-
 να, Ἰππὶ ὄντα τὰ πολλὰ ὀχόμενον, λυδὸς ἔστι. οἱ
 δὲ σάτυροι, ὀξεῖς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ Φιλακροὶ, κέρα-
 ται, οἷα πῖς ἄρ' ἐκ γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα
 ὑποφύεται, φρύγες ἰνὲς ὄντες. ἔχουσι δὲ ἐκείας ἀ-
 πωντες. ὁρᾶτε οἷας ἡμῖν θεοὺς ποιεῖ ὁ γενναῖος; εἴπα
 θαυμάζομεν, εἰ κατὰ φρονέσιν ἡμῶν οἱ ἀνδρώπο-
 ὄντες, οὕτω γελοίους θεοὺς, καὶ περσίστας; ἐγὼ γὰρ λέ-
 γειν, ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τιμὴν τε Κεραιό-
 νην, ἧς καὶ τὸν σέφανον ἐγκατέλεξε τῶ τῶν ἀστέρων
 χορῶ, καὶ τιμὴν Ἰκαρίαν τῇ γεωργῇ Ἰουρατίαν. καὶ ὁ
 πάντων γελοϊότατον ὦ θεοί, καὶ τὴν κύνα τῆς Ηελίο-
 νης, καὶ τῇτον ἀνήγαγεν, ὥς μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς εἰ μὴ ἔ-
 ξει ἐν τῷ ἔργῳ τὸ κυνίδιον αὐτῆς. παῦτα ὅσον ὕβρις
 ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροιμία, καὶ γέλως; ἀκούσατε δὲ ἔτι
 καὶ ἄλλας. Ζ. μηδὲν ὦ Μῶμε εἴπης, μήτε περὶ Ἀ-
 σκληπιῶ, μήτε περὶ Ηρακλέους. ὁρᾶ γὰρ οἱ Φέρη τῶ
 λόγῳ. ἔπει γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν, ἰάτα καὶ ἀνίησιν ἐκ τῶν
 νόσων,

mollis sit & effœminatus deliciis, sômiinſanus, ſtatim à ſummo mane merum ſpirans. Ille verò totam curiam nobis aſciuit, & toto choro aduclto præſtò eſt. Deosque declarauit, & Pana, & Silenum, & Satyros, agreſtes quoſpiam & caprarios permultos, homines ſaltationi deditos, & forma monſtroſos. Quorum hic quidem gerens cornua, dimidia atque inferiore parte corporis capram referens, barbamque profundam nutriens parum ab hirco diſcrepat. Alter verò ſenex, caluitio & ſimis naribus deformatus, plurimùm ſuper aſinum inequitans, genere Lydus eſt. Caterùm Satyri, acutis auribus, & ipſi calui & cornigeri, qualia ferè hadis nuper nuper vatis excrescunt cornua, Phryges quidam exiſtentes. Sunt verò caudati omnes. Videte cuiuſmodi Deos nobis facit generoſus ille. Deinde miramur, ſi contemnunt nos homines, videntes adeò ridiculos, & portentofos Deos. Mitto enim dicere, quod & duas mulieres adduxerit, nempe Ariadnem, cuius etiam coronam ſtellarum choro annumeratam addidit: alteram Icari agricola filiam, & quod omnium eſt ridiculoſiſſimum, ô Superi, Erigones quoque canem adduxit, ne triſtitia afficeretur puella, ſi in cœlo non haberet catellum ſuum. Hac verò non videntur vobis eſſe contumelioſa, quæque nec inſania, nec riſu careant? Audite etiam alios. IVP, Caue, Mome, quiſque dixeris, aut de Eſcalapio, aut de Hercule. Video enim quò orationis tuæ impetu rapiaris. Etenim

νόσων, καὶ ἔστι πολλῶν ἀντάξι' ἑλλάνων, ὅδ' Ἡρα-
 κλῆς υἱὸς ὦν ἐμὸς, σὺν ὀλίγων πόνων ἐπέστατο τὴν ἀ-
 θανάσιαν. ὥστε μὴ κατηγορεῖ αὐτῶν. Μῶ. σιωπήσο-
 μαί διὰ σέ ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καί τοι εἰ μη-
 δὲν ἄλλο ἐπὶ τὰ σημεῖα ἔχῃς τῷ πυρός. εἰδὲ ἐξῆν
 καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ αὖ
 εἶχον εἰπεῖν. Ζ. καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεσι μάλιστα,
 μῶν δ' ἔν καί με ξενίας διώκεις; Μῶ. ἐν Κρητῇ μὲν ἔ-
 μόνον τῷτο ἀκῆσσί ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλό τι πᾶσι σὺ
 λέγῃς, καὶ τὰ φον εὑριδενκύνουσιν. ἐγὼ δὲ ἔτε σκεί-
 νοις πείθομαι, ἔτε Ἀχαιῶν Αἰγυεῦσιν, ὑποβολιμαῖ-
 ὄν σε εἶναι φάσκουσιν. ἃ καὶ μάλιστα ἐλεγχθῆναι
 δεῖν ἡγῶμαι, ταῦτα ἔρω, τὴν γὰρ τοι δέχῃν τῶν τοι-
 ῶτων παρενομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν σὺ ὦ Ζεῦ πα-
 ρέχῃς. Αὐτὸς γὰρ ἐνεπέπληκας γε τὸν ἔρῃον τῶν
 ἡμῖν ἔων. καὶ γὰρ αὖ ἄλλως εἶποιμι. καὶ τὰ πρᾶγμα γε-
 λοῖότατόν ἐστιν, ὅπου αὖ τις ἄφνω ἀκῆσῃ ὅτι Ἡρα-
 κλῆς μὲν θεὸς ἀπεδείχθη, ὁ δὲ Εὐρυπύρρος ὅς ἐπέ-
 ταπτον αὐτῷ τέθνηκε. καὶ πολλοῖον Ἡρακλῆς νεῶς,
 οἰκέτῃς ὄντ', καὶ Εὐρυπύρρος τὰ φ', τῷ δὲ παρό-
 τῃ αὐτῷ. καὶ πάλιν ἐν θήβαις, Διόνυσ' ἔμην, θε-
 ῶς. οἱ δὲ ἀνεψιοὶ αὐτῷ, ὁ Πενθεὺς ὁ Ἀκταίων, καὶ
 ὁ Λεάρχ', ἀνθρώπων ἀπάντων κακοδαιμονέ-
 στετοι. ἀφ' ὧ δὲ ἀπαξ σὺ ὦ Ζεῦ ἀνέωξας τοῖς ποι-
 τῆς τὰς θύρας, ἀπαντες μεμύμηντά σε καὶ ἔχ' ἄρ-

ρήνες

horum alter agit medicum, & agrotos morbis lenat, estq; planè multis aliis antefrendus. At Hercules filius meus non paucis laborib. immortalitatē adeptus est. Itaq; caue ne hosce accuses. MO. In tui quidē gratiam tacebo Iupiter, et si multa dicenda habeam, atq; si nihil aliud, adhuc tamen signa igne iniusta in corpore retinent. Porro si liceret & aduersum te dicendi libertate uti, multa haberem quae possem oratione reprehendere. I V P. Atqui in me maximè tibi licet dicere. Nunquid igitur & me ut Deum inquilinum in ius vocas? MO. Equidem in Creta non tantum hoc audire licet, verum aliud quoq; de te dictitant, atque etiam sepulchrum tuum cōmonstrant hospitibus. Ego verò neque illis fidem habeo, neq; ex Achiuorum numero Aeginensibus supposititium te esse affirmantibus. Caterum, quae cum primis reprehensione digna sunt, ea in medium adducam. Enimverò horum delictorum principium & causam praeuisti. Ipse enim semideis cælum iam complexisti, neq; enim aliter possum dicere. Estque res planè absurdissima, si quis ex improuiso audierit Herculem in deorum numerum esse assumptū, Eurystheum autem, qui illi imperauit, satis functum esse: & Herculis templum cerni in proximo, ministri existentis, Eurysthai verò, illius domini, sepulchrū. Et rursus ex Thebanis Dionysus Deus factus est, eius autem consobrini nimirū Pentheus & Actaeon & Learchus homines fuerunt omnium infelicissimi. Ex quo verò tu Iupiter semel illis hanc licentia iannā aperuisti, oēs tuum institutum imitantur.

ρενες μόνον, ἀλλ' ὅπερ αἴχισον, καὶ αἰθήλειαί θε-
 αί. ὥστε ταῦτα μὲν εἰσέν μοι δοκῶ. μακρὸν γὰρ αὖ
 τὸ διελέγχειν γένοιτο. Ζ. μὴ δὲν πρὸ τῆ Γανυμήδους
 ὦ Μῶμε εἴπῃς. Χαλεπανῶ γὰρ εἰ λυπήσεις τὸ μει-
 ράκιον, ὀνειδίσας ἐς τὸ γένεθ. Μῶ. δοκῶν μὴ δὲ
 πρὸ τῆ αἰετῆ εἴπω, ὅτι καὶ ἔσται ἐν τῷ ἔργῳ ἐστίν,
 ὅτι τῆ βασιλείᾳ σκήπτρα καθεζόμενοι, καὶ μο-
 νοῦν καὶ ὅτι τὴν κεφαλὴν σφνεοπέδων, θεὸς εἶναι
 διοκῶν; ἢ καὶ τῆτον τῆ Γανυμήδους ἐνεκα εἰσπορευ-
 σάμενος ὁ Ἀπὸ γὰρ ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύμβας, καὶ ὁ Σαβά-
 ζις πόθεν ἡμῖν ἐπισκεκληθήσονται ἔτοι. ἢ ὁ Μίθρης
 σκεῖν ὁ μῆδισ, ὁ τὸν κἀνδύον, καὶ τὴν τριά-
 ραν, οὐδὲ ἐλληνίζων τῇ φωνῇ. ὥστε ἔσθ' ἦν προ-
 πῆ τις, ξηνίησι. τοιγαρὲν οἱ Σκύθαι, καὶ οἱ Γέ-
 ται ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρει εἰ-
 πόντες, αὐτοὶ ἀπαθνατίζουσι, καὶ θεὸς χειροτο-
 νῶσιν, ὅς αὐτὸν ἐφελήσῃ, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ
 καὶ Ζάμολξις δὲλῶν, παρενεγράφη, σὺ
 οἶδ' ὅπως διαλαθῶν. καὶ τοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοί,
 μέτρια. σὺ δὲ ὦ κυνοπέσσωπε, καὶ σιωδρόσιν ἐ-
 σαλμένε αἰγύπτιε, τίς εἰ ὦ βέλτισε, ἢ πῶς ἀξι-
 οῖς θεὸς εἶναι ὑλακίων; τί δὲ βελομένῳ, καὶ
 ὁ μεμφίτης ἔτος ταῦρος, ὁ ποικίλος, προσκυνεῖται,
 καὶ χρῆσθαι, καὶ προσφύτας ἔχει; αἰχλύνουσι δὲ ἰβιδας, καὶ
 πηγήκας εἰπῶν, καὶ τράγους, καὶ ἄλλα πολλὰ γελοι-
 ὅτερα

Neg, tantū Dij tui sunt imitatores (quod turpissimū) sed etiam Dea hac in parte tuū emulantur ingenium. Itaq, hac mihi missa faciēda videntur, multi enim laboris esset hac cuncta singulatim reprehendere. IVP. At vide, Mome, ne quid de Ganymede dixeris. Malē enim me habebit, si adolescentem verbis conturbaveris, affecto contumelia genere: MOM. Proinde neq, de aquila quicquā dicturus sum, quod et illa in cælo versatur regio sceptro insidens, ac tantum nō super capite tuo nidificans, & deus esse gestiens? aut illam quoq, in Ganymedis gratiam prateribimus? Atqui, ō Iupiter, Attis ille, & Corybas, & Sebazius unde nobis tādē accersiti veniunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui indumēto Persico amictus, & tyara redimitus est, neque Gracam vocem sonans, adeo ut si quis illi nectar propinet, præbentem non intelligat. Itaq, & Scythæ & Geta hac videntes, nobis longum valere insis, ipsi immortalitate donant homines, suisq, suffragiis Deos quoscunq, libuerit constituūt, non alia ratione, quā Zamelexis servilis cōditionis homo existens, diuinitatē adeptus est, et Deorū numero adscriptus, haud scia quo modo nobis imposuerit. At sanē hac omnia ō Dij, adhuc mediocria, & aliquo modo ferēda sunt. Ceterū tu ō canino riētū hīās Aegyptie, qui syndone amictus, u quisnam esse gloriaris, ō optime, aut quomodo Deus esse contendis latrando? Quid aut sibi vult & Mēphites taurus ille versicolor, qui et adoratur, & respondet oraculis, neq, nō Prophetas habet? Pudet verō me ibides, percensere, & simias, & hircos, atque his longē
ab-

ὅπερ, ὅκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγυπίας παραβυθέντα
 εἰς τὸν ἕρπυον, αἰ ὑμεῖς ὡ θεοὶ, πῶς ἀνέχεσθε ὁρώ-
 ντες ὀπίσης, ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν περσकुνούμενα; ἢ σὺ
 ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὴν κερὲς κέραια φύ-
 σωσί σοι; Ζ. αἰχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φῆς τὰ πε-
 ρὶ τῶν Αἰγυπτίων. ὅμως δ' ἐν ὧ Μῶμε, τὰ πολλὰ
 αὐτῶν, αἰνίγματά ἐστι, καὶ ἔκ πάνυ χρηστὰ κατὰ γελᾶν ἀ-
 μύητον ὄντα. Μῶ. πάνυ γοῦν μυστηρίων ὦ Ζεῦ διὰ
 ἡμῖν, ὡς εἰδέναι, θεοὺς μὲν, τοὺς θεοὺς. κυνοκεφά-
 λους δ' ἐ, τοὺς κυνοκεφάλους. Ζ. ἔα φημί τὰ περὶ
 τῶν Αἰγυπτίων, ἄλλοτε γὰρ περὶ τούτων ὀπίσκειν ὀ-
 μέθα ὀπί γολῆς. σὺ δ' ἐ τοὺς ἄλλους λέγε. Μῶ. τὸν
 τροφῶνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ μάλιστα με διαπονίγει, τὸν
 Ἀμφίλοχον. ὅς ἐναγοὺς ἀνθρώπων, καὶ μητραλοῖς
 ὑπὸς ὧν, θεαπιδεῖ ὁ γυμναῖος ἐν Κιλικία, ψευδόμενος
 πὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δυοῖν ὁδολοῖν ἕνεκα. τοι-
 γαρ οὖν ὅκ ἐπὶ σὺ ὦ Ἀπολλὼν Ὀδονομοῖς. ἀλλὰ ἤδη
 πᾶς λίθος, καὶ πᾶς βωμὸς χρησιμεύει, ὅς ἀν' ἐλαίῳ
 περικυθῇ, καὶ σφάνους ἔχη, καὶ γοητὸν αἰδρὸς δι-
 πορήσῃ, οἷοι πολλοί εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδάμαντος
 τοῦ ἀθλητοῦ ἀνδρίας, ἰατὰ τοὺς πυρέλλοντας ἐν ο-
 λυμπία, καὶ ὁ θεαγένης ἐν θάσῳ, καὶ Ἐκτορεὺς ἐν
 Ἰλίου, καὶ Πρωτεσίλαος κατὰ νῆκρυν ἐν χερρόνησῳ. ἀφ'
 ἑσθ' ἐν τοσαῖτοι γεγονάμεν, ὀπίσκειν μᾶλλον ἢ
 ὀπίσκειν, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως, κατὰ πεφρονήκα-

absurdiora, quæ nescio quomodo ex *Aegypto* in cælum usque conscenderunt. Illa itaque, ô *Dij*, quomodo sustinetis aequali vobiscum honore, aut etiam amplius adorari? At tu, *Iupiter*, quo ferre potes animo, posteaquam arietis cornua tibi produxerunt? *IUP.* Turpia profectò sunt, quæ dicis de *Aegyptiis*. Attamen pleraque illorum in se mystica cõplectuntur ænigmata, quæ non prorsus à prophanis deridenda sunt. *MOM.* Planè nobis, *Iupiter*, opus est mysteriis, ut deos esse cognoscamus, & caninis capitibus præditos, canes esse intelligamus. *IUP.* Mitte de *Aegyptiis* in præsens dicere, nos verò de his aliàs per otium deliberabimus. Itaq; alios si qui notandi supersunt adducito. *MOM.* *Trophonium*, ô *Iupiter*, & quod me præfocat, *Antiochum*, ille, inquam scelesti, & matricida hominis filius vaticinatur in *Cilicia*, multà impudenter ementiens, et duorum obolorum gratia præstigiis incantans homines. Quocirca non amplius tu *Apollo*, ob vaticini prædicationem haberi in pretio, sed iam omnis lapis & quævis ara responsa dat oraculum petentibus, dūmodo oleo perfusa fuerit, & coronas habuerit, & homine præstigiatore abūdaverit, cuiusmodi iam permulti sunt. Iam etiam *Polydamantis* athleta statua medetur febre laborantibus in *Olympia*, & *Theagenis* in *Thaso*. Quin *Hæctori* quoq; sacra faciunt in *Ilio*, & è regione *Prothesilao* nempe in *Cheroneo*. Ex quo igitur in tantum numerum subinde aucti excrevimus, magis in usu fuit periurium & sacrile-

σιν ἡμῶν, οὐ ποιῶντες. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν νόθων
καὶ παρεγγραπῶν. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολ-
λὰ ἤδη ἀκούων, ἔτε ὄντων ἱνῶν παρ' ἡμῖν, ἔτε συ-
εῖναι ὅλως διυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ὅτι τῶ-
τοις γελῶ. ἢ πῶς γάρ ἐστιν ἡ πολυθρύλλητος Ὀδρετὴ,
καὶ Φύσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπόσταται,
καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ἔτι βλακῶν ἀν-
θρώπων τῶν φιλοσόφων ὀπνηθέντα, καὶ ὁμῶς
αὐτοχέδια ὄντα, ἔτι τῶς ἀνοήτης πέπεικεν, ὥστε
εἰς ἡμῖν, ἔτι δὲ θύειν βούλεται, εἰδὼς ὅτι καὶ μυ-
ρίας εκατόμβας παραθήσει, ὁμῶς τὴν τύχην πρῶ-
τον τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἂν ἐξ ἀρχῆς ἐκάστῳ ἐ-
πεκλώσθῃ. ἡδέως αὖ ἐν ἐροίμην σε ὦ Ζεῦ, εἴ πως εἰ-
σὶς ἢ ἀρετῇ, ἢ Φύσιν, ἢ εἰμαρμένην. ὅτι μὲν γάρ
καὶ οὐ ἀκχεῖς ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατριβαῖς,
οἶδρα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἴη, ὡς βοῶντων αὐτῶν μὴ
ἐπαίειν. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λό-
γον. ὁρῶ γὰρ τῶς πολλὰς ἀχθόμενας μοι λέγοντι, καὶ
σπέρτοντας, ἐκείνας μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παρ-
ρησία τῶν λόγων. πέρας γὰρ εἰ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ, ψή-
φισμά τι περὶ τέτων ἀναγνώσμεθα ἤδη συγγε-
γραμμένον. Ζ. ἀνάγνωθι. εἰ πάντα γὰρ ἀλόγως ἡ-
τιάσω. καὶ δὲ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπιχεῖν,
ὥς μὴ ἐπιπλεῖον αὐ-
γίγηται.

crilegiū, et omninò nos despectui habere caperūt, recte facientes. Et hac quidē de nothis et supposititiis dicta esse volui. Caterū ego et peregrina nomina permulta audiens eorū, qui neq, degūt apud nos, neq, ullo modo possunt esse, admodū, ò Iupiter, proter hac rideo. Vbi enim gentiū est multis modis iactata illa virtus & natura, & fatum, & fortuna? intoleranda & vana rerū vocabula ab inertib. hominibus philosophia titulo semet venditantibus excogitata. Quae quanquam ipsorum commenta sunt, sic tamen simplicium animos persuaferunt, ut nemo amplius nobis sacrificare dignetur, certò persuasum habēs, quod etiam si infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortunam tamen nihilo secus ea facturam, quae à fatis decreta sunt, & quae sub initium cuiq, nascētium Parca fatalibus fuis adnuerint. Perlibenter itaq, te Iupiter interrogarem, ubinam gētium tibi visa esset, aut virtus, aut natura, aut fatum? Quod enim & tu talia subinde in philosophorū disputationibus audias, mihi dubium nō est, nisi fortasse quispiam surdus sis, ut eosdem vociferantes inaudire nequeas. Multa equidem adhuc dicēda super sunt, sed finem verborū faciam. Video enim quosdā ob dicta mea dolenter perturbari, & iam sibilare, maxime verò eos, qui orationis libertate tacti sunt. Itaq, pro concludenda oratione, si ita sedet animo tuo Iupiter, decretū quoddam de illis legā iam conscriptum. IV B. Recita, neq, enim omnia absurde aut de nihilo reprehendisti. Et sanè multa ex illis inhibēda & coercenda sunt, ne in immensum excrescant.

D E C R E -

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Α Γ Α Θ Η Τ Τ Χ Η.

Εκκλησίας ἐννόμῃ ἀγομένης, ἐβδόμῃ ἱσταμένης, ὃ
 Ζεὺς ἐπεστυάνευε, καὶ παρῆδρευε Ποσειδῶν, ἐπεστέ-
 τει Απόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτός. καὶ
 ὁ ὕπνῳ τὴν γνώμην εἶπεν. Επειδὴ πολλοὶ τῶν
 ξένων ἔμνονον Ἕλληνας, ἀλλὰ καὶ Βάρβαροι, ἔδρα-
 μῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεν-
 γραφέντες, σκοοῖδ' ὅπως καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμ-
 πεπλήκασιν μὲν τὸν ἔρανόν, ὡς μετὸν εἶναι τὸ συμ-
 πόσιον ὄχλῳ παρὰχώδῃς πολυγλώσσων πινῶν, καὶ
 ξυγκλύδων, ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ
 νέκταρ, ὥς τε μναῖς ἦδ' ἡ τὴν κοτύλλην εἶναι, διὰ τὸ
 πολλῶν τῶν πινόντων, οἱ δὲ ὑπὲρ αὐταδρείας
 παρωσάμενοι τὰς παλαιὰς τε, καὶ ἀληθεῖς θεὰς, παρ-
 εδρείας ἡξιώκασιν ἑαυτὰς παρὰ πάντα τὰ πάτρια, καὶ
 ἐν τῇ γῇ παροπμαῖσθαι θέλῃσι, δεδοχθῶ τῇ βελῇ, καὶ
 τῷ δήμῳ συλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ ὀλύμπῳ
 παρὶ τροπαῖς χειμερινὰς, ἐλεῶσαι δὲ Ὀπτιγνώμο-
 νας τελεῖας θεὰς ἐπὶ αὐτὰς, τρεῖς μὲν, ἐκ τῆς παλαιᾶς
 βελῆς τῆς Ὀπτι Κρονος, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν δώδεκα.
 καὶ ἐν αὐταῖς, τὸν Δία. τέτταρες δὲ τὰς Ὀπτιγνώμο-
 νας, αὐτὰς μὲν καθέζεσθαι ὁμοῦσαντας τὸν νόμιμον
 ὄρκον, τὴν Σπύρην. τὸν Ἑρμῆν δὲ, κηρύξαντα ξυνα-
 γαγεῖν

DECRETVM. BONA FORTVNA.

Concilio legitime coacto, septimo idus N. Iupiter Rectorem agebat, Neptunus praesidem, Apollo praefectum, Monsus scribae officio fungebatur noctu, & Somnus dixit sententiam. Quoniam multi ex peregrinis non Graci tantum, verum etiam Barbari, nequaquam digni existentes caelestis Reipub. communi nobiscum participatione nothi et subditiij, haud scio quo nam modo etiam Dij esse contendentes caelum compleuerunt, ita ut symposion tumultuosis turbis plenum sit, obstrepentibus passim diuersis linguis multitudinis undique accersita. Defecit autem ambrosiae et nectaris copia, adeo ut mna iam coemenda sit homina propter bibentium multitudinem. Sed enim illi, quae sunt procacitate & immodestia, Diis veris & antiquis loco motis semet ipsi primis dignantur accubitus praeter omnem morem patrium: adhuc in terris quoque ante alios honorari contendunt, visum est, senatui populoque, ut ad hyberna solstitia cogatur in Olympo concilium, septem autem ad cognoscendum apppositi eligantur Dij perfecti. tres quidem ex curia veteri quae Saturno regnante constituta est: quatuor autem ex duodecim, quorum in numero unus erit Iupiter. Ceterum qui electi erant arbitri, ipsi ad cognoscendum causas sessum eant, dicto prius iuramento legitime, nimirum Styge. At Mercurius proclamato
q praconio

γαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιοῦσι ζυγεῖσθαι εἰς τὸ σωέδρι-
 ον. τὰς δὲ, ἢ κύνες, μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότας,
 καὶ δόποδ' εἰζέεις τῷ γένει. τὸν τεύξεν δὲ, οἱ μὲν, πα-
 ρέπασαν καθ' ἕκα, οἱ δὲ, ὅτι γινώμονες ἐξετάζοντες,
 ἢ θεὸς εἶναι δόποφ' αὐτοῦνται, ἢ κατὰ πέμψουσιν ὅτι
 τὰ σφέτερά ἢ ἑλῖα, καὶ τὰς θήκας, τὰς παρονομασίας.
 ἦν δὲ τις αἰὼν τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν
 ἐπιγινώκων ἐκκρίνεντων ἐπιβαίνων τῷ ἔργῳ, ἐς
 τὸν τέρτατον ἐμπεσὲν τῷτον. ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτῶν
 ἕκαστον. καὶ μὴτε τὴν Αἰθιῶν ἰαδοῦν, μὴτε τὸν Α-
 σκληπίον χρυσωδεῖν, μὴτε τὸν δόπολιν ποταμὸν μό-
 ρον ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τῷ ὅτι περὶ ἔχον, μάντιν, ἢ κίθα-
 ρωδόν, ἢ ἰατρὸν εἶναι. τοῖς δὲ φιλοσόφοις παροτρύνειν,
 μὴ ἀναπαύσθαι κατὰ ὀνόματα, μὴ δὲ ληθεῖν πα-
 ῶν σοφιστῶν. ὅποσοι δὲ ἤδη νῶν ἢ θυσῶν ἠξιώθη-
 σαν, ἐκείνων μὲν κατὰ τρεῖς τὰ ἀγάλματα, ἐν-
 τεθῆναι δὲ ἢ Διὸς, ἢ Ἡρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλ-
 λων τινός, ἐκείνοις δὲ, τὰ φον χωρῶν τὴν πόλιν, καὶ
 ἐπὶ τῷ ὅτι τρεῖς ἀντὶ ἑωμοῦ. ἦν δὲ τις παρονομασία τῷ
 κηρύγματος, καὶ μὴ ἐβλήθη ὅτι τὰς ἐπιγινώμονας
 ἐλθεῖν, ἐρήμῳ αὐτοῦ καταδιατησάντων. Ζ. τοῦτο
 μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα δικαιοτάτον ὡς Μῶμε, καὶ ὅτω
 δοκεῖ, ἀνατενάντω τὴν χεῖρα. μᾶλλον δὲ οὕτω γι-
 γνῶσθαι. πλείους γὰρ οἶδ' ὅτι εἰσονται, οἱ μὴ χειροτο-
 νήσαντες. ἀλλὰ νῦν μὲν, ἀπὸ τοῦ ὅπου δὲ κηρύξῃ ὁ
 ἐρμῆς.

praconio universos in concionem congreget, quicunque in Deorum concilium legitime admitti postulant. Veniant autem illi adductis iuratis testibus, & certis generis iudiciis. Deinde illi in unum locum commeent, verum arbitri accuratè expendentes, aut Deos illos declarabunt, aut ad sua sepulchra, & maiorum tumulos ablegabunt. Si verò quispiam ex obscuris & reprobatis comprehensus fuerit, et semel ab arbitris condemnatus in coelum ascenderit, ille per praeceptum in tartarum corruat. Præterea quisque exerceat sua commercia, neque Minervæ rei medica intenta sit, neque Aesculapius dandis oraculis vacet, aut serviât, neque Apollo tanta soli sibi obeunda vendicet, sed una re quapiam electa, aut vatem, aut citharædum, aut medicum agat. Porro Philosophis dicetur, ne nova subinde fingendo comminiscantur nomina, neque de iis, quorum imperiti sunt, nugentur. In quorumcunque autem honorem, aut cultum templa, aut sacra constituta sunt, illorum imagines subvertantur, earumque loco aut Iovis, aut Iunonis, aut Apollinis, aut alterius cuiuspiam erigatur, illis autem urbs congesta terra sepulchrum accumulet, & ara loco statuam reponat. Quod si quis præconio dicto audiens esse noluerit, arbitrorumque examen & censuram subire recusarit, ille indicta causa condemnetur. Iustissimum equidem decretum est istud, ô Mome, & qui suffragatur, huic manum protendat. Atqui potius ita fiat. Cōplures enim novi futuros, qui sua non sunt adiecturi suffragia. Verum in præsens abite. Ceterum in concionem accersiti à

ἐρμῆς, ἥκετε, κομίζοντες ἕκαστον ἐναργῆ τὰ γνωρισμα-
 τα, καὶ σαφείς τὰς δόποδείξεις, πατρὸς ὄνομα,
 καὶ μητρὸς, καὶ ὄφεν, καὶ ὅπως θεὸς ἐγένετο, καὶ φυ-
 λήν, καὶ φράτορας. ὥς ὅστις αὐτὸν μὴ παράσχηται, εἰδὲν
 μελήσει τοῖς ὀπιγνώμοσιν, εἰ νεῶν ἴς μέγαν ὀπί γῆς
 ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

TIMON H MISAN-

ΘΡΩΠΟΣ.

ὦ Ζεῦ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἐπαρξείε, καὶ ἐφέστε, καὶ ἀσε-
 ροπητὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδωπε, καὶ
 εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιητὰὶ καλοῦσι. καὶ μά-
 λιστα ὅταν δόπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα. τότε γὰρ αὐτοῖς
 πολυώνυμον γινόμενον ὑπερείδεις τὸ πίπτον τοῦ
 μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ. ποῦ
 σινυῖ ἢ ἐρυσμάρων ἀσραπή, καὶ ἡ βαρύβρο-
 μος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ δεργῆεις, καὶ σμερδα-
 λέος κεραινός, ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρς ἤδη ἀνα-
 πέφηνε, καὶ κατωνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τοῦ πα-
 τῆος τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ αἰοίδιμόν σε, καὶ ἐκηβό-
 λον ὄπλον, καὶ πρὸ χειρον, ὅκ οἱ δὲ ὅπως τελέως ἀ-
 πίσθη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς
 κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττει. γὰρ τιον γουῖ
 τὸ ὀπιρκῆν ἴς ὀπιχειρουῖτων ἔωλον θρυαλλίδα
 φοβη-

Mercurio, venite adferentes unusquisque cognitiones claras, & manifestas cōprobationes, patris & matris nomen, & unde oriundus sit, tum quomodo divinitatem adeptus sit. adhac tribum quoq; & curiales. Verū enimverò, qui præsto non fuerit, parum cura erit arbitris, tamen si ille in terris ingens delubrum habuerit, ac homines eundem Deum esse existimaverint.

TIMON SIVE MISANTHROPVS.

O Jupiter Phili & hospitalis, sōdalitie, domesticæ, fulgurator, iusiurandice, nubicoge, grandistrepe, & si quod aliud tibi cognomen attoniti Poëta tribuunt, maxime cūm hærent in versu. Nam tum illis tum multinominis factus, carminis ruinam fulcis, metrique explēs hiatum. Ubi tibi nunc magnicrepum fulgur, grauis fremum tonitru? Ubi ardens, candens ac terrificum fulmen? Nam hac omnia iam palam apparet nugæ esse, fumūque Poëticum, nec omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia, expromptaque nescio quomodo penitus extincta sunt, frigentque, adeo ut ne minimam quidem scintillulam iracundia aduersus nocentes reliquam obtineant. Itaque citius quinis ex his, qui perieraturi sunt, extinctum ellychnium metuerit quam

φοβείσθῃ αὖ, ἢ τὴν τῷ πανδραμάτορος κεραινοῦ
 φλόγα. ἔτω δαλὸν ἵνα ἐπαναλείνασθ δοκεῖς αὐτοῖς,
 ὡς πῦρ μέν, ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδέναι, μόνον δὲ
 τοῦτο οἶεσθ' ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλη-
 ρήσονται τῆς ἀσβόλης. ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλ-
 μωνεύς ἀνιβροντᾶν ἐτόλμα, καὶ πάντες τοὶ ἀπήσαντο
 αὖν πρὸς οὕτω ψυχρὸν πλὴν ὀργῇ Δία, θερμουργὸς
 ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχόμενος. πῶς γὰρ ὅπως κατὰ
 περὶ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις; ὅς οὔτε τῶν ὀπι-
 κρωμάτων ἀκούεις, ἔτε τοὺς ἀδικοῦντας ἐπισκοπεῖς,
 λημᾶς δὲ, καὶ ἀμβλυώτεις πρὸς τὰ γινόμενα, καὶ τὰ
 ὥστε ἐκκεκῶφωται κατὰ περὶ οἱ παρηγηκότες. ἐπεὶ
 νέος γέ ἐστι καὶ ὀξύθυμος αὖν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν,
 πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων, καὶ βιαιῶν ἐποίεις, καὶ οὐδέ πο-
 τε ἦγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκχειρῆσαι, ἀλλ' αἰεὶ ἐνε-
 ργὸς πάντως ὁ κεραινὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπισείετο, καὶ ἡ
 βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀσραπὴ συνεχὲς ὥστε εἰς
 ἀκροβολισμὸν προσηκοντίζετο, οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκι-
 νηδὸν, καὶ ἡ χιὼν σώρηδον, καὶ ἡ χάλαζα πετρηδὸν. καὶ
 ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑετοὶ τε ῥαγδαῖοι, καὶ
 βίαιοι, ποταμὸς ἐκάστη σαγών. ὥστε τηλικαύτη ἐν ἡ-
 καρτεῖ χρόνος ναυαγία ἔπαι τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένε-
 το, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων καταδεδυκέτων, μόγις
 ἐν περικυβώπῳ περὶ σωθῆναι, προσκείμενοι τῷ Λυκα-
 ρεῖ ζώπορον, πρὸ τοῦ ἀνδρὸς πάντας σπέρματι διαφυ-
 λάττον

flammam fulminis cuncta necantis : adeo titionem
quempiam incutere videris eis, ut ignem quidem ant
fumum ab illo proficiscentem nihil quicquam formi-
dent, verum hoc solum vulneris inferri posse indi-
cent, ut fuligine compleantur. Quibus rebus fa-
ctum est, ut iam Salmonaeus tibi sit ausus etiam ob-
tonare, neque id admodum ab re; quippe aduersus
Iouem usque adeo frigidum, vir ad facinora fer-
uidus, audaciaque tumidus. Quid ni enim faciat,
ubi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neque
peierantes exaudias, neque eorum qui flagitia com-
mittunt, respectum agas? Cecutis autem lippitudi-
ne, & hallucinariis ad ea quae fiunt, auresque iam ti-
bi obsurduerunt, instar horum, qui etate defecti sunt.
Quandoquidem cum iuuenis adhuc esses, acriquo
animo vehemensque ad iracundiã, permulta in ho-
mines maleficos ac violentos faciebas. Neque tum
unquam tibi cum illis erant inducia. Sed perpetuo
fulmen erat in negotio, perpetuo obnibrabatur Æ-
gis, obstridebat tonitru, fulgur continenter iaculo-
rum in morem densissime ex edito loco deuolantium
torquebatur, terra quassationes, cribri instar frequen-
tes, ad hac nix cumulatim, neque non grando saxo-
rum in morem. Atque ut tibi molestè differam, im-
bresque rapidi & violenti, ac flumen quotidie exun-
dans. Hinc tantum repente Deucalionis etate nau-
fragium ortum est, ut omnibus sub aqua demersis,
vix unica scaphula seruetur, quae in montem Lycæ-

λάττον εἰς Ὀπτιγοντιὺ κακίας μείζονθ'. τοι γὰρ τοὶ
 ἀκόλιστα τῆς ῥαθυμίας τὰ πείχοντα κομίζῃ παρ' αὐ-
 τῶν, ὅτε θύοντ' ἐπὶ σοί τινος, ὅτε σε φανούγῃ, εἰ
 μή τις ἄρα πάρεργον ὀλυμπίων. καὶ ἔτ' ἐπ' αὐτῶν ἀ-
 ναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι δὲ χαῖον σιω-
 τελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὃ θεῶν ἡγναϊότατε,
 διποφαίνεσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. ἐὼ λέγειν, ὁ-
 ποσάκις ἤδη σε τὸν νεῶν σεσυλήκασιν. οἱ δὲ καὶ αὐτῶν σε
 τὰς χεῖρας ὀλυμπιάσιν Ὀπιβεβληκασι. καὶ σὺ δ' οὐ ψι-
 βρεμέτης ὤκησας, ἢ ἀναστῆσαι τὰς κύνας, ἢ τὰς γεί-
 τοντας Ὀπικαλέσαισθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτὰς
 συλλάβοιεν, ἐπὶ συσκευαζομένους πρὸς τὴν φυγὴν.
 ἀλλ' ὁ ἡγναῖ, καὶ γιγαντοπέτωρ, καὶ τιτάνοκράτωρ
 ἔκαθησε, τὰς πολοκάμους περικειρόμεν' ἵππ' αὐ-
 τῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα
 πόινω ὃ θαυμάσιέ, πολυῖκα πάσεται ἔτῳς ἀμε-
 λῶς παρορώμενα; ἢ πότε χαλάσεις τὴν πτωχὴν ἀ-
 δικίαν; πόσοι φαέγοντες ἢ Δευκαλίωνες ἱκανοὶ πρὸς
 ἔτῳς ὑπέραντλον ὕβριν τῆ βίης; ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ
 εἰσας, τὰ μὰ εἴπω, ποσὲς τὰς Αἰθιυαίων εἰς ὕψος ἄ-
 ρας, καὶ πλοσίσας ἐκ πενεσάτων διποφίνας, καὶ πᾶσι
 τοῖς δειομένοις Ὀπικερήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς
 εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέσας τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ δὴ
 πένης διὰ ταῦτα ἐγενόμην, οὐκ ἐπὶ ὁδὸν γινώσκουσα
 πρὸς αὐτῶν, ὅτε πρὸς βλέπεσιν οἱ τίως ὑποπῆσ-

rem appulit, humani generis, quasi scintillulas quasdam seruans, unde sceleratius etiam genus in posterũ propagaretur. Nimirum igitur dignum socordia præmii ab illis reportas, cum iam nec sacra faciat tibi quisquam, nec coronas offerat, nisi obiter in Olympicis, ac ita ne is quidem rem admodum frugiferam facere videatur, sed priscum quendã ritum magis referre: ac penè Saturnũ, ò Deorum generosissime, te reddunt magistratu abdicatẽs. Omitto loqui, quoties iam templum tuum sacrilegio compilarint, cum tibi etiã ipsi in Olympiacis manus, admoliti sunt. Atque interea tu altifremus ille pigritabar, vel excitare canes, vel vicinos aduocare, ut auxilio accurrentes illos comprehenderent, adhuc adornantes fugam. Sed generosus, Gigantumque extinctor, & Titanum victor sedebas, cum tibi casaries ab illis circumtonderetur, decem cubitale fulmen dextra tenenti. Horum igitur, ò preclare, quis tandem erit finis, quæ tu adeò securè despicias? Aut quando de tantis maleficiis pœnas sumes? quot Phaëthontes aut Dencaliones satis idonei sint ad expiandam tam inexhaustam morum iniquitatem? Etenim ut de communibus fileam, de iis quæ mihi acciderunt dicam, cum tam multos Athenienses in sublime euexerim, ex pauperrimis diuites reddiderim, cunctisque quotquò opus haberent, suppeditarim, imò semel uniuersas opes in amicos inuandos effuderim, simulatque his rebus ad inopiam deueni, iam ne agnoscor quidem ab illis, nec aspicere

σοντες, καὶ προσκυνοῦντες, καὶ τῷ ἐμοῦ νεύματι
 ἀνηρήμενοι. ἀλλ' ἔγωγε καὶ ὁδῶ βαδίζων ἐντύχοιμί
 τινι αὐτῶν, ὥσπερ τινα σήλην παλαιᾷ νεκρῷ ὑπῆσαν,
 ὑπὸ τῷ χρόνῳ ἀναπετραμμένῳ παρέρχονται, μηδὲ
 ἀναγνόντες, οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκ-
 τρέπονται, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψε-
 σθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν δὲ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα καὶ
 εὐεργέτην αὐτῶν γεγνημένον, ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν
 ὅππῃ πάντῳ τὴν ἐχαπαυτράμεναι, ἐναψάμε-
 ναι διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γλῶσσαν ὑπόμειναι ὁ-
 βολῶν πεσάρων, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ τῇ δικέλλῃ προσφι-
 λοσοφῶν ἐνταῦθα. τῷ τοιοῦτ' οἱ μοι δοκεῖ κερδανεῖν,
 μηκέτι ὄψεσθαι πολλὰς παρὰ τὴν ἀξίαν δὲ πρᾶτ-
 τοντας. ἀνιαιρότερον γάρ τ' ἔγωγε ἤδη ποτὶ οἶκῳ ὦ Κρό-
 νου, καὶ Ρέας ἤε, τὸν βαθυὺν τῶν ὕπνων ἀποσεισά-
 μεναι, καὶ νήδυμον, ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκρί-
 μισαι, καὶ ἀναρρίπισας τὸν κρεθαινόν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης
 ἐναυσάμεναι, μεγάλῳ ποιήσας τὴν φλόγα, ὅππῃ
 δείξαό πνα χολῶν ἀνδρώδους καὶ νεανικῆς Διὸς, εἰ μὴ
 ἀληθὴν ἐστὶν τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σε καὶ τῆς ἐκείνης
 παφῆς μυθολογούμενα. Ζ. τίς ἑτὸς ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κε-
 κραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς, παρὰ τὸν Ἰμνητῖον ἐν τῇ ὑ-
 παωρείᾳ, πιναρὸς ὅλῳ, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθε-
 ρος; σκάπτει δὲ, οἶμα, ὅππῃ κεκυφὼς, λάλῳ ἄν-
 θρωπῳ, καὶ θρασὺς, ἥ τις φιλόσοφος ἐστίν. ὁ γὰρ

dignantur me, qui dudum reuerabantur, adorabant, meoque de nutu pendebant. Quod si quando per viam ingrediens, fortè fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ut euersam hominis iam olim defuncti statuam, ac temporis longitudine collapsam pratercunt, quasi ne norint quidem. Alij verò & procul conspecto me, aliò in aliam viam deflectunt; existimantes sese inauspicatum, abominandumque visuros spectaculum, quem non ita pridem seruatorem, & adiutorem suum esse predicabant. Itaque prementibus malis ad extrema redactus consilia, rhenone arrepto, terram exerceo, quaternis conductus obolis, atque hic cum solitudine, cumque ligone philosophor. Hoc interim lucri mihi videor factururus, quod posthac non intuebor plerosque præter meritum secundis fortuna successibus utentes. Nam illud vel maxime vrit. Iam igitur tandem aliquando Saturni Rheaque proles, excusso profundo isto, granique somno (nam Epimenidem quoque dormiendo vicisti) denuo iactato fulmine, aut ex Octa redaccenso, ingenti reddita flamma iram aliquã strenui illius ac iuuenilis Iouis ostende, nisi vera sint quæ à Cretensibus de te, tuaque sepultura ferentur. IUPIT. Quis hic est, Mercuri, sic vociferans ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus totus, ac squalidus, pelleque amictus: fodit autem, ut arbitror, nam pronus incumbit, homo loquax & confidens, mirum ni Philosophus est. neque enim

αὐτὸς ἔτις ἀσεβεῖς τὰς λόγους διεξήκει καθ' ἡμῶν. Ερ-
 τί φης ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Εὐχερατίδου,
 τὸν κολυπτεῖα; ἔτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν
 πλείων ἐσιάσας, ὁ νεόπλεχτος, ὁ πᾶς ὅλας ἐκατόμ-
 βας, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἐορτάζειν τὰ διάσια.
 Ζεὺς· Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς, ὁ καλὸς ἐκείντος, ὁ πλεῖσι-
 σος, πῦρ ὃν οἱ ποσῆτοι φίλοι; ~~τί παθὼν οὐκ οὐκ~~ ἐ-
 στιν, αὐχμηρὸς, ἀθλιος, καὶ ~~σκαπανεύς~~, καὶ μισθωτός,
 ὡς ἔοικεν, ἔγω βαρεῖαν κατὰ φέρων ~~πλὴν δὲ καὶ αὐτὸν~~
 Ερμ. ἔγω σὶ μὲν εἰπεῖν, ~~τῷ αὐτῷ~~ ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ
 Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τὰς δεομένους ἅπαντας οἰκ-
 τος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἀνοία, καὶ δόθησια, καὶ ἀκρ-
 σια πρὸς τὰς φίλους, ὅς ἐ σωΐει, κόραξι, καὶ λύκοις χα-
 ριζόμενος, ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν ποσῆτων ὁ κακοδαί-
 μων κειρόμενος τὸ ἥπαρ, φίλους εἶναι αὐτὰς καὶ ἐ-
 παίρους ὥρετο, ὑπὸ δυνόιας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίρον-
 τας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες ἀκρεβῶς, καὶ
 πειτραζόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνὶ ᾧ ἐκμυζήσαντες,
 καὶ τὸν δὲ μάλα ὀπιμελῶς ὥχοντο, αὐτὸν αὐτὸν καὶ
 πᾶς ρίζας ὑποτετμημένῳ δπολιπόντες, ἐδὲ γνω-
 ρίζοντες ἐπὶ, ἐδὲ προσβλέποντες. πόθεν γὰρ ἢ ὀπι-
 κρουῦτες, ἢ ὀπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει; διὰ ταῦτα
 δικελλίτης καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, δπολιτῶν ὑπὸ
 αἰσχυνῆς τὸ αἶσιν μισθῶ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς
 κακοῖς, ὅτι οἱ πλεστοῦτες παρ' αὐτῶ, μάλα ὑπε-
 ροπτικῶς

nim alioqui adeo impia, nefariaq, in nos fuerat dicturus. MER. Quid ais pater, an non nosti Timonem Echekratidis filium Colyttensem? Hic nimirum est, qui nos sapenumero in sacris legitimis conuiuio accepit, ille repete diues factus, ille qui totas hecatombas, apud quem splendide Iouialia festa consueuimus agitare. IVP. Hem quanam ista rerum commutatio? hiccine honestus ille, diues, quem tam frequentes cingebant amici? Quid igitur accidit, ut hoc sit habitus? squalidus, arumnosus, fossor conductitius, uti conicio cum tam grauem ligonem gerat? MER. Ad hunc modum illum quodammodo probitas exertit, atq, humanitas, & in omnes quicumq, egerent misericordia. At reuera Uecordia potius facilitasque, nullusque in suscipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit, sese coruis lupisque largiri. Quin cum a vulturibus tam multis misero iecur eroderetur, amicos esse eos, & socios iudicabat, quasi beneuolentia erga sese afficerentur, cum illos epula magis caperent. Ergo posteaquam ossa penitus nudassent, circumrosissentque: deinde si qua medulla suberat, hanc quoque admodum diligenter exuxissent, aufugerunt, exucum ex radicitus defectum destituentes, adeo ut postea ne agnoscant quidem, aut aspiciant, tantum abest, ut sint qui suppediret, vicissimq, impertiât. Has ob res fossor, et sago, ut vides, opertus pelliceo urbe pre pudore fugiens, mercede terram exercet, aduersus ingratos atrabile stomachatur, qui quidem ipsius benignitate ditati,

ροπικῶς παρέρχονται, ἔδ' ἐτ' ἔνομα εἰ Τίμων καλοῖ-
 το εἰδότες. Ζεὺς. καὶ μὲν ἔπαροπτεῖ ὁ ἀνὴρ, ἔδ' ἐμμε-
 λητέ. εἰκότα γὰρ ἡγανὰ κλει δισυυχῶν. ἐπεὶ καὶ ὁ-
 μοια ποιήσομεν τοῖς κατὰ κράτος κόλαξιν ἐκείνοις, ἐ-
 πιλελησμένοι ἀνδρὸς ποσῶτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν
 πόσι καύσαντος ἡμῶν ὅππ' ἐπὶ τῶν βωμῶν. εἴη γοῦν ἐν
 τῆς ῥησὶ τὴν κνίσαν αὐτῶν ἔχω. πολλὴ ἔστω ἀχό-
 λιας τε καὶ θορύβου πολλῆ τῶν ὀπιρκοιῶτων, καὶ βια-
 ζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἐπὶ δὲ καὶ φόβος τῶν παρὰ
 τῶν ἱεροσυλοιῶτων (πολλοὶ γὰρ ἔσσι καὶ δυσφύλακ-
 τοι, καὶ ἔδ' ἐπ' ὀλίγον κατὰ μῦσιν ἡμῶν ἐφιάσι) πο-
 λὺν ἤδη χρόνον ἔδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀπικίαν, καὶ
 μάλιστα ἐξ ἑφελοδοφία καὶ λόγων ἐριδὲς ἐπεπό-
 λασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κε-
 κραγόντων, ἔδ' ἐπακχεῖν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥς τε ἡ ὀπιβυ-
 σάμενον χρεὶν πᾶσι κατὰ τῆς, ἡ ὀπιτρεβλῶναι πρὸς
 αὐτῶν, ἀρετὴν πᾶσι καὶ ἀσώματα, καὶ λήρην μεγάλην
 τῇ φωνῇ ζυειρόντων. διὰ ταῦτα τοι καὶ τῶν ἀμε-
 ληθῆναι σανεῖβη πρὸς ἡμᾶς, ἔφαυλον ὄντα. ὁ-
 μως δὲ τὸν Πλάτωνα ὡς Ἑρμῆ παρὰ λαβὼν, ἀπὸ παρ
 αὐτὸν κατὰ τάχ. ἀγέτω δὲ ὁ Πλάτων καὶ τὸν
 Θεσσαυρὸν μετ' αὐτῶν, καὶ μενέτωσαν ἅμφω παρὰ τῷ
 Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν ἔτι ῥαδίως, καὶ
 ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὐτοῖς ἐκδιώκη αὐ-
 τὰς τῆς οἰκίας. πρὶν δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς

ἀχαρι-

licitati, admodum fastuare nunc praterant, ac ne nomen quidem, an Timon vocetur, nouerint. I V P. Atque profectò vir nentiquam fastidiendus, aut negligendus est. & iure optimo indignatur, qui iis tantis in malis agat. Quare sceleratos istos adulatorem ipsi quoque fuerimus imitati, si cum virum neglexerimus, qui tot tauros, & capras pinguißimas nobis in aris adoleuerit, quarum nidor etiamdum mihi in naribus residet. Caterum propter negotia & turbam maximam peierantium, tum vi, non iure agentium, neque non aliena rapientium, praterea ob formidinem quam mihi pariunt sacrilegi, (quorum quidem cum multi sunt, tñ obseruatu difficiles, adeò ut ne minimum quidem nos conniuere sinant) longo iã ad Atticã regionem oculos non cõuerti tẽpore, maxime posteaquam philosophia & de verbis digladiationes apud istos increbuerunt, ita ut pugnantibus inter se istis vociferantibusque ne exaudire quidem mortaliũ vota liceat. Unde mihi necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut dirumpi ab eis, conficique qui virtutem quandam, & incorporea quædam, merasque nugas ingenti vociferatione connectunt. Hac in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, cum baud mediocriter de nobis sit meritis. Quod reliquũ est, Mercuri, tu, assumpto Pluto celeriter ad istum abeas. Porro Plutus unã secum ducat & Theßaurum, & utriq; apud Timonem perseuerent, neque adeò facile demigrẽt, etiamsi quam maxime illos prae bonitate rursum ex adibus exegerit. Caterum de palponibus

εὐχαριστίας, καὶ ἐπιδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐθις
 μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσωσιν, ἐπὶ δ' αὖ τ' κεραιὸν
 ὀπισθευάσω. καὶ παγμέναι γὰρ αὐτὰ καὶ δόποιοι
 μέναι εἰσὶ δὴ ἀκτίνες αἱ μέγισται, ὅπῃ φιλοτιμότη-
 ρον ἠκόντισαι πρῶτον ὅτι τ' σοφιστὴν Ἀναξαγόραν,
 ὃς ἔπειθε τὰς ὁμιλίας, μηδὲ ὅλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς
 τὰς θεάς. ἀλλ' ἐκείνου μὲν διήμαρτον. ὑπερέχε γὰρ
 αὐτὰ τὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ κεραιὸς εἰς τὸ ἀνά-
 κειον παρὰ σκύψας, ἐκείνόν τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς
 ὀλίγον δαῖν σινετρίβη παρὰ τὴν πέτραν. πολλὴ ἱκα-
 νὴ ἐν τοσούτῳ. καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερ-
 πολυτουῦτα τὸν Τίμωνα ὀρώσιν. Εὐμ. οἶον καὶ τὸ μέγα
 κεκραγῆναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ θρασύν, καὶ τοῖς δι-
 καμολογῆσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὀχομένοις τὸ το-
 χρήσιμον. ἰδὲ γὰρ αὐτίκα μάλα πᾶσι θεοῖς ἐκ πε-
 νεσάτης καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας καὶ παρρησια-
 σάμεν θεοῖς ἐν τῇ ὀχῇ, καὶ ὀπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σι-
 ωπῇ ἔσκαπεν ὀπισθευάσας, ἐπὶ αὖ ἔσκαπεν ἀμε-
 λῶμεν θεοῖς. Πλῆτ. ἀλλ' ἐγὼ καὶ ἀν' ἀπέλθοιμι ὡς Ζεῦ
 παρ' αὐτόν. Ζεύς. διὰ τί ὡς ἄριστος Πλῆτε, καὶ ταῦτα ἐ-
 με κελεύσαντ θεοῖς; Πλῆτ. ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμέ,
 καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα, πα-
 τρώων αὐτῷ φίλον ὄντα. καὶ μόνον καὶ δίκαιόις με ἐ-
 ξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν
 δόπορι πηλιούπης. αὐθις οὖν ἀπέλθω, παρὰ τοῖς καὶ
 κόλαξι

ponibus illis, atque ingratitude qua in hunc sunt
 usi, in posterum consultabo, pœnasque daturi sunt,
 simul atque fulmen instaurauero. Nam fracti sunt in
 eo retusa cuspide duo è radiis maximi, cum nuper a-
 uidius in sophistam Anaxagoram iacularer, qui su-
 is familiaribus suadebat, nullo pacto esse ullos nos, qui
 ita vocaremur. Ac illum quidem errore non ferie-
 bant, propterea quod Pericles obtenta manu eum pro-
 texerit. Ceterum fulmen in Castoris ac Pollucis tem-
 plum detortum tum illud exussit, tum ipsum parum
 absuit, quin ad saxum comminueretur. Quanquam
 interim vel id supplicij satis magnum in istos fuerit, si
 Timonem conspexerint egregie locupletem factum.

MERCVR. Quantum habet momenti altum vo-
 ciferari, & obstreperum audacemque esse? Idque
 non iis modo, qui causas agunt, verum etiam qui vo-
 ta faciunt cōducibile. En mox è pauperrimo diues e-
 uaserit Timon, qui se imprecando clamosum & im-
 probum præstiterit, Iouemque reddiderit attentum.
 Si verò silentio fœdisset nutans, etiam nunc fœderet ne-
 glectus. PLVTVS. At ego Iupiter haud quaquam
 ad istum rediturus sum. IVP. Quid ita non reditu-
 rus optime Plute, præsertim à me iussus? PLVT. Quo-
 niam per Iouem iniuria me affecit eiiciens, et in mul-
 ta fragmenta diffecans, idque cum illi paternus essem
 amicus, ac me penè dixerim, furca ex adibus expul-
 lit, nec aliter quàm ij, qui è manibus ignem abiiciunt.
 Num rursus ad istum ibo, parasitis, & adulatori-
 bus

κόλαξι παραδοθησόμεν· ἐπ' ἐκείνους ὦ Ζεῦ πέμ-
 πε με, τὰς αἰδοησόμενους τῆς δωρεᾶς, τὰς πειέψον-
 τας, οἷς τίμι· ἐγὼ καὶ πειπόητ· ἔτσι δὲ οἱ λάρος
 ἦ πενία ξυνέσωσαν, ἡὲ προημῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέ-
 ραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκηλααν, ἀγαπάτωσαν
 ἄθλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκάτα-
 λάντης δλωρεᾶς ἀμελητὶ προίεμενοι. Ζ· ἔδ' ἐπιτοι-
 ῆτον ὁ Τίμων ἐργάσεται πρὸς σε, πάννυ γὰρ αὐτὸν ἡ δι-
 κελλα πεπαυδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντ' ἀπάσιν ἀνάλη-
 τὸς ἐστὶ τὴν ὀσφυῶν, ὡς χρεῖω σε ἀντὶ τῆς πενίας προ-
 αῖρεῖσθαι. ἔ· μὲν τοι πάννυ μεμψίμοιρος εἶναι μοι δο-
 κεῖς, ὅς νυνὶ μὲν τ' Τίμων καὶ αἰετῶν, διότι σοι τὰς θύρας ἀ-
 ναπετάσας, ἡ Φίει περὶ τοῦ εἶν' ἐλευθέρως, ἔ· τε ἀποκλεί-
 ων, ἔ· τε ζηλοῦσιν. ἄλλοτε δὲ ἐξ ἀνελίον ἡ γυνάμης κα-
 τὰ τ' ὀλυσίων, κατὰ κεκλείσθαι λέγων πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ
 μοχλοῖς καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων ἐπηβολαῖς, αἷς μὴ δὲ
 παρακύψαι σοι ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γοῦν
 ἀπωδύρεα πρὸς με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῶ τῷ
 σκότῳ, καὶ διὰ τῆτο ὡχρὸς ἡμῶν ἐφαίνε, καὶ φροντίδος
 ἀνάπλεως, συνεσπασκὼς τὰς δακτύλους πρὸς τὸ ἔ-
 ρος τῶν συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν, εἰ
 καιρὸν λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπὲρ-
 δεινον ἐδόκει σοι ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, κα-
 θύπερ τὴν Δανάην παρθελεύεσθαι, ἢ ὡς ἀκρεβέσει
 καὶ παμπόνηροις παυδαγωγαῖς ἀνατρεφόμενον τῷ

bis donandus? Ad eos me mitte, ô Iupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus equidem in precio sim, & maiorem in modum exoptatus. At hi stupidi cum inopia commercium habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto sago pelliceo, ligoneque, sat habeant, cum quatuor lucrantur obolos, decem talenta contempnimus dono dare soliti. IUPITER. Nihil istiusmodi posthac in te facturus est Timon, quippe quem ligo abunde satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia, te videlicet potius preoptandum quam inopiam. At tu mihi querulus admodum videris esse, qui nunc Timonem incuses, quod tibi patefactis foribus libere permiserit vagari, neque includens, neque zelotypus in te. Porro etiam diversa de causa in dinites stomachabare, cum diceret, te ab illis repagulis, clavis ac signorum obiectaculis impressis ita fuisse conclusum, ut ne prospicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmans prefocari te nimis tenebris, eoque pallidus nobis videbaris, & curis confectus, digitis etiamnum ex assiduo colligendi, concernendique usu contractis, contortisque: quod si quando daretur oportunitas, aufugiturum quoque ab illis te minitabare. In summa; rem supremum acerbam iudicabas in arso ferreo thesauro, Danaes exemplo, virginem asseruari, atque à scelestissimis educari padagogis, fœnore & com-

τόκῳ, καὶ τῷ λογισμῷ. ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐ-
 τὰς, ἐρώντας μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξόν δὲ δόπολαύειν
 καὶ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' αἰδέας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυ-
 ρίως γέ οὐντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐξηγορότας, ἐς τὸ
 σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκίῃ βλέποντας, ἱ-
 κανὴν δόπολαυσιν οἰομένους, καὶ τὸ αὐτὰς δόπολαύειν ἔ-
 χειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς δόπολαύσεως,
 καθάπερ τινὲς ἐν τῇ φάτνῃ κυῖα, μήτε αὐτῶν ἐοδί-
 σσαν τῶν κριθῶν, μήτε τῷ ἵπῳ πεινῶντι ὀπιτρέ-
 ψασαν. καὶ προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν φειδομέ-
 νων, καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτὰς ζηλο-
 τυποιῦντων, ἀγνοοῦντων δὲ ὡς κατὰ ρατὴν οἰκέτης,
 καὶ οἰκονόμου, ἢ παιδοσφίψ ὑπερσίων λατρεῖας, ἐμ-
 παροινήσας τῇ κακοδαίμονα, καὶ ἀνέρας καὶ ἄσπετον
 πρὸς αἰμαυρόν τι καὶ μικρόσομον λυχνίδιον, καὶ θησα-
 λέον θρυαλλίδιον, ἐπαχρυπνεῖν ἑάσας τοῖς τέκοις.
 τῶς οὐκ ἔκ ἀδίκον, πάλαι μὲν σε ταῦτα ἀπαιᾶσαι,
 νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ὀπικαλεῖν; Πλῆτ. καὶ
 μὴν εἴγε ταλληθῇ ἐξέταροις, ἄμφω σοι δόλοισι δόξω
 ποιεῖν. τέτι γὰρ Τίμων καὶ τὸ πᾶν τετὶ ἀνειμένον, ἀ-
 μελές, καὶ οὐκ ἀνδοικόν, ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως αὐτὸς
 καίη. τὰς τι αὐτὰ κατέκλεισον ἐν θύραις, καὶ σκότῳ φυ-
 λαττόντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερον γινομένην, καὶ
 πιμαλῆς, καὶ ὑπερογκῆ, ὀπιμελεσμένους, ἔτι προ-
 σαιπόμενους αὐτὰς, ἔτι εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς
 μηδὲ

putatione. Proinde absurde facere aiebas, quod te prater modum adamarent, neque cum liceret, frui auderent, neque cum ipsis esset in manu, amore suo secure uterentur, sed vigiles obseruarent, ad signum ac seram oculis nunquam conniuentibus, neque usquam dimotis semper intuētes, abunde magnum fructum arbitrantur, non quod ipsis fruendi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent, non aliter quam in praesepe canis, nec ipse vescens hordeis, necequum famelicum id facere sinens. Quina etiam ridebas istos, qui parcerent, & asseruarent, & (quod esset absurdissimum) etsi quidem sibi subtraherent, vererenturque contingere, non intelligerent autem fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberorum pedagogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad obscuram, & oris angusti ludernulam, ac siticatosum ellychniolum usuris inuigilare. Annon igitur iniquum, cum hac quondam incusaueris, nunc in Timone diuersa his criminari?

PLUT. Atqui si rem verè perpenderit, utrumque me iure facere iudicabis. Nam et Timonis ista nimia lenitas, negligentia potius, haud beneuolentia, studiumque quod ad me pertinet, meritò videatur. At è diuerso, qui me ostiis ac tenebris inclusum seruabant, id agentes, quo scilicet crassior, saginatiorque, ac nimia mole turgidus euaderem, cum interim neque ipsi contingerent, neque in lucem produ-

7 3

cerent.

μηδὲ ὀφθεῖν πρὸς πινυ, ἀνοήτως ἐνόμιζον εἶναι
 καὶ ὑβριστὰς, ἔδδεν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσ-
 μοῖς κατασπώντας, ὅς ἐκ εἰδότης ὡς μετὰ μικρὸν ἀπί-
 ασιν ἄλλω ἢ τῶν διδαιμόνων με καταλιπόντες. ἔτ-
 οὐκ ἐκείνης, ἔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τού-
 τας ἐπαμνῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθή-
 σοντας τῷ πρᾶγματι, καὶ μήτε ἀφεζομένους τὸ παρά-
 παν, μήτε προησόμενους τὸ ὅλον. Διόπερ καὶ αὐτὸς
 πολλάκις ἀρριπνῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λα-
 κπίζομεν, καὶ λαφυρᾶσθαι, καὶ ἐξαντλῆμε-
 ν. ὑπὸ ἐνίων δὲ, ὥσπερ σιγματίας δραπέτης πε-
 πεδημέν. Ζ. τί οὐκ ἀρριπνῶ κατ' αὐτῶ; διδόασε
 γὰρ ἄμφω καλὴν τιμὴν δίκην. οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τάαν-
 τας ἀποτοὶ καὶ ἄγευστοι καὶ ξηροὶ τὸ σῶμα, ἵπικε-
 χηνότες μόνον τῷ χυσιῶ, εἰ δὲ κατὰ περὶ ὀφθαλμοῦ ἀ-
 πό τῆς φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἀρριπνῶν
 ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἀπιδιήδη, σωφρονεσέτω παρα-
 πολὺ τῷ Τίμωνι ἐντευζόμεν. Πλοῦ. ἐκείν. γὰρ
 ποτὶ πάσεται, ὥσπερ ἐκ κοφίνης τετυπημένη, πρὶν
 ὅλως εἰσρυλῶνταί με κατὰ σπινθῆν ἐξαντλῶν, φθά-
 σαι βυλόμεν. τιμὴν ἵπικλῦσεν, μὴ ὑπὲρ ἀντλῆσαι εἰ-
 σπινθῆν ἵπικλῦσεν αὐτόν. ὥστε ἐς τὸν τῶν Δαναῶν
 πῆχον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάστιγι ἐπαντλήσειν,
 τὰς κύττας μὴ σέροντ, ἀλλὰ πρὶν εἰσρυλῶσαι χε-
 δὸν ἐκχυθησόμενα τὰ ἵπικλῶντ. ἔτις ἀρριπνῶν
 τὸ πρὸς

verent, ne vel aspicerer à quopiam, hos dementes
& contumeliosos in me iudicabam, quippe qui me
nihil commeritum tot in vinculis cogerent situ ca-
rieque putrescere, haud intelligentes, quo mox de-
migrent, me alij cuipiam, cui fortuna fauerit, re-
licturi. Neque hos igitur probo, neque illos, qui
nimium facile mihi manus admonent, sed qui
(quod est optimum) mediocritate utuntur, uti nec
prorsus abstineant, nec penitus profundant. Qua-
re & ipse sapè indignor, cum à nonnullis ignomi-
nioso cador calcibus, laniorque, atque exhauior,
à nonnullis contra perinde ac stigmaticus fugitivus
compedibus vincior. IVPITER. Quid igitur indi-
gnaris contra illos? quandoquidem utrinque pœnas
egregias luunt. alteri quidem dum Tantalì in mo-
rem, neque bibere sinuntur, neque edere, sed ore
fisco duntaxat inhiant auro: alteri verò dum il-
lis ceu Phynco cibos Harpyie ipsis è fancibus eripi-
unt. Sed abi iam, Timone multò posthac vsurus
cordatiore. PLUT. An ille aliquando desinet me
ceu foraminoso cophino, priusquam omninò influ-
xerim, data opera exhaustire, quasi conetur occu-
pare, quo minus influam, veritus ne si copiosus in-
fundar, ipsum undis obruam? Quo fit, ut in Da-
naidum dolium aquam mihi videar allaturus, fru-
straque infusus, vase non continente liquorem,
imo prius propemodum effuso quod influit quàm in-
fluxerit.

τὸ πρὸς τὴν ἑκχυσιν κεχλιὼς τῷ πίθῃ, καὶ ἀκώλυτος ἡ
 ἕξοδος. Ζ. σκοιῶ εἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχλιὼς τῷ το,
 καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπλάμενον, ἐκχυθέντος ἐν βρα-
 χεῖ σε, ῥαδίως εὐρήσῃ τιὼ διφθέραν αὐθις, καὶ τιὼ
 δίκελλαν ἐν τῇ τρυγί τῷ πίθῃ. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ
 πλῆτίζετε αὐτόν. σὺ δ' ἐ μέμνησο ὦ Ερμῇ ἑπαινίων,
 πρὸς ἡμᾶς ἀγνήϊδες κύκλωπας ἐκ τῆς αἵτηης, ὅπως
 πὴν κεραινὸν ἀκνήσαντες ὀπίσκειν ἄσωσιν, ὡς ἤδη γε
 ἰεσηγμένῃ αὐτῷ δεησόμεθα. Ερ. προΐωμεν ὦ Πλῆτ. τί
 τῷ το ὑποσκάζεις; ἐδελήθεις με ὦ Ἰφινάδα ὁ τυφλὸς
 μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢν. Πλῆ. ἐκ αἰ τῷ τῷ ὦ Ερμῇ,
 ἀλλ' ὅπου μὲν ἀπίω παρὰ ἵνα πεμφθεὶς ὑπὸ τῷ
 Διὸς, ἐκ οἷδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφότεροις,
 ὡς μόλις τελεῖν ὅτι τὸ τέρας, πρὸς τῷ ἰσχυροῦς ἐνίοτε
 τῷ πρὸς μένοντος. ὅπου δὲ ἀπυλλάτῃ εἰς δέη, πῶς
 ὅψι πολλῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοιῶν ἔπεσεν ἡ ὕ-
 παλυσ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκὼς ὑπερ-
 πηδῆσας τὸ σάδιον, ἐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῷ θεατῶν. Ερ.
 ἐκ ἀληθῆ παῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς αὐτὸ εἰπὴν ἔ-
 χοιμί σοι, χθὲς μὲν ἐδὲ ὀβολὸν ὥστε πρὶς αἰσάται βρόχον
 ἐξαρκέτας, ἄφνω δὲ τῇ μερον πλῆσις καὶ πολυτελεῖς
 ἐπὶ λευκῷ ζευγὲς ἐξελαύνοντες, οἷς ἐδὲ καὶ ὄνος ἰπῆρ-
 ξε πῶποτε, καὶ ὁμῶς πορφυροὶ, καὶ χρυσόχειρες πρὶς ἐρ-
 χονται, ἐδὲ αὐτοὶ πιστεύαντες οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλῆ-
 τῶσιν. Πλῆτ. ἐπερεῖον τῷ τῷ ἐστὶν ὦ Ερμῇ, καὶ ἐχὶ τοῖς ἐ-
 μαυτῷ

influxerit. Adeo latus dolij hiatus ad effusionem, ac liber exitus. IVP. Proinde ni hiatū istum obthurauerit, perpetuamque perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso, facile inueniet sagum rursus & ligonem in face dolij. sed interim abite, atque illum diuitem reddite. At tu, Mercuri, fac memineris, ut rediens Cyclopa ex Aetna tecū adducas, quo fulmen cuspide restituta resarciat. Nam eo nobis acuminato opus fuerit. MERCVR. Eamus Plute. Quid hoc? Num claudicus? Equidem ignorabam ô praeclare, te non cacum modo, verū etiam claudum esse. PLVT. Atqui non hoc mihi perpetuum, Mercuri, verū si quando proficiscor à Ioue missus ad quempiam, tum nescio quo pacto tardus sum, & utroque claudus pede, ita ut agrè ad metam pertingere queam, sene nonnunquā interim facto, qui me operiebatur. Porro cum discedendum est, elatum videbis multò anibus celeriores. Unde fit, ut vix iam amoto repagulo, ego iam praconis voce victor pronuncier, saltu stadium transmensus, ne videntibus quidem aliquoties spectatoribus. MERCVR. At ista quidem haud vera narras, imo ego tibi permultos cōmemorare queam, quibus herī ne obolus quidem erat, quo restim emerent, statim verò hodie diuites & sumptuoso in albo currū aurigantes, quibus ante ne asellus quidem suppeditarit. It tamen purpurati, aurumq; manibus gestantes obambulant. Qui ne ipsi quidem, opinor, credere possunt, quin per somnium diuites sint. PLVT.

μαυτῶ ποσὶ βαδίζω τότε, εἰδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλάτων
 δόποσ' ἔλθῃ με παρ' αὐτὰς, ἅτε πωλοδότης καὶ μεγα-
 λόδωρ. καὶ αὐτὸς ὧν· δηλοῖ γοῦν, καὶ τῷ ὀνόματι. ἐ-
 πειδὼν πόινω μετοικισθῆναι δέ με παρ' ἑτέρῃ πρὸς
 ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενος
 ἐπιμελῶς, φορητὸν ἀράμενοι μετακομίζοσι. καὶ ὁ μὲν,
 νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ περὶ τῆς οἰκίας προέκειται, ἵσταρ
 πὲρ γόνυ παλαιᾷ τῇ ὀφύῃ σκεπόμενος, περὶ μάχη-
 τος πῆς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπιελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγο-
 Ͼ περὶ μένισσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προ-
 σπετομένην, πετριγότες οἱ νεοπτόι. ἐπεὶ δ' αὖ δὴ
 τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῆνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ
 δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μετ' ὁ και-
 νὸς δλεσφότης, ἥτοι συγγενὴς τις, ἡ κόλαξ, ἡ
 αἰκέτης, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ χυνοῦ δόπολαβὼν, ἐ-
 κείνῳ μὲν, ὅς τις αὖ ἢ, ποτὲ ἀρπασάμενός με, αὐτῇ
 δέλτῳ θείει φέρων, ἀντὶ τῆς τίως Πυρρίης, ἡ Δρόμω-
 νος, ἡ Τιβίης, Μεγακλῆς ἡ Μεγάβυζας, ἡ Πρώταρχος
 μετονομασθεῖς, τὰς μάτῃν κεχηνότες ἐκείνους εἰς
 ἀλλήλους δόποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθὲς ἀγον-
 τας τὸ πένθος, οἱ αὐτὰς ὁ θυὸν ἐκ μυχῶ τῆς
 σαγηνῆς διέφυγεν, ἐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπῶν.
 ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος, καὶ παχύ-
 δερμ' αὐθροπ', ἐπὶ τῷ πέλῃ πεφρικῶς, καὶ
 εἰ παρὼν ἄλλος ματίξαιέ τις, ὄρδιον ἐφιστὰς τὸ εἶς, καὶ
 πῶν μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυλῶν, ἐκ ἐπὶ
 φορητὸς

*Istæc alia res est, Mercuri, neque enim tum meis
ipsum ingredior pedibus, nec à Ione, sed à Dite adi-
stos transmittor, qui & ipse nimirum opum largitor
est, ac magna donans: id quod ipso etiam nomine de-
clarat. Itaque quoties est mihi ab alio ad alium de-
migrandum, in tabellas iniiciunt me, ac diligenter
obsignantes sarcinæ in morem sublatum transportant.
Interea defunctus ille alicubi in aditū tenebricosa par-
te iacet, vetero linteo in genua iniecto tectus, de quo
feles digladiantur. Porro qui me sperauerant obtine-
re, in foro opperiantur hiantes, non aliter, quàm hi-
rundinem aduolantem stridentes pulli. Deinde ubi si-
gnum detractum est, et lineus ille funiculus incisus, a-
pertaque tabella, iamque nouus dominus pronuncia-
tus est, siue cognatus quispiam, siue adulator, siue ser-
uus, ingens scilicet pramium ferēs generosus quisquis
ille tandem fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis
arreptum, fugiens adportat commutato nomine, ut
qui modò Pyrrhias, aut Dromo, aut Tibius, iam
Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus ap-
pelletur. Caterum illos ne quicquam hiantes, seque-
mutuum intuentes relinquit, ac verum luctum agen-
tes, quod eiusmodi thynnus ex intimo sagena sinu sit
elapsus, qui non parum magnam escam deuorarit.
At hic repente totus in me irruens, homo vite mun-
dioris, atque elegantioris rudis, pingui, illotaque cu-
te, qui compedes etiamdum horrescit, & si quis prae-
uens loro increpet, arrectis stat auribus, quig, pizri-*

Φορητός ἐστὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ τὰς πειρὰς
 ὕβριζας, καὶ τὰς ὁμοδόχους μασιγὰς, δότω πειρώ-
 μενος, εἰ καὶ αὐτὰ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν, ἄχρῃς αὖ ἢ ἰππο-
 τροφίας ὀπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδίδας ἑαυτὸν
 ὁμνύουσιν, ἢ μὲν ὁμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐ-
 τὸν, εὐγμέστερον δὲ Ἰῶ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, σπουδαιότερον
 δὲ τῷ Οδυσσεύς, πλεονεκτήτερον δὲ σπώμα Κροίσων
 ἐκαδέκα, ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ καὶ
 ὀλίγον ἐκ πολλῶν ὀπιθορκιῶν καὶ ἀρπαγῶν καὶ πανουργιῶν
 σπουδαιόμενα. Εἰ. αὐτὰ περὶ ἧς τὰ γινώμενα. ὅπου δὲ οὐκ αὐτόπρως βασιλεύεις, πῶς ἔτι
 τυφλὸς ὢν εὐρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις,
 ἐφ' ὅς αὖ σε ὁ Ζεὺς δότωσείλη, κρίνας εἶναι τῷ πλε-
 τεῖν ἀξίους; Πλῆτ. οἷοι γὰρ εὐρίσκειν με οἱ τινὲς εἰσι;
 Εἰμ. μὰ τὸν Δία ἔμπανυ, ἔγχαρ. Αἰεσίδην καταλι-
 πὼν, ἰπποπόνηκα καὶ Καλλίαν προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλ-
 λοις Ἀθλιωαίων, καὶ δὲ ὁδοῦ ἀξίοις. πλεονὲ ἀλλὰ τί
 πρῶτῃς κατὰ πεμφθεῖς; Πλῆτ. ἄνω καὶ κάτω πλε-
 νῶμα πεινοσῶν, ἄχρῃς αὖ λάθω τινὲ ἐμπεσόν. ὁ δὲ
 ὅς τις αὖ πρῶτός μοι περιτύχη ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ
 τὸν Ερμῖν, ὅτι τῷ παραλόγῳ τῷ κέρδους προσκυ-
 νῶν. Εἰμ. ἔκκουῖ ἔξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε κατὰ
 τὰ αὐτὰ δοκοῦντα πλεονεκτήσειν ὅσους αὖ οἴηται Ἰῶ πλε-
 τεῖν ἀξίους; Πλῆτ. καὶ μάλα δικαίως ὦ γαθε, ὅς γε τυ-
 φλὸν ὄντα εἰδὼς, ἐπεμπευ ἀναζητήσιντα, δυσεύρετον.

num, perinde uti templum adoret, non est deinceps tolerandus iis, quibuscum vivit, verum & ingennos afficit contumelia, & confervos flagris cadit. experient, num & sibi huiusmodi liceant, donec aut equorum alendorum studio captus, aut adulatoribus sese permittens, deierantibus Nireo formosiorē esse, Cécrope Codrone generosiorē, callidiorē Ulysse, vnum autem vel sedecim pariter Cræsis opulentiorē, momento temporis semel profundat infelix; quam minutatim multis ex periuriis, rapinis, flagitiis fuerant collecta. **MERCVR.** *Ista ferme sic habent, uti narras: verum ubi tuis ipsis ingredere pedibus, qui tandem cæcum cum sis, viam invenire soles? Aut qui dignoscis, ad quamnam Iupiter te miserit, dignos illi visos qui divitiis abundant?* **PLVT.** *Enimvero credis me reperire istos ad quos mittor?* **MERCVR.** *Per Ionem haudquaquam. Neque enim aliqui Aristide præterito, ad Hipponicum & Calliam accessisses; cum ad alios Athenienses, homines ne obolo quidem æstimandos. Cæterum quid facis, quandoquidem es emissus?* **PLVT.** *Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in quempiam incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui forte primus me nactus sit, abducit, ac possidet, te Mercuri pro lucro præter spem subiecto venerans atq; adorans.* **MERCVR.** *Num ergo fallitur Iupiter, qui quidem credat ex ipsius animi sententia, ditari abs te hos, quos ille dignos existimarit, qui ditescerent?* **PLVT.** *Et in re quidem optimo fallitur ô bone, quippe qui cum me*

ἔτω χρήμα, καὶ πρὸ πολλῶν ἐκλελοιπὸς ἐκ τῆ βίης, ὅ-
 περ ἔδ' ὁ Λυγκεὺς αὐτὸν ἐξέυροι ραδίως, ἀμαυρὸν ἔτω
 καὶ μικρὸν ὄν. ποιηροῦν ἅπερ τὸ μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄν-
 των, πονηρῶν δὲ πλείων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπε-
 χόντων, ῥᾶδον ἐς τὰς τοιαύτας ἐμπίπῃω παύσων, καὶ σα-
 γλυεύομαι πρὸς αὐτὸν. Ερμ. εἶτα πῶς ἐπιδραὶ κατὰ λί-
 πης αὐτὰς, ραδίως Φεύγεις, ὅσα εἰδὼς τὴν ὁδόν;
 Πλῆτ. ὁξυδερκής τότε πῶς καὶ ἀρτίτως γίνομαι
 πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς Φυγῆς. Ερμ. ἐπὶ δὴ μοι καὶ
 τῶν δόσπερ κεναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ
 προσέτι ὡχρὸς καὶ βαρὺς ὅπερ τοῖς σκελετοῖς ποσάτας ἐ-
 ρατάς ἔχοις, ὥστε πάντας δόσπερ βλέπειν εἰς σέ, καὶ τυ-
 χόντας μὲν διδάμνονεῖν οἶεσθαι; εἰ δὲ δόσπερ τυχοῖεν, ἐκ
 ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γοῦν τινὰς ἐκ ὀλίγων αὐτῶν
 ἔτω σε δυσέρωτας ὄντας, ὥς τε καὶ εἰς βαθυκήπεά
 πόντον φέροντες, ἐρρίψαν αὐτὰς, καὶ πετρῶν κατ' ἡλι-
 βάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σέ, ὅτι περ ἔ-
 δε τὴν δόχλυν ἐώρας αὐτὰς, πολλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸν, οἶ-
 δα, ὅτι ὁμολογήσεις, εἰ πῆξιν ἡς σκαυῖς, κερυβαν-
 τιᾶν αὐτὰς, ἐρωμένῳ τοιαύτῳ ὀπιρραμηνότας. Πλῆτ.
 οἶει γὰρ τοιαῦτον, οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς χωλὸν ἢ τυ-
 φλόν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσσεστιν; Ερμ. ἀλλὰ πῶς ἂν
 Πλῆτ. εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἴσι; Πλῆτ. εἰ
 τυφλοὶ ὢ ἄρτι, ἀλλ' ἡ ἀγνοία καὶ ἡ ἀπάτη, αἵ περ
 καὶ κατέχουσιν τὰ πάντα, ὀπισκιάζουσιν αὐτὰς. ἐπὶ δὲ

secum esse non ignoret, emittat vestigatum rem usque adeò repertum difficilem, & iam olim è vita sublata, quàm ne Lynceus quidem facile inueniret, quæ nimirum adeò obscura sit ac minuta. Itaq; cum rari sint boni, improbi porro in ciuitatibus omnino obtineant, oberrans facile in huiusmodi mortales incurro, ac retibus illorum illigor. **MERCVR.** At quæ sit, ut quoties eos deseris, celeriter aufugias, cum via sis ignarus? **PLUT.** Tum demum acutum cerno, pedibusque valeo, ubi ad fugam tempus innitat. **MERCVR.** Iam illud quoque mihi responde, qui sit, ut cum sis oculis captus (dicendum enim est) præterea pallidus, postremo claudus, tam multos habeas amantes, adeò ut omnes respiciant in te, & si potiantur, felices videantur: sin frustrentur, non sustineant viuere? Ex his equidem non paucos non, qui sic perditæ te amarint, ut se ærio scopulo piscos in æquoris alta, præcipites abiicerint, rati fastidiri sese abs te, propterea quod illos nullo pacto respexisses. Quanquam sat scio, tu quoque fateberis, si quomodo tibi ipsi notus es, furere istos qui eiusmodi amore sunt dementati. **PLUT.** At enim credis me, qualis sum, talem istis videri, nempe claudum aut cacum, aut si quid aliud adest mihi vitij? **MERCVR.** Quidni, ô Plute? nisi fortè & ipsi omnes cæci sunt. **PLUT.** Haud caci quidem, ô optime, verum inscitia errorque, quæ nunc occupant omnia, illis confundunt tenebras: ad hæc ipse quoque ne per omnia de-

formis

δε καὶ αὐτὸς ὡς μὴ παντᾶ πασιν ἄμορφος εἶλω, προ-
 σωπεῖον πεθεμένον ἑρασμιώτατον, διάχρυσον καὶ
 λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ
 δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρώσι, καὶ
 ἀπολλύω μὴ ἐντυγχάνοντες. ὥς εἰ γέ τις αὐτοῖς ὁ-
 λαν ἀπογομνώσας, ἐπέδειξε με, δῆλον ὡς κατεγίνω-
 σκον αὐτᾷ ἀμβλυώτηντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρώ-
 ντες ἀνεράσων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων. Ερ. τί οὖν εἴ-
 πον αὐτὰ ἤδη τῷ πλεονεῖν γινόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον
 αὐτὸ πεθεμένοι, ἐπὶ ἐξαπατῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρή-
 ται αὐτῶς, θαῖτον αὐτῷ κεφαλῶν ἢ τὸ προσωπεῖ-
 ον πρόοιντο; εἰ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτῶς ὡς
 ἀπὸ χρίστος ἢ ἀμορφία ἐστίν, ἐνδύσθαι τὰ πάντα ὁρώ-
 ντας. Πλ. ἐκ ὀλίγου ὡς Ερμῆ, καὶ πρὸς ἔσθ' τοι συναγω-
 γίζεται. Ερ. τὰ ποῖα; Πλ. ἐπεὶ οὐκ οἶσιν οἱ ἐντυχῶν τὸ πρῶ-
 σον ἀναπετίσας τῷ θύραν εἰσδεχεται με, συμπροσ-
 τέρχεται μετ' ἐμὲ λαβὼν ὁ σῶφος καὶ ἡ ἀνοία, ἡ μεγα-
 λαιχμία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ἡ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα
 ἅτα μύρια. ὑπὸ δὴ τούτων ἀπάντων καταληφθεὶς
 τῷ ψυχρῷ, θαυμάζει τε τὰ ἐθαυμαστέα, καὶ ὀρέγεται
 τῶν φευκῶν, καὶ μὲν τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν
 εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπὸ
 αὐτῷ. καὶ πάντα πρὸς ἄλλοι αὐτοῖς, ἢ ἐμὲ πρὸς ἑαυ-
 τὸν αὐτὸν. Ερ. ὡς δὲ λέγεις εἰ ὡς Πλῆτε, καὶ ὀλιγοῦρος καὶ
 δυσκάθεκτος καὶ διαφευκτικός, εἰδεμίαν αὐτὸν λαβὼν

παρε-

formis sim , persona vehementer amabili tectus in-
aurata , gemmisq; picturata , ac versicoloribus ami-
ctus , eis occurro : illi rati sese natiui vultus venusta-
tem aspicere , amore capiuntur , & pereunt non po-
tientes. Quod si quis me toto corpore renudatum il-
lis ostenderit , dubio procul futurum sit , ut se ipsi
damnent , qui tantoperè cecutierint , adamantes res
neutiquam amandas ac fœdas. MERCVR. Quid
ergo posteaquam eò peruentum est , ut iam diuites
euaserint , iamque personam sibi circumposuerint ,
rursum falluntur ? Adeò ut si quis illis detrahere
conetur , penè caput potius , quàm personam abii-
ciant ? Neque enim verisimile est etiam tum illos
ignorare , fucatam esse formam , cùm intus cuncta
inspexerint. PLVT. Ad id non parum multa res ,
ô Mercuri , mihi sunt adiumento. MERCVR.
Quanam ? PLVT. Simulatque qui me primum na-
ctus est , apertis foribus exceperit , clanculum una
mecum introit elatio , vecordia , iactantia , molli-
ties , violentia , dolus , atque alia item innumerabi-
lia : à quibus omnibus posteaquam est animus oc-
cupatus , iam admiratur qua neutiquam sunt ad-
miranda , & appetit ea qua sunt fugienda , & me
cunctorum illorum patrem ingressorum malorum
stupuit , illorum satellitio vallatum , quiduis potius
passurus , quàm uti me compellatur reiicere. MER-
CVR. Ut lenis ac lubricus es Plute , retentu diffi-
cilis ac fugax , neque ullam prabens ansam certam
quo

παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγκέλεις ἢ οἱ ὀ-
 φεις διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις ἐκ οἴδα ὅπως
 ἡ πενία δ' ἐμπαλιν ἐξώδης τε καὶ βίλαβῆς, καὶ μυρία
 τὰ ἀγκιστρα ἐκπεφυκότες ἐξ ἀπαντος τῶ σώματος
 ἔχουσι, ὡς πηλοποιήσαντας οὗτος ἔχειας, καὶ μὴ ἔχον
 ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μετὰ τὸ ἤδη φλυαροῦ-
 ντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἐμικρὸν διέλαθε. Πλῆ. τὸ ποῖον;
 Ερ. ὅτι τὸν θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, ἔπερ' ἐδὲ μά-
 θιστε. Πλῆ. θάρρει τέττα γε ἕνεκα, ἐν τῇ γῇ αὐτὸν κα-
 ταλείπων ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ὀπισκῆψας ἐνδοῖον
 μένειν ὀπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίξῃν δὲ μηδεὶν,
 ἢ μὴ ἐμὲ ἀκέσῃ βοήσαντος. Ερ. ἐκταῦ ὀπιβαίνω-
 μεν ἤδη τῆς Αἰλικῆς. καὶ μοι ἔωσ' ἐχόμενος τῆς χλα-
 μύδος, ἄχρῃς αὖ πρὸς τὴν ἐρχομένην ἀφίκωμαι. Πλῆ.
 οὐ ποιεῖς ὡς Ερμῇ χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπης
 με, ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσῆμαι περινο-
 σῶν. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος ἑτὸς ἐστὶ, καθάπερ σιδῆρες
 πρὸς λίθον; Ερ. ὁ Τίμων ἐποσὶ σκάπτει πηλοσίον, ὀρ-
 νὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαί, καὶ ἡ πενία πάρεστι, καὶ ὁ
 πόνος ἐκείνος, καὶ καρτερία δὲ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρία,
 καὶ ὁ ποιῆτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπηνόμενων ἀ-
 πάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. Πλῆ. τί
 οὐκ ἐκ ἀπαλλαττόμεθα ὡς Ερμῇ τὴν ταχίστην; ἐγὰρ
 αὖ τι ἡμεῖς δράσασθαι ἀξιόλογον πρὸς αὐτὰς, ὑπὸ
 τηλικύτῃ στρατοπέδῳ πειραζόμενον. Ερ. ἄλλως ἔδοξε
 τῷ

quo pressus tenere, sed nescio quomodo anguillarum, ac serpentum in morem inter digitos elaboris. At è diverso paupertas viscosa, pressu facilis, totoque corpore mille uncus gerit hamos, ut qui tetigerint, illico hareant, ne facile queant auelli. Verum interea dum nugamur, rem haud parvam omisimus. PLUTVS. Quam? MERCVRIVS. Nempe quia Thesaurum non adduximus, quod vel inprimis erat opus. PLUTVS. Ist hac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo, insosque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MERCVRIVS. Iam igitur Atticam adeamus. Et me sequere chlamydi adherens, donec extremam viam attigerimus. PLUTVS. Rectè facis Mercuri, cum me per viam ducis. Etenim si me deferres, forsàn oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? MERCVRIVS. Timon hic est, qui proximè montanum & petricosum fodit solum. Pauper, adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba quorum omnium agmen fames cogit, longè præstantius quàm tui sint satellites. PLUTVS. Quin igitur quàm ocysimè discedimus Mercuri? Neque enim ullum operaprecium fecerimus cum homine eiusmodi vallato exercitu. MERCVRIVS.

τῷ Διί. μὴ ἀποδίδλωμεν οὐδ'. Πενία. ποῖ τῆτον ἀπά-
 γης ὡς ἀρχαφόντα, χειραγωγῶν. Ερμ. ὅτι τῶν τὸν
 Τίμωννα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τῷ Διός. Πεν. νῦν ὁ Πλῆ-
 τος ὅτι Τίμωννα, ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ
 τῆς τρυφῆς παραλαβῆσαι, ἵστασι παραδοῦσαι τῇ σο-
 φίᾳ καὶ τῷ πόνῳ, γηναῖον ἄνδρα καὶ πολλὰ ἄξιον ἀπέ-
 δῆξαι, ἔτῳς ἄρα δοκίμα φρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ,
 καὶ εὐαδίκητος, ὡς θ' ὁ μόνον κτήμα εἶχον, ἀφαιρέ-
 αδέ με ἀκρεβῶς πρὸς ἀρετῇ ἐξέφρασμένον, ἵν' αὐ-
 θις ὁ Πλῆτος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρι καὶ τύφῳ ἐγχαί-
 ρησας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν καὶ ἀγνῆ καὶ ἀνέη-
 τ' ἀποφήνας, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκη, ἥδη γεγνημέ-
 νον. Ερ. ἔδοξε ταῦτα ὡς Πενία τῷ Διί. Πεν. ἀπέρχομαι.
 καὶ ὑμεῖς δὲ ὡς Πόνε καὶ Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολυθεῖ-
 τέ μοι. ἔτος δὲ τάχα εἴσετα, οἷαν μέεσσαν ἀπολείψει,
 ἀγαθὴν σπουδερὴν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων, ἥ συ-
 νῶν ὑγιανὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένῃ δὲ τῇ γνώμῃ
 διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέ-
 πων, τὰ δὲ περὶ αὐτὴ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστίν, ἀλλό-
 τρια ὑπολαμβάνων. Ερ. ἀπέρχονται ἡμεῖς δὲ προ-
 σίωμεν αὐτῷ. Τίμ. τίνες ἐστὶ ὡς κατ' ἄρατοι; ἢ τί βεβλό-
 μενοι δεῦρο ἦκετε, ἄνδρα ἐργάτῳ καὶ μισθοφόρον ἐνο-
 χλήσοντας, ἀλλ' ἔχαιροντες ἅπιτε μισθοὶ πάντες ὄν-
 τες. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς βώ-
 λοις καὶ τοῖς λίθοις συνετρίψω. Ερ. μηδαμῶς ὡς Τίμων
 μὴ

Secus visum est Ioni. quare ne metu deterreamur.

PAUPER. Quò hunc nunc Agricida manu abducis? MERCVR. Ad hunc Timonem, ad quem à Ioue sumus ire iussi. PAVP. Itane rursus Plutus ad Timonem? posteaquam ipsum ego malè habentem, ob delicias suscepi commendans, quod sapientia & labori, strenuum, multique precij virum reddidi? Adeò ne despicienda, iniuriaque idonea vobis Paupertas indicor, ut hunc, quæ mihi unica erat possessio eripiat, iam exactissima cura ad virtutem excultum, ut Plutus hic ubi denuò susceperit per contumeliam & arrogantiam, illi manu iniecta, talem reddiderit, qualis erat dudum, mollem & ignavum ac vecordem, rursus mihi restituat, ubi iam nihili factus erit & reiculus? MERCVR. Sic ò Paupertas Ioni placitum est. PAVP. Equidem abeo: At vos

Labor & Sapientia, reliquique consequimini me. Porro hic breui cognoscet, qualis in se fuerim, quam nunc relinquet, nempe adiutrix bona, & rerum optimarum doctrix, qua cum donec habuit commercium, sano corpore, valentiq; animo perseveravit, virile exigens vitam, & ad se respiciens, supernacua autem & vulgaria ista aliena, ita ut sunt, existimās.

MERCVR. Discedunt illi, nos ad eum adeamus.

TIM. Quinam estis ò scelesti? Aut quid volentes buc venistis homini operario mercenarioque negotium exhibituri? verum handquaquam lati abibitis scelesti ut estis omnes. Nam ego vos ilico glebis & sa-

μὴ βάλης, ἔ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐ-
 γὼ μὲν Ερμῆς εἰμι, ἔτ' ὁ Πλάτων. ἔπεμψε δὲ ὁ
 Ζεὺς, ἐπακέσας τῶν εὐχῶν. ὥστε ἀγαθὴ τύχη δέχ-
 ρὸν ὄλβον, ἀποσὰς τῶν πόνων. Τίμ. καὶ ὑμεῖς οἰμώξε-
 σθε ἤδη, καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες, ὡς Φατέ. πάντα γὰρ ἄ-
 μα καὶ θεὸς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. Ἰστωνὶ δὲ τὸν τυφλόν,
 ὅς τις αὐτῇ, καὶ ὅστις εἴπῃ μοι δοκῶ τῇ δίκηλλῃ. Πλά.
 ἀπίωμεν ὦ Ερμῆ παρὰ τῷ Διὶ, μελαγχολᾷν γὰρ
 ὁ ἀνθρώπος ἔ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τε κακὸν ἀπέλ-
 θω προσλαβών. Ερ. μηδὲν σκαιὸν ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ
 πάνυ τῷ ἀχρεῖον καὶ τραχὺ κατὰ βαλὼν, περτείνας
 τὴν χεῖρα λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλάττει
 πάλιν, καὶ ἴσθι Αθληαίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν
 ἀχαρίτων ἐκείνων μόν' αὐτὸς εὐδαιμονῶν. Τίμ.
 ἔδεν ὑμῶν δέομα, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι, ἱκανὸς ἐμοὶ
 πλεῖστον ἡ δίκηλλα, τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμονέστατος εἰ-
 μι, μηδενὸς μοι πλεονάζοντος. Ερ. ἔτως ὦ τὴν ἀπαν-
 θρώπως; τὸν δὲ φέρω Διὶ μῦθον ἀπλῶς ἀπὸ κρατερὸν
 τε καὶ μὲν εἰκὸς ἐμὴ μισάνθρωπον μὲν εἶναι σε, τοσαύτα
 ὑπὸ αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισῶν θεὸν δὲ μηδαμῶς,
 ἔτως ὅστις μελεθμένων σὺ τῶν θεῶν. Τί. ἀλλὰ σὺ μὲν ὦ
 Ερμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας, τῷ δὲ
 τὸν Πλάτωνα ἐκ αὐτῶν λάβοιμι. Ερ. τί δή; Τίμ. ὅτι καὶ
 πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἵτις ἔστος κατίση, κό-
 λαξί πεπραδὸς, καὶ ὅστις ἐλθὼς ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος
 ἐπε-

*xis petitos cōminuam. MERCVR. Nequaquam, ô Timon, ne ferito, neque enim series mortales, verum ego sum Mercurius, hic Plutus. Misit nos Iupiter, votis tuis exauditis. Quare, quod bene ver-
tat, opes accipe, desistens à laboribus. TIM. Atqui vos iam ploraueritis, etiamsi dii sitis, ut dicitis. Si-
quidem odi pariter omnes tum deos tum homines. Sed hunc cecum, quisquis hic fuerit, mihi certum est ligone impaſto comminuere. PLVT. Abeamus per Iouem Mercuri, quandoquidem hic homo mi-
hi videtur non mediocriter insanire, ne malo quopi-
am accepto discedam. MERC. Ne quod ferociter Timon, quin exue potius penitus istam ferocitatem, asperitatemque, ac manibus obuiis excipe bonam for-
tunam, rursus diues esto, rursus Atheniensium princeps, & despice ingratos istos solum ipse feliciter a-
gens. TIM. Nihil mihi vobis est opus, ne obturbate, sat opum mihi ligo, præterea fortunatissimus sum, si nemo propius ad me accesserit. MERCVR. Adeo-
ne, quæso, inhumaniter? Hac ego sæua Ioni refero atq;
immania dicta: Atqui par erat forsitan homines ti-
bi haberi inuisos, ut qui tam multa indigna in te com-
misissent, deos odio te prosequi nequaquam erat con-
sentaneum, cum illi tantoperè tui curam agant. TIM. At tibi Mercuri, Ioniue quod me respicitis, plu-
rimum equidem habeo gratiam, ceterum hunc Plu-
tum nequaquam recepero. MER. Quid ita? TIM. Quoniam pridem innumerabilium malorum hic mi-
hi fuit autor, cum me assentatoribus proderet, insidia-*

ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθεία διαφθείρας, καὶ ὀπίφθονον
 ἀποφήνας, τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν, ἔτῳς ἀπί-
 στως καὶ προδοικῶς. ἡ βελτίστη δὲ πενία πόνοις με τοῖς
 ἀνδρικῶς τοῖς καλὰ γυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ
 παρρησίας προσμιλῶσα, τά τε ἀναγκαῖα κάμνοντι
 παρέιχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων κατὰ φρονεῖν ἐπαύ-
 δευεν, ἐξ αὐτῆς ἐμὲ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τῆ
 βίης, καὶ δείξασα ὅς τις ἐγὼ ὁ πλεῖστον ὁ ἐμὸς, ὃν ἔτε
 κόλαξ θωπεύων, ἔτε συκοφάντης φοβῶν, καὶ δῖ-
 μοι παροξυωθεὶς, ὅτι ἐκκλησιαστῆς ψηφο-
 φορήσας, οὐ τύραννον ὀπιβλαεύσας ἀφελέ-
 σθαι δυνάτ' αὖ. ἐρρώμενος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων,
 τρυγνὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος· ἐδὲν ὁ-
 ρῶν τῶν ἐν ἄσει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλ-
 φιτα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥς τε παλίνδρομος ἄπιθι
 ὦ Ἑρμῇ, τὸν Πλεῖστον ἀπαγαγὼν τῷ Διί. ἐμοὶ δὲ τῆτο
 ἱκανὸν ἐγώ, πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμώζειν ποι-
 ῆσαι. Ἑρμ. μηδαμῶς ὦ γαῖε. καὶ γὰρ πάντες εἰσὶν ὀπι-
 τήδαιοι πρὸς οἰμωγὴν. ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ
 μειρακιώδη, καὶ τὸν Πλεῖστον παράλαβε, ἔτε δ' ὀβλη-
 τὰ εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τῆς Διός. Πλεῖτ. βέλαι ὦ
 Τίμων δικαιολογήσομαι πρὸς σε, ἢ χαλεπαίνεις μοι
 λέγοντι; Τίμ. λέγε, μὴ μακρὰ μὲν τοι, μὴ δὲ μετὰ
 προσιμίων, ὥσπερ οἱ ὀπιτριπτοὶ ῥήτορες, ἀνέχομαι
 γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τρυγνί. Πλεῖτ. ἐ-
 χεῖν μὲν τοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν ἔγωγε πολλά ὑπό

tores in me inuitaret, conflaret odium, illecebris corrumpere, inuidia obnoxium redderet, denique cum me adeo perfide ac proditorie destitueret. Contra paupertas optima, me laboribus viro dignissimis exercens mecumque verè & liberè conuiuens, & qua opus erant, suppeditauit laboranti, & vulgaria ista contemnere docuit, effecitque ut mihi vita spes omnis ex me ipso penderet, demonstrans quam essent opes veræ meæ, nempe quas neque adulator assentans, neque sycophanta minitans, neque plebs irritata, neque concionator suffragiorum autor, neque tyrannus intentus insidiis queat eripere. Itaque iam validius effectus ob laborem; dum hunc agellum graniter exerceo, neque quicquam eorum quæ sunt in ciuitate malorum aspicio, abundè magnum & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu, Mercuri, quam venisti viam remetiens, recurre, unâ tecum Plutum adducens ad Iouem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, ut omnes mortales ab ineunte ætate eiulent.

MERCVR. Nequaquam ô bone, neque enim omnes ad eiulandum sunt accommodi. Quin tu iracunda pueriliâq; ista missa face, ac Plutū excipe, non sunt reiicienda munera, quæ à Ioue proficiuntur. PLUT.

Vin' Timon ut contra te partes defendam meas, an graniter feres si quid dixerò? TIM. Dicito, ne multis tamen, neque cum procemiis, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te huius Mercurij gratia paucis dicentem. PLUT. Atque multis mihi potius erat dicendum, tot nominibus abs

σε κατηγορηθέντα, ὅμως δὲ ὄρα, εἴ τι σε ὡς Φῆς, ἡδι-
 κηκα, ὃς τῶν μὲν ἡδίστων ἀπάντων αἵτιός σι κατέ-
 στω, πμῆς καὶ προεδρίας καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἄλ-
 λης τρυφῆς. πείβλεπῖθ' ὅτι τοι καὶ αἰοίδιμ' ὃ δὲ ἐ-
 μέησθα, καὶ πεισπῆδαςος. εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν
 χολάκων πέπονθας, ἀνάπιος ἐγώ σοι. μᾶλλον δὲ αὐ-
 τὸς ἡδίκημα τῷτο ὑπὸ σε, διότι με ἔτως ἀτίμως ὑ-
 πέβαλλες ἀνδράσι κατὰράτοις, ἐπαμνῆσι καὶ κατὰρο-
 πύχοις, καὶ πάντα τρόπον ἴπιβλεύεσσί μοι. καὶ τό γε
 πλευταῖον ἔφησθα, ὡς προδεδωκά σε, τὸναντίον δὲ
 αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεῖς
 ὑπὸ σε, καὶ ἴπι κεφαλῇ ἐξωθεῖς τῆς οἰκίας. τοι-
 χαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδ' ὃ, ταύτῃ τῷ δι-
 φθέρῃ ἢ τιμωτάτη σοι Πενία πειτέθ' ἔκειν. ὥς μαρ-
 τυς ὁ Ερμῆς ἔσσι, πῶς ἰκέτευον τὸν Δία μηδ' ἤκειν
 παρὰ σε, ἔτω δυσμενῶς μοι προσενλεγμένον. Ερμ.
 ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς ὧ Πλῆτε, οἷος ἦδη γεγύηται; ὥς θάρ-
 ρῶν ξυωδιατρεῖδε αὐτῷ, καὶ σὺ μὲν σκάπτει, ὡς ἔχεις.
 σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπ' ἀργαγὲ τῇ δικέλλῃ. ὑπ' ἀκί-
 σεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. Τίμ. πῆσέον ὧ Ερμῇ, καὶ
 αὐθις πλεστητέων. τί γὰρ αὖ καὶ πάροις τις, ὅποτεν
 οἱ θεοὶ διαζοῖντο; πᾶν ὄρα γε, εἰς οἷά με πράγματ' α
 ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν δαιμονέ-
 σατ' ἀδιάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσῶτον λήψομαι ἔδεν
 ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

Ερμ.

te accusato. Attamen vide, num qua in re te quem-
admodum ais, laferim? qui quidem dulcissimarum
quarumcunque rerum tibi extiterim autor, opifexq;
autoritatis, primarij loci, coronarum, aliarum item
voluptatum. mea opera conspicuus eras, celebris &
obseruandus. Ceterum si quid molesti ab adulatori-
bus accidit, non mihi potes imputare, quin ipse ma-
gis abs te sum affectus contumelia, propterea quod me
tam ignominiosè viris illis execrandis suppeditaris,
qui te mirabantur, ac prestigiis dementabant, mi-
hique modis omnibus insidias struebant. Porro quod
extremo loco dixisti, te à me proditum, desertumque
fuisse, istud criminis in te possum retorquere, cum
ipse sim modis omnib. à te reiectus, praeceptq; exactus
ex adibus. Unde pro molli chlamyde sagum pellicem
istud charissima tibi paupertas circumposuit. Itaque
testis est mihi hic Mercurius, quantopere Ionem o-
rauerim, ne ad te venirem, adeò hostiliter mihi ad-
uersatum. MERCVR. At nunc vides Plute, in-
cuiusmodi hominem sit commutatus. Proinde auda-
cter cum illo consuetudinem iunge. Tu verò fode ita,
ut facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adduci-
to. Audiet enim si tu accersueris. TIM. Parendum
est Mercuri, rursusque ditescendum. Quid enim
facias cum dij compellant? tamē vide, in quas turbas
me miserum coniicias, qui quidem cum ad hunc usq;
diem felicissimè vixerim, tantum auri repente sum
accepturus, nihil commeritus mali, tantumque cu-
rarum

Ερμ. ὑπόσθηθι ὦ Τίμων δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλεπὸν τέττω,
καὶ σὺν οἷσόν ἐστιν, ὅπως οἱ κάλακες ἐκείνοι διαρρα-
γῶσιν ὑπὸ τῷ φθόνῳ, ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τῶν αἰτνῶν ἐς
τὸν ἔρκανὸν ἀναπήσομαι. Πλῆτ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν,
ὡς δοκεῖ. ~~τεκμαίρομαι~~ γὰρ τῇ ἐρεσίᾳ τῶν πλεονῶν, σὺ
δὲ αὐτῷ πείμενε. ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν θησαυρὸν
ἀπελθὼν, μᾶλλον δὲ παῖε. αἶ Φημι θησαυρὲ χρυσῷ,
ὑπάκουσον Τίμωνι τέττω, καὶ πάραχε σεαυτὸν ἀνε-
λέσθαι. σκάπηε ὦ Τίμων βαθείας καταφέρων, ἐγὼ δὲ
ὑμῖν ὑποστήσομαι. Τίμ. ἄγε δὴ ὦ δίκηλλα, νυῦ μοι
ἐπιρρώσον σεαυτῷ καὶ μὴ κάμης ἐκ τῷ βάθους τὸν θη-
σαυρὸν ἐς τῷ φανὲς προκαλεσμένη. ὦ Ζεῦ, τρέψετε, καὶ
Φίλοι κερύβαντες, καὶ Ερμῇ κερδῶε, πόθεν χρυσίον το-
σῶτον ἤπ' ἔσται ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γοῦν, μὴ αὐθρα-
κας ὄρω ἀνεγρόμενος. ἀλλ' ἄμην χρυσίον ἐστὶν ἐπι-
σημον, ὑπερύθρον, βαρὺ, καὶ τῶν πρόσσυν ὑπερήδι-
στον ὦ χρυσέ, δεξίωμα καλῆισον βροτοῖς. αἰθόμενον
γὰρ πῦρ ἅτε διαπέεπεις καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν.
ἐλθὲ ὦ Φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε. ὦ Μίδα καὶ Κροῖ-
σε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ἔδεν ἄρα ἦτε
πρὸς Τίμωνα καὶ τὴν Τίμων. πλῆτον, ὦ γε ἔδ' ἐ βα-
σιλεὺς ὁ Πρῶν ἴσθι. ὦ δίκηλλα καὶ Φιλτάτη διφ-
θέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τέττω ἀναθεῖναι καλόν. αὐ-
τὸς δὲ ἤδη πᾶσαν περσάμενος τῶν ἐχθρῶν, πυργίον οἰ-
κοδομησάμενος ὑπὲρ τῷ θησαυρῷ μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν

ἐκδι-

rarum suscepturus. MERCURIUS. Sustine Timon, mea gratia, tametsi graue est istuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi pra inuidia rumpantur. Ego porro superata Aetna in cælum reuolauero. PLUTVS. Abiit ille quidem, sicut apparet, nam ex alarum remigio facio coniecturam. Tu verò hîc operire, siquidem digressus Thesaurum ad te transmittam, sed feri fortius. tibi loquor auri Thesauri, Timoni huic audiens esto, offerque temet eruendum. Fode, Timon, altius impingens. Caterum ego à vobis digredior. TIMON. Age iam, ô ligo, nunc mihi tuas vires explica, neque defatigare, dum ex abdito Thesaurum in apertum euocaris. Hem prodigiorum autor Iupiter, amici Corybantes, ac lucifer Mercuri, unde nam auri tantum? Num somnium hoc est? Metuo ne carbonem reperturus sim experrectus. Atqui aurum profectò est insigne, fuluum, graue, & aspectu multò incundissimum, Pucherrima Aurum faustitas mortalibus. Quippe quod ignis in morem ardes, noctesque & dies renides. Ades ô mihi charissimum & desideratissimum. ô Mida, Cræseque, ac munera Delphico in templo dicata, ut nihil eratis si cum Timone, cumque Timonis opibus conferamini, cui ne Persarum quidem Rex par est. O ligo, sagum charissimum, vos quidem Pani huic reponere commodum. At ego quàm maxime semotum mercatus agrum, turriculaque seruandi auri gratia constructa,
uni

ἐνδιδαιτᾶσθ, τὸν αὐτὸν καὶ τᾶφον ἀποθανόντων ἔξεν μοι
 δοκῶ, δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσω πρὸς τὸν
 ὀπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγνωσία
 καὶ ὑπεροψία. φίλος δὲ ἢ ξένος, ἢ ἐπαῖρος, ἢ ἐλέε-
 βωμός, ὑβλῶ πολὺς, καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ
 ὀπικερῆσαι δεομένῳ, παρανομία καὶ κατὰ λυσις τῶν
 ἐθῶν. μονήρης δὲ ἢ δίδαιτα, καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ
 φίλος εἰς Τίμων, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ καὶ ὀπί-
 βεστοι, καὶ τὸ προσομιλήται πνι αὐτῶν μίαισμα. καὶ
 εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφραῖς ἢ ἡμέρας, καὶ ὅλως ἀνδρι-
 ἀντων λιθίνων ἢ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν διαφερέτω-
 σαν, καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε
 ἀπονδὰς ἀπενδόμεθα, ἢ ἐρημία δὲ ὄρεσθαι πρὸς
 αὐτὰς. φυλέται δὲ καὶ φράτορες καὶ δημόται, καὶ ἢ
 πατέρες αὐτῇ, ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ, ὀνόματα, καὶ ἀ-
 νοήτων ἀνδρῶν φιλοδημήματα, πλεονεξίαν δὲ Τί-
 μων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω
 μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορικῶν
 ἀπηλλαγμένος, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχεῖτω, μόνος
 ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμορῶν, ἐκσείων τῶν ἄλλων. καὶ ἀ-
 παξ ἑαυτὸν δεξιῶσαι δεδόχθω, ὡς δὲ ἀποθανεῖν,
 ἢ αὐτῷ εἴφανον ἐπενεγκεῖν, καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁ μι-
 σάνθρωπος ἢ δισόν. τὰ τρώεσθαι δὲ γνωρίσματα, δυ-
 σκελία καὶ τραχύτης καὶ σκαιότης καὶ ὀργὴ καὶ ἀπαν-
 θρωπία· εἰ δὲ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον καὶ
 σβεν-

uni mihi affatim vixero, sepulchrum item inibi mihi defuncto, parare est sententia. Hac igitur decreta sunt, placitaque in reliquum vita, seivntio, ignorantia, fastidium erga mortales omnes. Porro amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordie mera nuga. Tum commiserari lachrymantem, suppeditare egentibus, iniquitas, ac morum subversio: at vita solitaria mihi sit, qualis est lupis: vnus sibi amicus Timon, ceteri omnes hostes, & insidiarum machinatores. Cum horum quopiam congregari, piaculum, adeo vt si quem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habentur loco quam signa saxeae, arcane, neque faciem ab illis missum recipiamus, neque foedera feriamus. Solitudo terminus esto. Ceterum tribules, cognati, populares, postremo patria ipsa, frigida quadam & sterilia nomina, & insipientium virorum precia: solus Timon dives esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, liber ab assentationibus, & onerosis laudibus. Diis sacra faciat, epuletur solus, sibiipso vicinus, sibi particeps, excutiens sese ab aliis. At semel decretum esto, vt vnus seipsum comiter accipiat, si moriendum sit, aut necesse habeat sibiipso coronam admonere. Nul- lumque nomen sit dulcius quam Misanthropi, id est, hominum osoris. Morum autem nota, difficultas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas. Quod si quem conspexero incendio conflagentem, ob-
testan-

σβεννύειαι ἰκετεύοντα, πίττη καὶ ἐλαίῳ κατὰ σβεν-
 νύειαι. καὶ ἰὼ ἵνα τῶ χερσῶν ὁ ποταμὸς παραφέ-
 ρῃ, ὃ δὲ πὰς χεῖρας ὀρέγων ἀνπλασέας θιέηται, ὠ-
 θεῖν καὶ ἔσθον ὅππῃ κεφαλῇ πίπτοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύ-
 ψαι δυνήσθῃ. ἔτω γὰρ αὐτὴν τὴν ἰσὺν ἀπολάβοιεν. εἰ-
 σηγήσεται τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκράτιδος κολυπτεὺς,
 ἐπεψήφισε τῇ ἑκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτὸς, εἶεν, ταῦτα
 ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς. πλὴν
 ἀλλὰ ποῦ πολλὰ αὐτὴν ἐποίησά μιν ἅπασιν γνώριμά πως
 ταῦτα γνέας, διότι ὑπερπλεῖται, ἀγχόνῃ γὰρ αὐ-
 τὸ πρᾶγμα γνέοιτο αὐτοῖς. Ἔτι τί τῶτο; Φεῦ τῶτα-
 χος, πανταχόθεν σωθῆσαι, κεκονιμένοι καὶ πνευστιῶν-
 τες, οὐκ οἶδα, ὅθεν ὅσφραϊνόμενι τῶ χρυσίῳ. πότερον
 οὖν ὅππῃ τὸν πάγον τῶτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτὸς
 τοῖς λίθοις ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τό γε
 τοσῶτον παρανομήσομεν εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαν-
 τες, ὡς πλεον ἀνιῶντο παρορώμενοι; τῶτο οἶμαι καὶ ἄ-
 μφνον, ὥστε δεχώμεθα ἡδὴ αὐτὸς, ὑποσάντες. Φέρε
 ἰδὼ, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔσθ' ἐστὶ; Γναθωνίδης ὁ κό-
 λαξ, ὁ πρῶτον ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρό-
 χον, πίθας ὅλγας παρ' ἐμοὶ πολλὰ καὶ ἐμνημεκῶς. ἀλλ'
 ὦ γε ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἰμώξεταί γὰρ πρὸ τῶν
 ἄλλων. Γν. οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς οὐκ ἀμελήσῃσι Τί-
 μων καὶ ἀγαθὸς ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορ-
 φώτα καὶ ἡδίστε καὶ συμποτικώτατε. Τί. νῆ καὶ σύ γε
 ὦ Γνα-

testantem quo restringam, pice oleoque restin-
guere: rursus si quem flumen undis abstulerit, is-
que manus porrigens imploret, ut retineatur, hunc
quoque demerso propellere, ne possit emergere. hunc
ad modum par pari relaturus est. Hanc legem Ti-
mon tulit Echecratides Colyttensis, & concionis sub-
scripsit suffragiis idem ille Timon. Age hac decre-
ta sunt, & pro virili immoremur eis. Caterum
magno emerim, ut id omnibus innotescat, quod
opibus abundo. nam illa res illos praefocauerit. Sed
quid illud? Hem qua trepidatio? undique con-
currunt, puluerulenti atque anhelii, haud scio, un-
de aurum odorati. Utrum igitur hoc consensu col-
le saxi eos abigo è sublimi deiaculans, an has
tantum in re legem violabimus, ut semel cum il-
lis congregiamur, ut magis angantur, fastiditi, re-
pulsique? Ita satius esse duco. Itaque subsistamus,
quo illos excipiamus. Age prospiciam, primus eo-
rum, iste quis est? Nempe Gnatonides adula-
tor, qui mihi nuper cenam petenti funem porrexit,
cum apud me saepenumero solida dolia vomuerit.
Sed bene est quod ad me venit, nam primus om-
nium vapulabit. G N A T. Annon dixi Timo-
nem virum bonum non neglecturos esse Deos? Sal-
ue Timon formosissime, jucundissime, conuiuator
bellissime. T I M O N. Scilicet & tu Gnatonides,
vulturum omnium voracissime, & hominum per-
ditif-

ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀπάντ' βορῶτα τε, καὶ ἀνθρώπων
ἐπιτρεπόμενα. Γν. αἰεὶ φιλοσκοπῶν οὐ γὰρ. ἀλλὰ πᾶς
τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τί σοι ἄσματος τῶν νεοδιδάκτων
διθυράμβων ἤ κωχούμενων. Τί, καὶ μὴν ἐλεγεία γὰρ ἄσκη-
μάλα παρὰ τῶν ὑπὸ ταύτῃ τῇ δίκηλλῃ. Γν. τί τὸ το-
παίης ὦ Τίμων; μαρτυρομαι, ὦ Ηράκλεις, ἐξ ἐξ, παρ-
καλῶμαι σε τραύματος εἰς Ἀρφον πάγον. Τί, καὶ μὴν
ἂν γὰρ μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, Φόνεα τάχα προκεκλήσῃ
με. Γν. μηδ' αὖτως, ἀλλὰ σὺ γὰρ πάντως τὸ τραῦμα ἴα-
σαι, μικρὸν ἐπιπάσας ἔχουσι, δὴν ὡς γὰρ ἰχθυόον
ἐστὶ τὸ φάρμακον. Τί, ἐν μένῃ; Γν. ἄπῃ, σὺ δὲ ἔχου
ρήσας ἔτι σκαῖος ἐκ χειρὸς ὧνόμενος. Τί, τίς ἔτος ἐ-
στιν ὁ προσίων, ὁ ἀναφαναλίας; Φιλιάδης καλάκων
ἀπάντων ὁ ἐδελευρώτατος. ἔτος ἢ παρ' ἐμὲ ἄχρον ὅλον
λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο ταλάνια μισθὸν τῷ
ἐπαίῃ, ὅποτε ἄσκησά με πάντων σιωπῶντων μόνος ὑ-
περεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος ὡδινώτερον εἶναι τῶν
κύκνων, ἐπεὶ δὴ νοσηῖτα πρῶτον εἶδε με καὶ προσήλθον
ἐπικαρίας δεόμενος, πλεοναὶς ὁ γυμναῖος προσενέτενε.
Φιλ. ὦ τῆς ἀναμνηστικῆς, νυνὶ Τίμωνα γνωρίζετε; νυνὶ
Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης ποιαροῦ δίκαια
πέπονθεν ἔτος ἀχάριστος ὢν. ἡμεῖς ἢ οἱ πάλαι ξυνή-
θεις καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὁμῶς μετριάζομεν, ὡς
μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως
τὰς μισαρεὰς τέχας καλάκας φυλάξῃ, τὰς δὲ τῆς
τραπίζης

ditissime. GNAT. Semper tibi grata dicacitas. Sed ubi compotamus? Nam nouam tibi adfero cantilenam, ex his, quos nuper didici, dithyrambis. TIMON. Atqui elegos canes admodum miserabiles, ab hoc doctus ligone. GNAT. Quid istuc? feris, ô Timon? Attestor, ô, Hercules, hei hei in ius te uoco apud Areopagitas, qui vulnus dederis. TIMON. Atqui si cunctare paulisper, mox cadis me reum ages. GNAT. Nequaquam, quin tu planè vulnere medere, paululo auri insperso. Mirum enim in modum sanguinem sistit hoc remedium. TIMON. Etiam manes? GNAT. Abeo. At tibi malè sit, qui quidem ex viro commodo tam sanus factus sis. TIMON. Quis hic est qui accedit, recaluaster ille? Philiades, assentatorum omnium flagitiosissimus. Hic cum à me solidum acceperit fundum, tum filia in dotem talenta duo, laudationis premium, cum me canentem reliquis silentibus omnibus solus maiorem in modum extulisset, deierans me vel oloribus magis canorum, ubi agrotantem antea vidit me, & adieram oraturus ut mei curam ageret, plagas etiam egregius ille vir impegit. PHIL. O impudentiam, nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnatonides amicus & conuiua? enim uero habet ille digna se, quando quidem immemor est atque ingratus. At nos qui iam olim conuictores sumus, aequales ac populares, tamen modestè agimus, ne insilire videamur. Salue here, fac ut istos adulatores sacrile-

τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κεράκων ἐδίεν διαφέ-
 ρονίᾳς. ἐκ' ἐλπίσευτέα τῶν νυῦ ἐδενί. πάντες ἀχα-
 ριστοὶ καὶ πονηροί. ἐγὼ δ' ἵπταλάντ' οἱ κεμίζων, ὡς ἔχοις
 πρὸς τὰ καλεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πωλησίον
 ἦκασαι, ὡς πωλοτοίης ὑπερμεγέθη λινὰ πλῆστον. ἦκω
 τοιγαροῦν ταῦτά σε νεθρήσω. ἔπει σὺ γε ἔτῳ σοφὸς
 ὢν, ἐδὲν ἴσως δεήσητ' ὧν παρ' ἐμῷ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέ-
 στωρι τὸ δέον παραγνέσθαις ἂν. Τί. ἔσται ταῦτά ὦ φιλι-
 αῖδη. πολλὴν ἀλλὰ πρὸς σιθί, ὡς καὶ σὲ φιλοφρονήσω-
 μαι τῇ δικέλλῃ. φι. ἄνθρωποι, κατέαγα τῷ κρανίῳ ὑπὸ
 τῷ ἀχαρίστῃ, διότι τὰ συμφέροντα ἐνεθῆκεν αὐτόν. Τί. ἰ-
 δὲ τρίτος ἔστος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγων.
 ἔτ' ἐκκαίδεκα παρ' ἐμῷ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκ-
 τίσας τῇ πόλει, κατὰ δεδίκαστο γὰρ, καὶ ἐδέδετο ἐκ δόπο-
 διδὲς, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσιμένην αὐτὸν, ἐπὶ δὴ πρῶην
 ἔλαχε τῇ Ερεχθίδι φυλῇ διανεμένην τὸ θεωρικόν, καί-
 γὰρ προσήλθον αἰτῶν τὸ γινόμενον, ἐκ' ἐφη γνωρίζειν
 πολίτῳ ὄντα με. Δημ. χαῖρε ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφε-
 λος τῷ γένει, τὸ ἔρσοςμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρὸς βλη-
 μα τῆς ἐλλάδος. καὶ μὲν πάλαι σε ὁ δῆμος ζυνειλεγ-
 μένος, καὶ αἱ βαλαὶ ἀμφοτέραι περικείμεναι. πρῶτον
 δὲ ἄκασον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σε γέγραφα. Ἐπὶ δὴ
 Τίμων ὁ Εχεκρατίδης Κολυττεύς, ἀνὴρ ἑμόνον καλὸς
 καὶ γαθός, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς καὶ ἄλλος ἐν τῇ ἐλλάδι,

παρὰ

gos observes, qui nusquam adsunt, nisi in mensa, preterea à cornis nihil differunt. Neque posthac huius etatis mortalium ulli fidendum est. Omnes ingrati & scelesti. At ego cum tibi talentum adducerem, quo posses ad ea quæ velles uti, in via accepi, te summas quasdam opes esse nactum. Proinde accessi his de rebus admoniturus te, quanquam tibi forsitan me monitore nihil erat opus, viro nimirum adeo prudenti, ut Nestori ipsi, si necesse est, consilium dare queas. TIMON. Ita fiet Philiades, sed age, accede quo te ligone comiter accipiam. PHIL. Homines, confregit cranium hic ingratus, propterea quod eum ea quæ in rem illius erant, admonui. TIMON. Ecce tertius huc orator Demeas se recipit, tabulas dextra gestans, aitq, se mihi cognatum esse. Hic una die de meo sedecim talenta civitati dependit, nam damnatus erat, ac vinctus, at cum soluendo non esset, ego misertus illum redemi. Porro cum illi forte obuenisset, ut Erechtheidi tribui distribueret erarium, atque ego audiens id quod ad me redibat, poscerem, negabat se ciuem nosse me. DEM. Salve Timon, precipuum generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Græciæ. Profecto iam dudum te populus frequens, & utraque curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echekratida filius, Colyttensis, vir non modo probus et integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam

quam per omnem vitam destitit optime de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & lucta cursuque die eodem, ad hac solenni quadriga, equestrique certamine. TIMON. At ego ne spectator quidem unquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum? spectabis posthac. sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissime se gessit, et Peloponnesium duas acies concidit. TIMON. Qua ratione? Quippe qui nec unquam armagesserim, neque unquam militia dederim nomen. DEM. Modeste equidem de teipso loqueris, nos tamen ingrati futuri sumus, nisi meminerimus. Præterea scribēdis plebiscitis, & in consultationibus, et in administrandis bellis non mediocrem utilitatem attulit Reipublica. His de causis omnibus visum est, curia, plebi, magistratibus tributim, plebeiis singulatim, communiter uniuersis, aureum statuere Timonem iuxta Palladem in arce, fulmen dextra tenentem, radiis tempora ambientibus, utque septem aureis coronis coronetur, & promulgari coronas hodie Dionysii tragædis nouis. Agi enim per eum oportet hodie Dionysia. Dixit hoc suffragium Demeas orator, propterea quod cognatus illius propinquus, ac discipulus eius sit. Nam & orator optimus Timon, præterea quicquid voluerit. Hoc igitur tibi suffragium, sed utinam & filium meum ad te pariter adduxissem, quem tuo nomine Timonem appellauit. TIMON. Qui potes Demea, cum ne uxorem quidem du-

γάμηκας, ὅσοι γέ κ' ἡμᾶς εἰδέναι; Δη. ἀλλὰ γαμῶ, ἢ
 διδῶ θεὸς ἐς νέωτα, καὶ τὸ γνηθησόμενον, ἄρ' ἔρεν γὰρ
 ἔσαι, Τίμωνα ἤδη καλῶ. Τίμ. οὐκ οἶδα, εἰ γαμή-
 σφ' ἔτι ὧ οὗτος, τηλικαύτῳ παρ' ἐμοῦ πλεονέ-
 λαμβάνων. Δη. οἶμοι, τί τ' ἔτο; τυραννίδι Τίμων ἐπι-
 χειρεῖς, κ' τύπῃς τὰς ἐλευθέρους, ἔκαστ' ὡς ἐλεύθε-
 ρος, ἐδ' ἀσὸς ὢν; ἀλλὰ δώσφ' ἐν τάχει τὴν δίκην, τί-
 τι ἄλλα, κ' ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. Τί. ἀλλ' ἐκ
 ἐμπέπρηστοι ὧ μιστὸν ἢ ἀκρόπολις, ὥς δ' ἔστι εἰ συ-
 κροφαντῶν. Δη. ἀλλὰ κ' πλεονέκτης, τὴν ὁποδ' ὁδομον δι-
 ορύξας. Τίμ. ἔδ' ὁρῶν καὶ ἐδ' ἔστι, ὥς ἀπὸ θανά-
 τος κ' ταῦτα. Δη. διορυχθήσεται μὲν ὑστερον, ἤδη δὲ σὺ
 πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. Τί. ἐκ' ἐν κ' ἄλλῳ λάμβανε.
 Δη. οἶμοι τὸ μέγα φρενον. Τί. μὴ κέκραχθι. κατοίσω
 γὰρ σοὶ κ' τρίτην, ἐπεὶ κ' γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο
 μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας καὶ ἀκρόπολιν ἀνοπλῶς, ἐν
 δὲ μιστὸν ἀνθρώπον μὴ ὅστις τρίψας. μάτῳ γὰρ ἂν
 εἶην κ' κενικηκῶς ὀλύμπια πύξ κ' πάλην. ἀλλὰ τί τ' ἔ-
 το; ἔθραυσκλῆς ὁ φιλόσοφος ἔτος ἐστίν; ἔμην οὐ
 ἄλλος. ἐκπέτ' ἔσας γοῦν τὸν πόντον, κ' πᾶς ὁ φρῦς
 ἀνατείνας, κ' βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν ἔρχεται, ἰ-
 στανῶδες βλεπόντων, ἀνασεσθήμενός τι πρὸς τῷ μετώ-
 πῳ κόμην, Αὐτοβορέας τις ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξ ἔ-
 γραφεν. ἔτος ὁ τὸ γῆμα εὐσταλῆς, κ' κόσμος τὸ βά-
 ρος, κ' σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία

xeris unquam, quantum nobis scire licuit. D E M E.

At ducam, nouo ineunte anno, si Deus permiserit, quodque erit natum (erit autem masculus) Timonem nuncupabo. T I M O N. An uxorem tu sis ducturus equidem, haud scio, tanta à me plaga accepta.

D E M E A. Hei mihi. Quid hoc est rei? Tyrannidem

Timon occupas, pulsasque eos qui sunt ingenui, ipse

nec ingenuus planè, nec ciuis? verum propediem pœ-

nas daturus, cū aliis nominibus, tum quod incenderis

arcem. T I M. Atqui non conflagrauit arx scelestæ.

Proinde aperte calumniaris. D E M E. Sed et diues es,

posticum (arcis Athenien.) perfodiēs. T I M. Neq; hoc

perforatum est, unde ne hac quidem probabiliter abs te

dicuntur. D E M. Verum effodietur posthac, sed tu in-

terim omnia quæ in ea condita, possides. T I M. Alte-

ram itaque plagam accipe. D E M E. Hei scapulis me-

is. T I M. Ne vociferare, alioqui & tertiam tibi illi-

dam. Etenim res planè ridicula mihi acciderit, si, cū

inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, unum

scelestum hominem non protrahero. Tum frustra vi-

cerim in Olympiis, & pugil & palestrites. Sed quid

hoc? an non philosophus Thrasycles hic est? Profectò

ipsum est, promissa barba, erectisque superciliis, et ma-

gnum quiddam secum murmurans accedit, Titani-

cum obtuens, casariam per scapulas fluentem venti-

lans, alter quidam Boreas aut Triton, quales eos

Zeuxis depinxit. Hic sedatum oris habitum, præ

se ferens, incessu moderatus, amictu mode-

stus, mane mirum, quàm multa de virtute dis-

ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιὼν, καὶ τὴν ἡδονὴν χαίρόντ' ἀκατηγο-
 ρῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαμνῶν. ἐπεὶ δὲ λαοτάμενος ἀφί-
 κται ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀ-
 ρέζειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθά-
 περ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται
 τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, περὶ ἀρπάζων ὥσπερ ἰκ-
 τίνος τὰ ὄψα, καὶ τὸ πλεονέκτεον παραγκωνιζόμενος, καρύ-
 κης τὸ γυμνόν ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορῶμενος, ἐπι-
 κεκυφώς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν ἐνυρήσθαι
 προσδοκῶν, ἀκριβῶς δὲ τρυβλία τῷ λιχανῷ ἀποσ-
 μήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τῆς μητιωτῆς καὶ ἀλίστοι, μεμ-
 ψίμοιρος αἰεὶ ὡς τὸν πλάκωσεν ὅλον, ἢ τὸν σιῶ μό-
 νος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅτε περ λιχνείας καὶ ἀπλησίας
 ὀφελος, μέθυσος καὶ πάροινος, ἐκ ἄλλης ὥδης καὶ ὀρχη-
 σύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς προσέει. καὶ λό-
 γοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι. τότε δὲ καὶ μάλιστα περὶ σω-
 φροσύνης καὶ κασμιότητος, καὶ παῶτα φησιν, ἥδη ὑπὲρ
 ἀκράτη πονήρως ἔχων, καὶ ὑποβραυλίζων γελοῖος. εἴτα
 ἑμεῖος ἐπὶ τέτοις, καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τινες ἐκ-
 φέρουσι αὐτὸν ἐκ τῆς συμποσίας. πλεὴν ἀλλὰ καὶ νήφων, ἐ-
 δὲν τῶν πρωλείων παραχωρήσθαι αὐτὸν ψεύσματος ἐνε-
 κα, ἢ θρασυτήτος ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων
 ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιπορκεῖ προχφρότητα, καὶ ἡ γοητεία
 προηγείται, καὶ ἡ ἀναγκαστική παρομαρτεῖ. καὶ ὅλως
 πάνσοφον τὸ χρεῖμα, καὶ πανταχόθεν ἀποριβες, καὶ πικί-
 λους

ente differit, damnans eos, qui voluptate capiuntur, & frugalitatem laudans: at ubi lotus devenit ad cœnam, puerque ingentem illi calicem porrexit (meracior autem maxime gaudet) perinde ut Lethes aquam ebibens, à diluculariis illis disputationibus diversissima quæ sunt exhibet, dum milui instar praripit obsonia, et proximum cubito opposito arcens, mento interim condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, prono incumbens corpore, perinde atque in patinis virtutem inuenturum sese speret, dumque usque adeò diligenter catinos extergit indice digito, ut ne paululum quidem reliquiarum sinat adherere, nunquam non querulus, tanquam deteriore partem acceperit, vel sit totam placentam, aut suam solus omnium accipiat, qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fructus. temulentus, vinoque bacchatus, non ad cantum modo, saltationemque, verum ad convicium usque & iracundiam. Adhæc multus inter pocula sermo (tum enim vel maxime) de temperantia, sobrietateque: atque ista quidem loquitur, cum iam à meromale affectus & balbutit ridicule. Deinde accedit vomitus. Postremo sublatum eum de convivio effervunt aliqui. quanquam alioqui ne sobrius quidem ulli primariorum cesserit vel mœdacio vel confidentia, vel anaritia. Quin inter assentatores primas tenet, puerat promptissime, anteit impostura, comitatur impudentia. In summa prorsus admirandum quoddam spectaculum est omni ex parte exactum, varieg, absolutum,

λως ἐνέλες. οἰμῶξ' εἴ τοι γαροῦν ἐκ εἰς μακρὰν χρη-
 σὺς ὦν. τί γ' ἔτι παπαῖ, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς. Θρα-
 σὺς κ' ταῦτα ὦ Τίμων τῆς πολλοῖς ἔχουσιν ἀφίγμαι, ὥ-
 σπερ οἱ τὸν πλῆθόν σοι τεθηπότες, ἀργυρίῃς καὶ χρυσίῃς καὶ
 δέιπνων πολυτελῶν ἐλπίδι στωδεδραμήκασιν, πολλὰ
 πλὴν καλακείαν ἐπιδοξάζαμενοι πρὸς ἄνδρα οἷόν σε ἀ-
 πλοῖκόν, καὶ τ' ὄντ' κρινωνικόν. οἷοί εἰμι γὰρ ὡς μάλα μὲν
 ἐμοὶ δέιπνον ἱκανόν, ὅψον δ' ἐξήδιστον θύμον ἢ κάρδα-
 μον, ἢ εἴ ποτε ῥυφώην ὀλίγον τ' αἰλῶν. πόλον δ' ἢ ἐννεά-
 κτην. ὁ δ' ἐρίβων ἔτος, ἥς βάλει πορφυρίδος ἀμεί-
 νων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ ἔδεν ἱμιώτερον ἰῶν ἐν τοῖς αἰ-
 γιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σὺ δ' ἐκ αὐτῶν χάριν ἐσά-
 λην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τῶν καὶ ἐπιβυλό-
 ταιον κῆγμα ὁ πλεῖστος, ὁ πολλοῖς πολλαῖς αἰτίας ἀνη-
 κέστων συμφορῶν γεγνημένος. εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μά-
 λιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, ἔδεν ἀ-
 ναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τ' φιλοσοφίας πλε-
 ῖον ὁρᾶν δυναμένον. μὴ μέντοι εἰς βάθος ὦ γαθε, ἀλλὰ
 ὅσον εἰς βυθῶνας ἐπεμβαῖς ὀλίγον πρὸ τ' κυμαλώδους
 γῆς, ἐμὲ ὁρῶντος μόνον. εἰ δὲ μὴ τῶν βέλτε, σὺ δ' ἄλλον
 τρόπον ἀμείνω καὶ τάχος ἐκφόρησον αὐτ' ἐκ τ' οἰκίας,
 καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, διαδιδὼς ἅπασιν τοῖς δε-
 ομένοις. ὧ μὲν, πέντε δραχμαῖς, ὧ δὲ μνᾶν, ὧ δ' ἐλάαν-
 τον. εἰ δὲ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοιρίαν φέ-
 ρεας δίκαιος. ἐμοὶ δὲ, εἴ τι ἐκ ἐμαυτῶν χάριν αἰτῶ,

ἀλλ'

lutum, proinde non eiulabit clarius videlicet, cum sit modestus. Quid hoc? papa, tandem nobis Thrasycles? THRA. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo plerique isti, qui nimirum opes admirati tuas, argenti, auri, opiparorum conuiuiorum adducti spe concurrunt, multaque assentatione deliniunt te, hominem, videlicet simplicem, facileque impartientem id quod adest. Siquidem haud ignoras offam mihi in cenam sufficere esse, tum obsonium suauissimum, cape aut nasturcium, aut si quando deliciar, pusillum salis. Porro potum fons Athenis nouem saliens venis, suppeditat. Tum pallium hoc quauis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in precio est, quam calculi, qui sunt in littoribus. Sed tua ipsius gratia huc me contuli, ut ne te subuerterit pessima ista atq; insidiosissima res, opulētia, quippe quae multis sapenumero immedicabilium malorum extiterit causa. Etenim si me audies, potissimum opes uniuersas in mare precipitabis, utpote quibus nihil sit opus bono viro, quique philosophia possit opes perspicere. Ne tamen in altum obone, sed ferme ad pubem usque ingressus paulò ultra solum fluctibus opertum, me quidem uno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas potiore via ex adibus eiicito, ac ne obolum quidē tibi facias reliquum, videlicet largiens iis, quicunq; opus habet: huic quinque drachmas, illi minam, alij talentum. Si verò quis philosophus fuerit, duplā aut triplam portionem ferre dignus est. Quanquam hoc quidem mihi non mea ip-

sius

ἀλλ' ὅπως μελαδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας παράχοις, εἰδὲ ὅλας δύο μεδίμνους χωρῆσαι αἰγυνηλικές. ὀλιγαρκῇ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν. Τίμ. ἐπαμνῶ ταῦτά σε ὦ Θρασυκλῆς. πρὸ γουῦ τ' πῆρας εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. Θρασ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παμόμεθα ὑπὸ τῆς κατάρατος ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει. τί· τί ἀνανακτεῖς ὦ γαθε Θρασυκλῆς, μῶν παρακέκρυσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας. ἀλλὰ τί ἔστι; πολλοὶ ξυνέρχονται. Βλεψίας ἐκείνος, καὶ Λάχης καὶ Γνίφων, ὅλως τὸ σάμπαν γαίῳ οἰμωζομένων. ὥς τε ἔτι ἐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταῦτ' ἔτι ἀνελθὼν, τί μὲν δέκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω, πάσαι πεποννηκῆαι; αὐτὸς δὲ ὅτι πλείους λίθους συμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν αὐτάς; Βλεψ. μὴ βάλλε ὦ Τίμων, ἀπμειν γάρ. Τίμ. ἀλλ' ἐκ ἀναμω-
τί γε ὑμεῖς, εἰδὲ ἄνευ
τραυμάτων.

*sius gratia peto, sed quo amicis, si qui egebunt, donem
sat est si modò peram hanc largitione tua expleueris,
ne duos quidem modios Aegineticos capientem.*

*Nam paucis contentum, modestumque conuenit
esse eum qui philosophatur, neque quicquam ul-
tra peram cogitare. TIMON. Equidem ista, qua
dicis, probo Thrasicles. ergo si videtur, priusquam
peram expleam, age tibi caput opplebo tuberibus,
posteaquam ligone sum mensus. THRA. O libertas, ô*

leges, pulsamur ab impurissimo libera in cinitate?

*TIMON. Quid stomacharis ô bone Thrasicles? num
re defraudauit? Atqui adiiciam ultra mensuram
Chanices quatuor? sed quid hoc negotij? Complu-
res simul adueniunt, Blepsias ille, & Laches, &
Gniphon, breuiter agmen eorum qui vapulabunt.*

*Itaque quin ego in rupem hanc conscendo, ac ligo-
nem quidem paulisper interquiescere sino, dudum
fatigatum? Ipse verò plurimis congestis saxis, pro-
cule eos lapidum grandine peto. BLEP. Ne iace, ô Ti-*

mon, abimus enim. TIMON. At vos

quidem nec citra sanguinem,

nec absque vul-

neribus.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗ-

E N T Ω N.

Ἐπὶ ἄρχοντες Ἀριστάρχης Φαληρέως, Πυανέ-
ψιδων ἐβδόμη ἱσταμένους, γραφὴν ἔθετο τὸ
Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ὅτι τῶν ἐπὶ τῷ Φωνήεντων, βί-
ας ὑπαρχόντων, καὶ ἀρπαγῆς, ἀφηρεΐσθαι λέγον
πάντων τῶν ἐν διπλῷ Ταῦ ἐκφερομένων.

Μέλει μὲν, ὡς Φωνήεντα δικαστῆς, ὀλίγα ἡδικομένη
ὑπὸ τῶν τῷ Ταῦ, καταχρωμένων τοῖς ἐμοῖς, κα-
ταίροντες ἔνθα μὴ δεῖ, ἐβαρέως ἔφερον τὴν βλά-
βην. καὶ παρήκον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς με-
τριότητος ἢ ἡνίστε με φυλάσσοντες πρὸς τε ὑμᾶς καὶ
πρὸς ἄλλας συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσούτον ἤκει πλε-
ονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσυχασαί πολλα-
κίς οὐκ ἀγαθῶν, ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται, ἀ-
ναγκαίως αὐτὸ δύνω νῦν παρὰ τοῖς ἀμφοτέρω
εἰδόσιν ὑμῖν. αἴτιον δὲ ἐμικρόν με ἐπὶ τοῖς ἀπο-
θλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτοῦ. τοῖς γὰρ προπε-
πραγμένοις αἰεὶ τι μείζον προσπιθὲν, ἄρδην μὲ τῆς
οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγος δέῃν ἡσυχί-
αν ἀγαθόντα, μηδὲ ἐν γραμμασιν ἀριθμεῖ-
σθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τῷ φόβῳ. δίκαιον ἔν ἐχ
ὑμᾶς, οἱ δικάζεται νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γραμ-
ματα τῆς πόλεως ἔχειν πινά φυλακῆν. εἰ γὰρ ἐξέ-
σαι

IVDICIVM VO- CALIVM.

IMPERANTE Aristarcho Phalereo, septima
 Octobris, actionem instituit Sigma aduersus Tau,
 constitutis iudicibus septem Vocalibus, de vi & ra-
 pina, spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quae
 duplici Tau proferri solent.

Hactenus quidem, ô Iudices Vocales, non
 admodum graui iniuria adfectus ab hoc Ta,
 quod meis rebus abutebatur, & inde auferebat,
 unde minime conueniebat, quod quidem damnum
 non grauius tuli, nonnulla etiam quae diceban-
 tur, audiuiffe me dissimulabam propter mode-
 stiam, quam vos ipsi nostis me seruare, cum
 erga vos, tum erga alias syllabas. Postquam verò
 ad tantam auaritiam & amentiam peruenit, ut
 non modo non sit contentum iis, quae ego saepe dis-
 simulauī, verum iam maiorem vim inferat, ipsa me
 necessitas cogit, ut accusem apud vos qui utramque
 nostrum nouistis. Non autem exiguus metus pro-
 pter istam miseriam me inuasit. Nam cum priori-
 bus iniuriis maiores semper addat, prorsus me è do-
 mestica sede expellet, ita ut parum iam absit, dum
 ego ista dissimulo, quin ne inter litteras quidem
 amplius numerer, & in simili quodam verser metu.
 Est itaque aequum non modo vos iudices, sed om-
 nes etiam reliquas litteras huius doli curam gerere.

Nam si, ut libet unicuique, licebit è suo ordine in alium violenter irrumperè, idque vos, sine quibus nihil omninò scribitur, permiseritis, non video quomodo sua quique ordines iura, iuxta quæ à principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam peruenturos, ut ea feratis, quæ cum æquo & iure pugnant. Et ut vos certamen omiseritis, tamen mihi qui iniuria affectus sum, negligendum non erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum ceperunt contra leges delinquere, esset repressa, neque enim litigaret ad hunc usque diem Δάμβλα cum Ρῶ disceptans de voce ξισσης & κεφαλαία. Neque etiam Ταμνα cum Καταπα certamen haberet, neque enim sapè ad manus propè venissent in fullonia de dictionibus πναφεία & γνάφω disceptantes. Quin cessasset etiam hoc Τάμνα cum Δάμβλα contendere, dictionem Μόγυς illi surripiciens, imò suffurans. Adeoque reliqua litteræ quicquid seditioes mouere contra leges. Est enim pulchrum unamquamque literam in eo ordine, quem primum sortita est, manere: transcendere verò eò quo non oportet, eius est, qui ius & æquum soluit. Et qui primus vobis has leges finxit & formauit, siue Cadmus fuerit ille insularis, siue Palamedes Nauply filius, quamquam nonnulli hanc prudentiam Simonidi tribuāt, non ordinem tantum per quem sua quibusq; literis presidentia dignitas firmi-

ποιότητας, αἷς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνῆ-
 δον. κῦμῖν μὲν, ὡς δικάσαι, τὴν μείζω δεδώκασι πι-
 μὴν, ὅτι κατ' αὐτὰ δύνασθαι φθέγγεσθαι. ἡμιφώ-
 νοις δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκασθῆναι
 δίδεται. πασῶν δὲ ἐσχάτῃ ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν
 ἓνα τῶν πάντων, οἷς ἔσθ' ἐφ' ὧν πρὸς ἐστὶ. κατ' αὐ-
 τὰ μὲν ἔν τῃ φωνήεντι φυλάσσειν ἔοικε τῶν νόμων
 τέττα, τὸ δὲ Ταῦ τέττα, (ἔγάρ ἐχω αὐτὸ χεῖρον
 ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὡς καλεῖται) ὁ μὰ τῶν θεῶν, εἰ μὴ
 ἐξ ὑμῶν δύο σωῆλθον ἀγαθοὶ καὶ καθήκοντες ὀραθῆ-
 ναι, τὸ τε Αλφα, καὶ τὸ Υ, σὺν αὐτῇ κέσθ' ἡ μόνον. τέττα
 ἔν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε δια-
 σαμένων ὀνομάτων με, καὶ ῥημάτων ἀπελάσσει πα-
 πσῶν, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμῶς Σινδίσμων ἅμα καὶ
 Προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἐκτοπον πλεονεξί-
 αν. ὅθεν δὲ καὶ δὸπὸ τινῶν δεξάμενον ὥρα λέγειν.
 Επεδήμην ποτὲ Κυβέλω, (τὸ δὲ ἐστὶ πολίχνιον σὺν
 αἰθερὶ) ἀπικον, ὡς ἐπέχει λόγῳ, Ἀθηναίων. Επηγό-
 μῃ δὲ καὶ τὸ κερῆλσον Ρῶ, γατόνων τὸ βέλῃσον. κα-
 τηγόμῃ δὲ παρὰ κωμωδιῶν πινι ποιητῇ, Λυσίμαχος
 ἐκαλεῖτο, βοιωτίας μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκα-
 θεν, δὸπὸ μέσης δὲ ἀξιῶντι λέγεσθαι τῆς Ἀθηναίας. πα-
 ρὰ τέττω δὲ τῷ ξένῳ τὴν τέττα Ταῦ τέττα πλεονεξίαν
 ἐφάρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει πετλα-
 ρέοντα λέγει ἀποσερεῖν με τῶν συγγεγενημένων
 μοι,

ter permanet, definierunt, videlicet quæ debeat esse prima, quæ secunda, sed qualitates etiam & virtutes, quas habent constituerunt. Et vos quidem, ô indices, honore affecerunt præcipuo, propterea quod vestro Marte potestis sonum efficere. Seminocales vero secundo loco dignati sunt, eo quod sine vestro accessu exaudiri nequeunt. Ex omnibus etiam litteris quibusdam omnium postremum locum decreverunt Mutis scilicet & voce carentibus. Has itaque leges per vos Vocales conservari decet. Hoc vero Ταῦ (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quàm quo nominari solet) per Deos nisi duæ quædam bonæ ex vobis, & aspectu decenti, Αλφα scilicet & Τηλὸν, se illi coniunxissent, ne audiretur quidem solum. Hoc, inquam, mihi maiorem vim quam nulla unquam litera inferre ausum est. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipsis etiam Cōiunctionibus, & Præpositionibus expellere tentat, adeo ut istam immodicam avaritiam porro ferre nequeam. Verum iam tempus est dicere, unde & à quibus res initium sumpserit. Peregrinabar aliquando in Cybello (id oppidulum non est inincudum) colonia, sicuti fertur, Atheniensium, adducebam verò mecum fortissimū Πῶ ex vicinis meis optimū. Divertebam vero ad Comicum quendam poetam, huic nomē erat Λυσίμαχο, et à maioribus, quantum apparebat, genere erat Bæotus, sed tamen de se dici volebat quod in media Attica natus esset. Apud hunc hospitem ego huius Ταῦ avaritiā deprehēdi. Equidē cum hætenus paucis

μοι, σπυήθειαν ὥμην σπυτεθραμμένων γραμμαίων.
 ἔτι δὲ Τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ὀππασώμενον, ἴδια ταυτὶ
 λέγειν, καὶ οἷόν ἦν μοι τὸ ἄκυσμα, καὶ ἔπανυ πῖδακ-
 νόμην ἐπ' αὐτοῖς. ὅποτε δὲ καὶ ἐκ τούτων δρεξάμενον ἐ-
 πόλμησε Κατίτερον εἰπεῖν, καὶ Κάπυμα, καὶ Πίτιαν, εἶ-
 πα ἀπερυθρίασαν, καὶ Βασίλιτιαν ὀνομάζω, καὶ μερίως
 δὲ ἰάτοις ἀνακαλῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδὸς μὴ τῷ χρο-
 νῷ καὶ τῷ Σῦκα, Τῦκά τις ὀνομάση. ἔμοι πρὸς Διὸς
 αἰθυμῆν, καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησύνων, σύγγνωτε
 τῆς δικαίας ὀργῆς. καὶ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχεῖα
 ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρῶν τῶν σπυηθῶν καὶ σπυε-
 χολακῶν μοι γραμμαίων, Κίσαν με λάλλον ὀρ-
 νεον, ἐκ μέσων, ὡς ἐπ' εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἀρπά-
 σαν, Κίτιαν ὀνόμασεν. ἀφείλετο δὲ με φάσαν ἅμα
 Νήσας τε καὶ Κοσύφοις, ἀπαγορεύοντος Αριστέρχα-
 περίσασε δὲ καὶ μελίσσων ὅσα ὀλίγας. ἐπ' Ἀπικὴν δὲ
 ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνῆρπασεν ἀνόμως Ἰμη-
 τόν, ὀρώντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. ἀλλὰ τί
 λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετταλί-
 αν ἀξίαν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκεκλισμένον πλὴν θα-
 λασσαν, καὶ δὲ τῶν ἐν κήποις φεισόμενον σεύτλων. ὡς
 τὸ δὴ λεγόμενον, μὴ δὲ πάσα ἄλλόν μοι καταλιπεῖν.
 ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γραμμαίον, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ
 αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ Ζήτῃ, σμάραγδον
 ἀποπᾶσαν, καὶ πᾶσαν ἀφελόμενον πλὴν Σμύρναν
 μήτε

quibusdam manus intulisset dicēdo τετραεῖς κοῖτα pri-
mans me meis cognatis, existimabam eam esse consue-
tudinem literarum, quae unā mecum essent educata.
Præterea cum τήμας, & similes quasdam voces mihi
detraxisset, diceretq; eas esse suas, audiebam patien-
ter, nec vehementer admodum me ea res mordebat.
Verū cum ab eis initium sumpsisset, atq; postea an-
sum esset etiam dicere κατλίτερον, & χέτισμα, & πίτ-
ταν, deinceps abiecto omni pudore βασιλίταν quoque
nominare, haud leuiter sum commotus, & ira accen-
sus, timēs ne quis temporis successu etiam σῖκα, τῦκα
appelleret. Oro autem vos per Ionem, ut mihi indignā-
ti, & iusta ira commoto, præterea omni ope & auxilio
destituto, ignoscatis. Neq; enim paruum hoc aut leue
est periculum, in quo versor, cum præterquam quod
assuetis et familiaribus literis me spolianit, etiā κίονα,
id est, picam, auem meam loquacissimā ex medio si-
nu, ut dici solet, abreptam κίτταν appellauit. Quin &
φάσκα, id est, palūbum unā cum νήσους, id est, ana-
tibus, & κοσφόις, id est, merulis abstulerat, interce-
dente Aristarcho. Eripuit etiam non paucas apes. In
Atticam verò veniens, ex media illa regione ὑμνηπὸν
præter ius rapuit, idq; vobis ipsis & aliis quibusdam
syllabis videntibus. Verū quid ego ista commemoro,
cum me tota Thessalia expulerit, velitq; eam Thetta-
liam dicere? toto insuper mari sum exclusus. Neq; à
betis hortēsiβus sibi temperat, ut iam, quod dici solet,
ne paxillus quidē mihi reliquus sit. Quod verò litera
sim, quæ nulli nocere studeā, vos ipsimet mihi testes e-
stis.

μήτε τῷ Εὐ πᾶσαν παραβάνη σωθήκην, καὶ τὸν συ-
 γραφέα τῶν ποιῶτων ἔχοντι Θεκυδίδην συμμαχον.
 τῷ μὲν γὰρ γείτονί με Ρῶ νοσήσαντι, συγγνώμη καὶ
 παρ' αὐτῷ φυτεύσαντι με τὰς μυρρίνας, καὶ παῖσαν τί-
 μέ ποτε ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. καγὼ μὲν ποι-
 ῶτον. τὸ δὲ Ταῦ τὸ το σκοπῶμεν ὡς φύσθ' εἶαμον καὶ
 πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ ἑδελῶν ἄλλων ἀπέχετο γραμ-
 μάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ Δέλτα, καὶ τὸ Θῆτα, καὶ τὸ Ζῆτα, μι-
 κρὲ δὲ ἅν' πάντα ἠδίκησε τὰ σοιχεῖα. αὐτὰ μοι κάλῃ τὰ
 ἀδίκηθέντα γραμματά. Ἀκέστε Φωνήεντα δικαστῆ,
 Ἰδ' μὲν Δέλτα λέγοντος, ἀφείλετό με τὴν ἐνδελέχσαν,
 ἐντελέχσαν ἀξιῶν λέγεσθ' παρὰ πάντας τὰς νόμους;
 Ἰδ' Θῆτα κροῶντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλον-
 τος, ἐπὶ τῷ τῆς κελοκύνθης ἐσερῆσθ'; Ἰδ' Ζῆτα τὸ συρί-
 ζην, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μὴ δὲ γρύζειν;
 τίς ἂν τῶν ἀνάχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσσε δίκη πρὸς τὸ
 πονηρότατον τῶν Ταῦ; τὸ δὲ, ἄρα καὶ τὸ ὁμόφυλον τῶν
 σοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀν-
 θρώπινον μετὰ βέβηκε, τῶν τὸν τρόπον. καὶ γὰρ ἐπιβέ-
 πθη αὐτὸς κατ' οὐδὲν φέρεσθ' τῆς γλώσσης, μάλ-
 λον δὲ ὡς δικαστῆ, μετὰ ξυ γὰρ με πάλιν τὰ τῶν ἀν-
 θρώπων πρᾶγματ' ἀνέμνησε πρὸ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ
 ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶττιαν ποιεῖ πῶ
 γλῶσσαν. ὡς γλῶσσης ἀληθῶς νόημα Ταῦ. ἀλλὰ
 μετὰ θέσσομαι πάλιν ἐπ' ἐκείνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συ-
 ναγο-

stis, neq, enim unquā accusam literā Zñta, qua mihi
 σμάραγδον abstulit, & totam σμύρναν surripuit: nec
 ipso etiam Ξῦ, omnia fœdera & pacta rumpenti, litem
 intēdi, ipso etiam Thucydide opem illi ferente. Etenim
 vicino meo Ρῶ venia danda quod morbo adfectū sit,
 & meas apud te μυρρίνας, id est, myrtos, plantarit, &
 quod melancholia malo laborans me in faciem per-
 cussit, & talis quidem litera sum ego. Hoc verò Ταῦ
 quā sit natura violentum aduersus reliquas omnes
 literas, & quā à nullis omninò abstinerit, considere-
 mus. Sed et Δέλτα, et Ζῆτα, et Θῆτα, et propè omnia li-
 terarum elemēta iniuria affecit. Accerſe mihi literas.
 Auditis vocales iudices, ipsum Δέλτα dicere, surripuit
 mihi meā ἐντελέχειαν, pro qua vult dici ἐντελέχειαν,
 quod sanè contrariū est omnibus legibus? Auditis vo-
 ciferari Θῆτα, et capiti capillos euellere, eò quod pri-
 uatum est cucurbita? Auditis etiā ipsum Ζῆτα vocib.
 σείζειν & σάλπιζειν spoliatum esse adeò, ut ne γρούζειν
 quidem, id est, mutire illi porrò liceat? quis ista, qua-
 sò, ferat? aut qua pœna satis magna erit tam scelesto?
 Verū hoc non tantū cognatū sibi elemētorum genus
 ledit, sed iam ad homines etiam iisdem moribus se cō-
 tulit. Neq, enim permittit, ut recta ferātur linguis. I-
 mō verò, Iudices, interim enim res humana rursus me
 admonerūt γλώσσης, id est, lingua, nā expulsū me hac
 quoque parte γλώσσαι facit γλώτλαν. O reuera lingua
 perniciosus morbus Ταῦ. Verū rursus me cōferam ad
 illud quod ceperā, atq, homines defendā in iis, in quib.
 aduersus eos delinquit. Nā conatur illorū voces qui-

ναγορεύσω ὑπερῶν εἰς αὐτὰς πλημμελεῖ. δεσμοῖς
 γάρ ἴσσι σρεβλῆν κ' ἀπαράτιφναυτ' ἢ Φωνὴν ἐπιχέ-
 ρει. κ' ὁ μὲν ἱκαλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν ἐβλέπει. τὸ δὲ
 περὶ σπεσὲν, τάλον εἰπεῖν ἀναγκάζει, ἐν ἅπασιν παρ-
 εδρίαν ἔχον ἀξιῖν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος δια-
 λέγεται (τὸ δὲ τλήμον γάρ ἐστι ἀληθῶς) τλήμα πεποί-
 ηκε τὸ κλήμα. κ' ἔμνον γὰρ τὰς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ'
 ἤδη κ' τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ ὧ κ' γῆν, κ' θάλασσαν εἰ-
 ξαίφασιν, κ' τ' αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ, κ' τέττα
 ἐπιβλεψέ. κ' Κύρον αὐτὸν ὄντα, τῶρον ἵνα ἀπέφηνεν.
 ἔτῳ μὲν ἔν ὅσων ἐς Φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ, ἔργῳ δὲ
 πῶς; κλαῖσιν ἀνθρώποι, κ' τὴν αὐτὴν τύχην οὐδύρον-
 ται, κ' Κάδμῳ κατὰρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ Ταῦ ἐς τὸ
 τῶν σοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γάρ τέττα σῶμα πῖ
 Φασιν τὰς τυράννας ἀκροβήσαντας μεμνησμένους
 αὐτῶ τὸ πλάσμα. ἐπὶ τῷ χήματι τοῖς τῷ ξύλα πικρή-
 ναίῃς, ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζον ἐκ αὐτά. ἀπὸ δὲ
 τέττα κ' τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυ-
 μίαν σινελθεῖν. τέττων ἔν ἁπάντων ἐνεκα πόσων θά-
 νάτων τὸ Ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γάρ οἶμαι
 δικαίως ἵδ' ὁ μόνον ἐς τὴν ἵδ' Ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπε-
 σθαι, τὸ τῷ χήματι τῷ αὐτῷ τὴν δίκην ὑποχεῖν. ὁ δὲ
 σωρὸς εἶναι, ὑπὸ τέττα μὲν ἐδημιουργήθη,
 ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνο-
 μάζεται.

Τ Ε Λ Ο Σ.

busdam vinculis constringere & discerpere, ita ut si
 quis pulchrum quidpiā videns, idque καλὸν appellare
 velit hoc Ταῦ, statim irruēs τὰλὸν ipsum dicere cogit,
 adeo cupit in omnibus praesidentiam obtinere. Rursum
 alius dicit πρὸς κλήμα, id est, de palmite, hoc verò,
 (est enim reuera τλήμων, id est, miserum) τλήμα facit,
 quod erat κλήμα. Et quidem non plebeios tantum ho-
 mines iniuria afficit, sed iam etiā magno illi regi, cui
 fama est ipsam terram, & mare cecisse, atq; naturas
 suas reliquisse, insidias tendit, et ex ipso cum Κύρος sit,
 τύπον quendam efficit. Atque in hunc modum vocem
 hominum ladir. Quomodo verò re ipsa & opere eosdē
 ledat, audite: plorant homines atque sua fortuna vices
 deflent, atque ipsum saepe Cadmum execrantur. quod
 Ταῦ in literarum genus induxerit: Aiunt enim Ty-
 rannos eius litera corpus secutos, atque figuram imi-
 tatos, postea simili figura ligna fabricasse, in quibus
 homines suspendant. Atque ex hoc huic tam perni-
 ciosa fabrica pessimum nomen obuenisse. Propter ista
 omnia quot mortibus ipsum Ταῦ dignum esse iudica-
 tis? Ego quidem existimo meritò hoc solum ad sup-
 plicium illius Ταῦ relinqui, ut poenam in sua illa fi-
 gura sustineat, propterea quod crux ab ipso fa-
 bricata est, & ab eo nomen illi

homines imposue-
 runt.

F I N I S.

INDEX

INDEX DIA- LOGORVM LV- CIANI.

EX LIBRO PRIMO.

 Yclopis & Neptuni.	2
Menelai & Protei.	6
Neptuni & Delphinum.	8
Neptuni & Nereidum.	12
Xanthi & Maris.	14
Iouis, Aesculapij & Herculis.	16
Martis & Mercurij.	18
Diogenis & Pollucis.	22
Pluto seu contra Menippum.	25
Menippi, Amphiloichi & Trophonij.	30
Mercurij & Charontis.	32
Plutonis & Mercurij.	34
Terpsionis & Platonis.	38
Xenophantæ & Callidemidæ.	42
Cnemonis & Damnippi.	45
Charontis & Mercurij.	47
Cratetis & Diogenis.	57
Alexandri, Hannibalis, Minois, Scipionis.	63
Diogenis & Alexandri.	71
Alexandri & Philippi.	77
Achillis & Antilochi.	83
Menippi	

Menippi & Tantali.	87
Menippi & Aeaci.	89
Menippi & Cerberi.	95
Charontis & Menippi.	98
Diogenis & Mausoli.	101
Nirei, Therſitæ, & Menippi.	105
Menippi & Chironis.	107
Diogenis, Antifthenis & Cratetis.	109
Aiacis & Agamemnonis.	119
Minois & Soſtrati.	121
Menippus ſeu Necyomantia.	125
Charon ſine Contemplantis.	159

EX LIBRO SECVNDO.

De ſomnio, ſeu vita Luciani.	203
Deorum Concilium.	224
Timon, ſive Miſanthropus.	240
Indiciũ vocalium.	302

Cum facultate Superiorum,

ERRATA

ERRATA sic corrige.

G R Æ C A.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ. 1. ἔτιν. *ibidem*. φ. 33. καὶ κείν. 35. γῆ-
 ρας. *ib.* ἐχρήν. 39. τοσούτω. *ib.* ποιήσομεν. 47. ἐπίσταθε.
ib. ἐκόμισα. *ib.* διεξιβύλα. 57. περιώμεν. *ib.* ἔτω. 59. ΜΙ-
 ΝΩΟΣ. 63. ἐκράτησα. *ib.* σπατηρὸς. 71. θητεύω. 85. ὥς. 87.
 διαθρύψας. 91. αἰσίοις. 103. πλοσίους. 129. ἀνίων. 131. *ver-*
su 3. ὀσημέραι. *ib.* Βοιωτίον. 135. κεφαλὴν. 139. καὶ. 141.
vers. undecimo. δυνασίας. 143. διεσκεύασε. 147. χρῆσθ.
 149. Αἰακὸς. 151. ἀπείρηται. 155. καθάπερ. 161. κῦμα.
 163. κελεύετε. *ib.* ἐδεληῖσαι. 165. Πινειφλεγέθον. 169.
 ἄλλα. 171. Αἰουείων. 173. παρεςήσατο. 173. ὦν. 175. Βασι-
 λεύσει. 181. ὀλίγοι. 185. φύλλοις. 191. ἐκύν. 195. γενόμενοι.
 197. καταλείπεται. 199. ῥάση. 205. ἐλπίδας. *ib.* ἀκούσ-
 ατε. 207. φειδίας. 211. ὁρώγων. 215. συνέσει. 217. ἐπινοῶν.
ib. ἐνύπνιον. 221. ὑποσειλάμεν. 225. τῆς. *ib.* Ταῦτα.
 227. ἀκούετε. *ib.* ἐπέταττεν. 229. τιάσαν. 231. αἰχρὰ.
 233. θεὸς μὲν. *ib.* τύτοις. 235. ἐπινοηθέν. *ib.* παείτωσαν.
 239. καθ' ἓνα. *ib.* ἔσον. *ib.* ΤΙΜΩΝ. 241. φοβηθείη. 243.
 ἔτε. 245. σεφανῶν. *ib.* ὑποτετμημένον. 249. ὕβειζεν.
 253. ὥς. 255. ἐπιβολαῖς. 255. ἐξετάζοις. 257. ευρήσας. 261.
 Ταῦτα. *ib.* ὑπῆρξε. *ib.* ὑσπληξ. 261. Πρώταρχος. 263.
 δύναται ἂν. 277. πλατητέον. 279. Περσῶν. 281. ὁσφραίνό-
 μενοι. 285. τῶν ὄντων. 297. φ. *ib.* ταύτην. 299. διαζέτε.
 301.

LATINA.

Dele 2. Verba, Et etiam. 5. p. decies mille. 80. tibi. 92. cicuta.
 98. arbitror. 106. digna. 112. detrectastis. 120. insungit.
 124. Sycophanta. 142. formam. 150. perisuria. 178. migrabit.
 182. crabrones. 186. quoque. 198. pradius. 206. effereris.
 214. cadendi. 218. infrendebat. ibid. quodam. 220. submonuit.
 ibid. quod me ad. 226. semiinfans. 228. quicquam ibid. fa-
 sis. 230. tiara. 232. propter. 236. ante Iustissimum pone In-
 piser. 240. dele, sum. 241. clausus. 256. sumptuosus. 262. Argi-
 sida. 274.

Intern Susan Cummings